

GROOVE

Nummer 9 • 2005 Sveriges största musiktidning

Tioårsjubileum!
1995–2005

Shakira

Vader

Hardcore Superstar

30 Seconds to Mars

Kano

Eslyn Divine • Sophie Zelmani • Damian Marley • Spunka
Prenumeranter får
Unik CD
Hardcore Superstar

Randy • Katie Melua • Primal Fear • The Greenhornes • Mattafix • Ola Bergman
Pelle Carlberg • I'm from Barcelona • High Heeled Honeys • Nina Kinert

Primal Fear	sidan 5
Tre frågor till Mattafix	sidan 5
Känn ingen sorg för Göteborg	sidan 5
Kano	sidan 6
Dylan och Sverige	sidan 6
Katie Melua	sidan 7
Favvoplattan	sidan 7
The Greenhornes	sidan 8
Randy	sidan 8
Ola Bergman	sidan 10
Pelle Carlberg	sidan 10
High Heeled Honeys	sidan 11
I'm From Barcelona	sidan 11
Nina Kinert	sidan 11
Hardcore Superstar	sidan 12
30 Seconds to Mars	sidan 15
Shakira	sidan 16
Vader	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
Egenproducerat	sidan 26
DVD-recensioner	sidan 28
Groove CD 9 • 2005	sidan 31

Första mötet

Joakim Thåström släpper snart ny platta. Han är en av få ursprungliga rockhjältar som överlevt millennieskiftet. Första gången jag "träffade" honom var för 100 år sedan på klubben Rockers.

Jag gick på gymnasiet och hade åkt in till Göteborg för att köpa biljett till Ebba Grön-spelningen samma kväll. Tillsammans med Bill och Robban (eller var det Tolle?) stod vi på klubben på eftermiddagen och betalade när det knackade på ytterdörren. Väluppfosttrade som vi var öppnade vi dörren och utanför stod Gurra, Fjodor och Thåström med ölkassar i händerna och ville in. Vi steg åt sidan, de gick förbi. Vi var helt fascinerade över att ha "träffat" våra idoler och samtalsämnet när vi gick in mot centrum var vem som nästan snackat med Thåström och vem av oss som egentligen öppnade dörren.

Då avbröts vi av skrikande bildäck och skrålande röster, en Folkabuss körde förbi oss och ut genom fönstren hängde Ebba Grön. Vi trodde inte våra ögon! Nu var vi nästan bästa

polare med bandet! Vilken spelning vi hade att se fram emot.

Och efter att ett tråkigt förband kallat Eldkvarn spelat för sittande publik brakade helvetet löst – punkikonerna från Rågsved sparkade skiten ur oss alla den kvällen. Sen dess har det varit svårt att kritisera Thåström vad han än gjort. Att han dessutom alltid följt sin egen stjärna har bara gjort respekten större.

I nästa nummer av Groove recenserar vi nya plattan *Skebokvarnsu. 209* och jag stälsätter mig för jag tror den kommer få dålig kritik. De gånger jag lyssnat på den har den känts som snyftigt Springsteen-mummel.

Gary Andersson
gary@groove.se

Groove topp 10

enligt Gary Andersson, gary@groove.se

1. **Hermigervill** (DJ-set). Skönaste miljön när islänningen chillade på Iceland Airwaves Hangover Party i The Blue Lagoon, de varma källorna var underbart helande.
2. **Reds Wonder** (sångare/låtskrivare). Mest njutbara soulakustiska reggaen på mång-en dag. Finley Quayee önskar han gjort en sån här platta.
3. **I'm From Barcelona – We're from Barcelona** (låt). Dansant på ett väldigt udda och älskvärdt sätt. Totalcharmigt! Går inte att värja sig.
4. **Radio LXMURG – It's Cruel Up North** (låt). Fortfarande höstens klistrigaste refräng. Och tillsammans med verserna blir det magiskt.
5. **Iris – Iris** (album). Så här ska skönt klassisk soulmusik låta när den görs på 2000-talet.
6. **The Similou/The Tough Alliance** (Göteborgsband). Aggressivitet och respektlöshet har alltid funkat i musikbranschen.
7. **Nada Surf – Always Love** (låt). Kärleken är störst av allt och det har Matt Caws insett. Lycka till med din nya dotter!
8. **Kano/Mitchell Brothers/Dizzie Rascal** (artister). Att fucka upp garage och hip-hop är en utmärkt idé.
9. **Tony Touch – Sofrito Mama** (låt). Psycho Les gästar i mysdress och sprider underbara vibbar.
10. **Timbuktu** (sångare/låtskrivare). Det trevligaste och mest värdiga genombrottet för en numera folkkär artist i Sverige sen, ja sen Thore Skogman.

Omslagsfoto
Antoine
Verglas

Groove är en oberoende musiktidning, och ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
http://www.groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Groove-CD
Per Lundberg G.B., per@groove.se

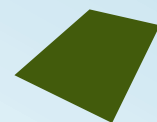
Praktikant
Verena Trojer

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck STC
ISSN 1401-7091

Groovearbetare
Therese Ahlberg, Mats Almegård,
Gary Andersson, Daniel Axelsson,
Mikael Barani, Roger Bengtsson,
Jonas Elgemark, Mattias Elgemark,
Fredrik Eriksson, Moa Eriksson,
Gabriella Fäldt, Johannes Giotas,
Torbjörn Hallgren, Annica Henriksson,
Erik Hjortek, Robert Lagerström,
Henrik Lantz, Per Lundberg G.B.,
Thomas Nilson, Isac Nordgren,
Niklas Simonsson, Magnus Sjöberg,
Mathias Skeppstedt, Henrik Strömberg,
Christian Thunarf, Patrik Wirén

Groove görs i samarbete med:

GROUND CONTROL

CMM GROUP

WOPSA.SE
WEBBHOTELL

Vi hjälper er med

- CD/DVD duplicering
- förpackningar
- trycksaker
- rådgivning
- grafisk design

tel 08-545 706 70
www.cmmgroup.se
Torshamnsgatan 39
box 1017, 164 40 Kista

CMM GROUP
- CD and DVD duplication services

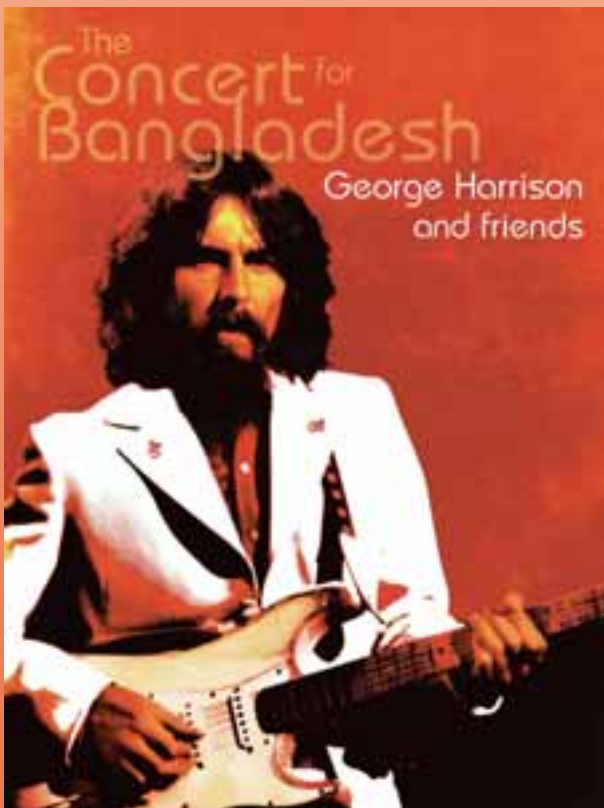
Green Day
Bullet In A Bible.

DVD+CD **229:-** Släpps 16/11

Fort Minor
The Rising Tied.

CD **175:-** Släpps 23/11

The Concert For Bangladesh
George Harrison And Friends.

DVD **338:-**

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

Priserna gäller t o m 31/12 så länge lagret räcker.

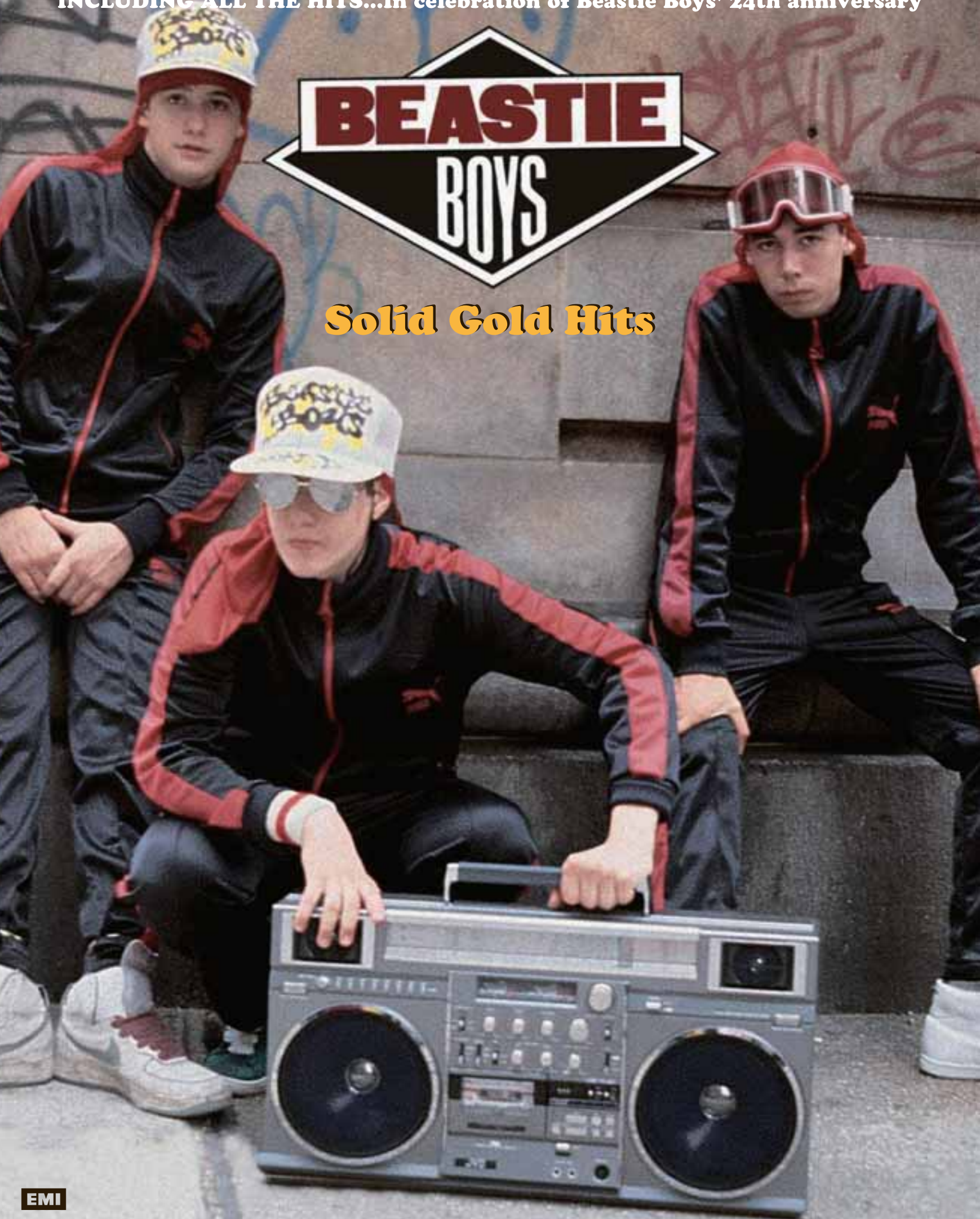
ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

INCLUDING ALL THE HITS...In celebration of Beastie Boys' 24th anniversary

Solid Gold Hits

Primal Fear

Melodiös uppenbarelse-metal

Mer melodier och ändå lika mycket aggression är en svår kombination. Det tyska heavy metal-bandet är inte rädda för att sikta högt.

Primal Fear är ett välkänt namn i genren. Bandet är ett levande bevis på att genren är allt annat än inaktuell. Det är inte så vanligt nuförtiden att den här sortens musik hittar in på försäljningslistorna, men i hemlandet och i Japan, Italien och Schweiz har bandet till och med dykt anmärkningsvärt högt upp på försäljningslistorna. Bandets trummis Randy Black redogör för hur de utvecklat sitt framgångsrika ljud.

– Men den nya skivan ville vi vara episka och bombastiska. Vi har för första gången låtar som är över sju minuter långa. Vi skulle helst haft en riktig orkester bakom oss, men de tre-fyra veckor som inspelningen tog var för kort varsel för att få med ett sådant stort arrangemang. Därför fick det bli syntar i stället.

Nya skivan, *Seven Seals*, är baserad på Uppenbarelsesboken i Bibeln och apokalypsens fyra ryttare. Liknande ämnen är vanligt förekommande inom heavy metalen. Många texter handlar om änglar, demoner och kampen mellan dessa två läger. Jag undrar vad Randy tycker är viktigast, texterna eller musiken?

– Musiken är viktigast. Vi kan inte förändra världen med våra texter, men vi kan hjälpa folk att få ökad medvetenhet.

Han säger att de dock har varit politiska tidigare.

– På *Black Sun*-albumet behandlade vi ämnet Armageddon. Vi skrev om alla dom krig som pågår i världen. Nuförtiden försöker vi hålla oss coola. Vi är främst ute efter att underhålla.

Varför just Tyskland är metalens Mecka i Europa tror Randy kan spåras tillbaka till alla de klassiska kompositörer som landet har producerat. Det finns

onekligen pompösa paralleller att dra stilarna emellan, och rötterna går djupt.

På tal om ursprung menar Randy att hans egen karriär började när han för första gången hörde Judas Priests liveplatta *Unleashed in the East*. Britter som Saxon stod på scenerna i Tyskland och rusningen till replokalerna var ett faktum.

– Det var många i Tyskland som började spela då, säger Randy. Jag gillade känslan av distade gitarrer och falsettskrik. Sedan dess har jag varit fast.

Nu är det ett tag sedan åttiotalet var som ett uppdukat smörgåsbord för hårdrockare. Vilka är förutsättningarna för de som tror på en karriär i genren i dag?

– Det är svårt att bedöma. Det var ju populärare när jag var yngre och lättare att vara känd då. Idag är det få nya band som blir stora.

Mikael Barani

3 frågor till...

Frank Bauer

... Preteesh, som tillsammans med Marlon utgör gruppen *Mattafix*, som släpper debutalbumet *Sign of a Struggle* i början av november.

Singeln *Big City Life* spelas överallt, vad betyder låten för er?

– *Big City Life* vill förmedla känslan av hur liten och betydelselös du kan känna dig i en storstad med flera miljoner invånare, medan du på en liten ö där alla känner dig kan bli lätt klaustrofobisk. *Big City Life* är den sista låten vi gjorde och det känns riktigt bra att vi släppte den först. Marlon kom hem till mig en dag med en idé, dagen efter var låten klar. Den har olika betydelse beroende på vem som lyssnar på den.

Ert sound är väldigt speciellt. Vad kallar ni er musik?

– En vän kallade vår musik för 21st century blues och det gillar jag. Vi gör blues med inspiration från hela världen och alla musikstilar. Vi lyssnar på allt från Stevie Wonder till The Strokes och så är vi stora fans av legenderna Bob Marley och Gregory Isaacs. Marlons steel drums är närvarande på hela albumet, vilket speglar våra rötter. Vår musik är ett resultat av all musik vi gillar.

Berätta om Mattafix tripp till Jamaica där ni träffade Sly och Robbie på Geelam studios.

– Sly och Robbie är våra stora förebilder. De är genuina i sitt producerande. Dom uppmuntrade oss att fortsätta med vår musik. Som musiker är man ju alltid osäker på sig själv i början. Dom hjälpte oss att fixa till en cover på Gregory Isaacs *Cool Down the Pace*. Resultatet blev en dröm och låten finns med på albumet.

Therese Ahlberg

Känn ingen sorg för Göteborg

Jag hade tänkt skriva att jag aldrig gillat Göteborg men det är inte sant. Faktum är att jag en gång i tiden älskade Göteborg – samma tid som jag var glitterförsedd popflicka hopplöst förälskad i min kompis läkarstuderande storebror. Min kompis och jag brukade sova över hos honom och när hon tittade åt ett annat håll flirtade han och jag skamlöst med varandra. Storebrodern i fråga var tjugotre år och gillade Pulp. Vad annat kunde man egentligen begära? Min vän och jag tillbringade många sena nätter på billiga krogar, sunkiga svartmålad klubbbar och hemma hos gothiga killar i Majorna. Fast mest av allt minns jag nätterna då vi bara gick omkring ute på gatorna och funderade på var vi skulle ta vägen.

Men sen dess har staden blivit synonymt för mig med käcka busschaufförer som frågar hur man mår ("mitt hjärta är krossat

men annars är allt bra tack"), överstylade människor med gosedjursnamn och gossar i v-ringade tröjor som inte har den blekaste aning om vem Morrissey är. Fast trots att jag inte gillar Göteborg måste jag erkänna att staden i musikväg klubbbar ner allt annat i sin väg.

Det viktigaste som hänt popmusiken i Sverige under 2000-talet har definitivt ägt rum här: The Tough Alliance, Catz, The Embassy, Silverbullit, The Knife och The Similou. Musik som känns ny och viljande och som ser framåt på ett helt annat sätt än de flesta andra band i vårt avlånga land. Malmö må vara en trevligare och skönare stad på många sätt men musikaliskt sett är den en katastrof. När sagolika The Similou spelade på KB i somras var det så gott som tomt framför scenen.

Det som drar folk i Malmö är trist nog mest gubbigt traditionella rockkonserter, gaggig reggae och självömkanse singer/songwriters. Närheten till Danmark gör sig tyvärr påmind i musiksmaken då Malmös största konsertställe satsar på mossig "go rock'n'roll" som Sanne Salomonsen och D-A-D som ingen norr om Helsingborg skulle vilja ta i med tång. Det smärtar att säga det men trots Möllan, The Cardigans och Ola Salo är malmöbornas musiksmak rent av pinsamt fossiliserad.

Och det där med att alla nya coola band bor i Stockholm gäller inte längre (om nu någon trodde det). Stockholm är fullt med begåvade och duktiga människor som sjunger med klara välproducerade röster. Men i jämförelse med Göteborg är avsaknaden av nyskapande popband slående.

Kanske beror avsaknaden på att Stockholmsbanden till skillnad från Göteborgsbanden faktiskt inte måste bevisa något? Medvetna om att de bara är nummer två i landet försöker Göteborgs ratpack ständigt bevisa att de är världsvana, att de är fashion och att de har koll. Resultatet blir visserligen jobbiga människor men en hel massa fantastisk musik.

Moa Eriksson
ces-petits-riens.blogspot.com

Mattias Elgemark

Underground blir mainstream

Trots att han slagit igenom stort i hemlandet har han inte börjat betala hyra till sin mamma. Men han lovar Groove att han ska.

Dylan och Sverige

krönika

Det verkar som att Bob Dylan är en man alla har en åsikt om. En väldigt stark åsikt. Jag tror aldrig jag varit med om att folk har varit så upprörda eller upprymda över något så otroligt förutsägbart.

Jag vet inte hur många som hängt med i pressen, men Bob Dylan har spelat i Sverige igen. Och jag skriver igen för jag roade mig med att räkna hur många konserter han gjort här de senaste tio åren – och jag kom fram det otroliga numret 15 gånger. Bob Dylan har spelat i Sverige 15 gånger sen 1996 och ändå är varje gång som första sen 1966.

Han är känd för att göra precis som han vill, spela vilka låtar han vill och i vilka versioner han vill. Man kan nästan vara 98% säker på att han kommer att spela just din favoritlåt i en totalt oigenkännbar version.

Det är hans grej och alla vet det. Men ändå så verkar det som att varje gång han gör det så chockar han alla totalt. Jag fattar det inte.

Aftonbladet skriver att det är det sämsta de nånsin sett, recensenten skriver till och med att det får honom att tappa lusten att gå på konserter. DN säger att det var riktigt bra och att Dylan var i storform. En kompis till mig lämnade konserten halvvägs in för att det var så dåligt, medan en jobbarkompis sa att det var bästa gången nånsin.

Personligen är jag mest otroligt imponerad av någon som kan framkalla så starka reaktioner efter 40 år som artist. Det måste vara det ultimata beviset på en musikers storhet. Dessutom verkar alla ha en favoritperiod, ingen är överens här. Det finns de som fortfarande anser att han är en pro-

Engelska grimescenens senaste poster boy ser trött ut. Kvällen innan har han för första gången spelat i Sverige och nu är rösten slut. Medan han håller mjölk i sitt morgonte säger han sig vara förvånad över mottagandet i Sverige.

– Det var galet, folk kunde texterna och sjöng med. Underbart, det hade jag faktiskt inte väntat mig.

Kane "Kano" Robertson är ett stjärnskott i hemlandet. Men att folk utanför de brittiska öarna skulle hängt med det snabbt rullande tåg som heter *Home Sweet Home*, försäljning i mängder och nomineringar till diverse priser trodde Kano alltså inte.

Han bygger vidare på vad bland annat Dizze Rascal och Wiley gjort. En uppdaterad version av garage blandad med hiphop som sett till att brittisk hiphop fått en egen linje i genrens historieskrivning. Om det sedan heter grime, eskimo eller något annat spelar ingen roll.

Själv refererar Kano till sin musik som "brittisk hiphop". Men receptet till den snabba framgången bygger i lika hög grad på att Kano låter mer mainstream än de nyss nämnda och för att han inte väjer för att visa upp sina influenser från hiphopen som görs på andra sidan Atlanten. Eller rocken för den delen, i *I Don't Know Why* samplar han Black Sabbaths *War Pigs*.

– Jag har lyssnat mycket på rock och ville göra något med gitarr. Det är känslan och uppträdandena jag gillar, mer än någon speciell grupp. Black Sabbath är inga favoriter, men jag gillar låten och riffet passade så bra i mina beats.

Albumet tog cirka fyra år att spela in och mycket har hänt sedan Kano började. I låten *Sometimes* behandlar han känslan av att befinna sig i en dagdröm som plötsligt blivit sann. En dröm där undergroundmusiken blivit mainstream. Men samtidigt som han inte verkar ha några problem med att anpassa sin musik efter det skivköparna vill ha, menar han att det är viktigt att behålla känslan för musiken. Att vara äkta.

testsångare och tycker att allt därefter är skräp och att Dylan sålde sig. Sedan har vi den typiska rockjournalisten som antingen anser att *Blonde on Blonde* eller *Highway 61 Revisited* är världens bästa rockplatta. Det finns också de nyare fansen som är insnöade på de senaste åren i hans karriär och de toppar han nått på platta sen *Oh Mercy*.

Jag skrapar bara på ytan här, det finns en period för varje av hans plattor. Och ändå tycker mannen själv att de flesta av hans plattor är mindre bra. För Dylan är det bara live som gäller och den versionen han lyckas skapa just den kvällen. Plattor är bara ett sätt att spara låten, och inte nödvändigtvis i den bästa versionen. Nej, Dylan vill bara få ner den på plast så att han lämna den bakom sig och fortsätta framåt. Slash i Velvet Revolver (fast då var han fortfarande i

– Jag är nog fortfarande underground, men inte lika mycket som andra. Jag rör mig mot mainstream, men vill inte bli det för mycket. Jag gillar att vara i mitten, gå den gyllene medelvägen vet du.

Han mättar med händerna och visar var underground är, var mainstream är och viftar med hakan i mitten. Det är uppenbart att han är engagerad och vet att man inte får bli för mainstream för då förlorar han sin viktiga respekt.

Var det din dröm att slå igenom och bli en stor emcee?

– Det var det och samtidigt inte. När jag var yngre visste jag inte vad jag ville. Mina klasskamrater ville bli gangsters, doktorer eller fotbollsspelare. Jag visste aldrig, men visst spelade jag fotboll, bara det att jag inte ville ha det som yrke. När jag började med musik var det också en hobby. Ganska länge faktiskt, tills när mina låtar spelades på radio och så.

Kano växte upp i East Ham, London, och i den stadsdelens musikscen hittade han sin inspiration. I området fanns många MC:s som gav honom kickar och han började skriva låtar genom att ta andras skivor och rappa nya texter över dem.

– East Ham har influerat mig mycket. Om jag hade bott i södra London hade jag nog varit ännu mer inne på hiphop. Det är i västra London vi mixar den med garage och det har påverkat mitt sound mycket.

På skivomslaget lovar du din mamma att snart börja betala hyran, har du hållit det löftet?

– Haha, nej det har jag inte. Jag flyttade hemifrån istället.

Det var inte snällt.

– Nej, men mamma gillar det jag gör i alla fall. Hon kollar mig på TV och köper mina singlar. När jag fick mitt kontrakt sa jag: "nu har jag ett jobb". Men det är ju inget nio-till-fem-jobb, så först insåg hon inte att det är ett jobb. Nu har hon förstått. Jaja, jag ska nog betala av lite gammal hyra snart. Jag lovar, haha.

Mats Almegård

Guns 'N Roses) spelade på *Under the Red Sky* och sa att det var den värsta skivinspelning han varit med om just därför att Dylan brydde sig så lite om hur de lät och hur de spelade. Han ville bara vidare. Och det är nog detta han fortfarande jagar och som upprör hans fans så mycket.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Katie Melua

Mångbottnad akustik

För ett par år sedan debuterade då 19-åriga Katie Melua, nu kommer hennes andra album *Piece by Piece*. Med låtar som nuddar vid jazz och blues utan choser eller respekt. Ett album som trots sin tillbakalutade ton verkar innebära en hektisk tid.

Katie Melua föddes i Georgien, men flyttade tillsammans med sina föräldrar till Belfast när hon var åtta år gammal. Under sin tid på The Brit School of Performing Arts upptäcktes hon av kompositören och producenten Mike Batt. 2003 släpptes *Call Off the Search* och nu kommer uppföljaren.

– På *Piece by Piece* har vi inte tänkt i några direkta banor, utan mest koncentrerat oss på att göra dom låtar vi velat göra utan baktankar kring vad som kan slå eller inte. Men det är skillnad på albumen. *Call Off the Search* var den bästa platta jag kunde göra då, *Piece by Piece* är den bästa platta jag kan göra nu. Man utvecklas ju ständigt.

Det känns på något märkligt sätt naturligt att plattan låter som den låter när hon berättar om sin musikaliska bakgrund. I Georgien fanns musiken ständigt närvarande, som en gammal

tradition, medan hon efter flytten till Nordirland kom mer i kontakt med och lyssnade mest på västerländsk popmusik. För hur det än är finns båda traditionerna förankrade i hennes musik, även om det är på ett lite subtilt, och inte helt geografiskt självklart sätt.

Mitt i vårt samtal ursäktar sig Katie och undrar om hon kan få återkomma till mig tio minuter senare, eftersom hon ska upp på scenen. Och tio minuter senare återkommer hon, med samma lugna och samlade röst som tidigare. Rätt imponerande med tanke på det uppenbarligen rätt pressade schemat inför skivans släpp.

Vi pratar ett tag om hennes musik, och om hur många velat härleda den till blues, rock eller jazz, men här slår hon ifrån sig bestämt. Hon tycker inte att det är någondera, tycker inte att det känns rätt att placera henne i något av facken.

Själv vill hon karaktärisera musiken som "acoustic", och låta det vara så. För visserligen ger hela genrebeteckningen en guide till hur det låter, men det kan lika gärna slå fel.

På *Piece by Piece* finns också två lite oväntade covers, *Just Like Heaven* och *On the Road Again*, båda trogna originalen, men ändå gjorda på ett personligt sätt.

Du är inte rädd att hängivna fans till Cure och Canned Heat ska ha allvarliga synpunkter?

– Klart att jag är! Och det ska dom ju! Man reagerar ju alltid när någon ger sig på det man verkligen gillar. Men jag tror inte dom kommer bli alltför upprörda. Det är ju för att jag tycker om låtarna som jag gör dom.

Magnus Sjöberg

Några artister och deras

favvo- plattor

Magnus Carlson:

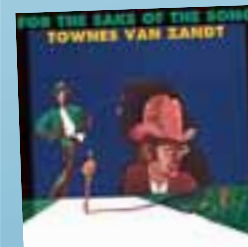
Echo & The Bunnymen
Ocean Rain
(Korova, 1984)

"Echo & The Bunnymen. Det mest underskattade bandet någonsin. Drömsk gitarrpop med fötterna stadigt på marken. Storslagen, melodisk och vacker Liverpool-pop med skitig New York-new wave i de pulserande ådrorna. Deras mästerverk *Ocean Rain* från 1984 är länken mellan Velvet Underground och The Coral och faktiskt den bästa skiva jag vet.."

Christian Kjellvander:

Townes van Zandt
For the Sake of the Song
(Poppy, 1968)

"Hans debutalbum, som jag ständigt återkommer till. Helt enkelt för att den är så jävla bra. Låtarna är helt fantastiska – precis som det kan bli ibland på en förstaplatta. Det är något speciellt med instrumenteringen på albumet som är så grymt bra. Det finns mycket historier kring den också, vilket gör den lite mytiskt och därigenom ännu mer klassisk."

BILLIGAST I SVERIGE!

www.cd-wow.se

The Greenhornes

The Greenhornes skulle kunna vara Mick Jaggers hemliga soloprojekt. Som om rockikonen lånat ut sin röst till ett vitalt band som låter honom återvända till sin forna formtopp. Ett band som håller liv i den enda genre som rättvist kan kallas r'n'b.

Trummisen Patrick Keeler ursäktar sig mellan harklingar och gäspningar medan hans bandkamrater Craig Fox och Jack Lawrence sover. Turnén som förband till vännerna i White Stripes har precis fört dem tvärs över Atlanten.

– Vi är väldigt exalterade över att vara ute med Jack och Meg. Det ger oss chansen att spela vår musik för många människor som aldrig skulle ha hört talas om oss annars.

Och det är inte ett helt osmakligt val av uppvärmningsakt. Cincinattis Greenhornes är ett energiknippe som blandar och ger friskt från sextiotalets låtskatt och dess bluesiga rötter. Tidiga Stones varvas med stämningsfullt Byrds-flum, själavårdande Van Morrison-orgel och gungande Jimi Hendrix-sväng.

– Våra föräldrar lyssnade väl i viss mån på den musiken, men det var inte vår ambition att låta som vi gör. Det föll sig naturligt, det var ett "misstag".

Greenhornes är aktuella med *Sewed Soles*, en skiva som samlar deras 10-åriga karriär. Det blir deras första internationella släpp efter tre fullängdare och nyligen en EP på mindre bolag i staterna.

Patrick Keeler

På skivan återfinns fyra nyinspelade låtar med Brendan Benson bakom ratten. *Pattern Skies* och *Shelter of Your Arms* tillhör de starkaste. Utöver det får man smakprov på gamla outgivna inspelningar och låtar från tidigare album. Utvecklingen pekar uppåt.

Att vara en "greenhorn" innebär på svenska att vara en grönögling, oerfaren. Enligt Patrick passade namnet bra vid starten 1996, vilket det kanske inte gör i dag. Bandets logo påminner om ett amerikanskt basket- eller hockeylag med någon sorts reptil (jag tror att det är en kobra) som kännetecken. Vad det har med saken att göra får ni fråga någon annan. Det kan ha att göra med att The Greenhornes är på hugget. Och deras musik, den bits.

Christian Thunarf

Vi lottar ut!

John Lennon t-shirts

Timbuktu-DVD

Weeping Willows-DVD

och album med

Kristian Anttila (signerat)

Kate Bush

Sophie Zelmani

www.groove.se

Randy

Johan Bergström

En knuten näve i luften

De är landets refrängstarkaste punkrockare. En sammansvetsad rock'n'rollmaskin som vägrar stanna. De är Randy. Randy the band.

"I'm still vegetarian/anti-American/I'm still socialist/And I still raise my fist". I låten *I Raise My Fist* från nya albumet *Randy the Band* ger Stefan Granberg och hans Randy eventuella tvivlare svar på tal.

– Var inte oroliga, försäkrar sångaren och gitarristen. Vi har alltid varit politiska och tycker fortfarande likadant. Även om vi blivit äldre och kanske säger saker på andra sätt.

Och ska det sägas så ska det sägas ärligt och direkt.

– Vi är enkla killar. Kanske inte så smarta, men så här är vi. Vi har väl inte så mycket till övers för band som säger att "den här texten får ni tolka hur ni vill". Det betyder oftast bara att den inte betyder något alls. Det är ju lite så i indie-scenen. Att man vill ha ryggen fri. Vi säger det rakt ut istället, och står för det.

En förlaga till Randy föds redan 1987. Stefan och Fredrik Granberg bor bara 30 meter ifrån varandra i lilla Hort-

lax utanför Piteå. De båda kusinerna kommer över en kassett med Sex Pistols och Sham 69 och börjar spela punk ihop. Ladan blir replokal.

– Vi gillade hårdrock också, men när vi körde punk lät det åtminstone lite som på dom skivor vi hört. Vi gav konserter för våra föräldrar och låtarna hette saker som *Punk* och *Punk 2*.

Ett tag kallar de sig Heffa Klump innan de byter namn till Randy 1991. Gänget, som också består av Johan Brändström och Johan Gustavsson, hamnar så småningom i Umeå, men bor numera i Stockholm.

– Jag flyttade ner för ett litet tag sedan bara, säger Stefan. Det tog slut med flickvännen. Vi har varit ihop i 16 år, så det var lite traumatiskt. Vi har många gemensamma kompisar i Umeå, och det blir nästan enklare om en av oss flyttar.

Randy the Band är exilnorrlänningarnas sjätte album. Det har ofta pratats om hur Randy inte blivit så stora som

de förtjänar, men vid det laget har Stefan slutat värdera framgång efter skivförsäljning.

– Vi har kanske varit lite bittra, men vi har insett att det här ändå är det roligaste som finns. Vi spelar världen över, och det dyker ändå upp 200 personer när vi spelar i någon kanadensisk småstad. Det enda som är frustrerande är att vi aldrig har några pengar. Fast vi brukar säga att vi må vara fattiga, men vi lever som miljonärer.

Till nästa skiva funderar de på att ändra bandnamn till just Randy The Band. För att betona betydelsen av Randy som ett sammansvetsat gäng. Enade och envisa.

– Vi är bästa kompisar, och tycker samma om allt. Det är mer än bara musik. Att vara med i Randy är som att vara på skolresa hela tiden. Fast utan lärare.

Daniel Axelsson

*...Såna fortfarande en chans till er som vill kunna säga att ni var med från början att haka på laget...
* DagensAktiva.com, 7 av 10

A woman with long brown hair, wearing a yellow dress with a large white collar and a crown, is sitting in a forest. She is surrounded by green foliage and trees. The text "Sophie Vandeput" is written in a stylized font at the bottom of the image.

Denne gång har det experimentella delvis fått ge plats åt det melodiska. Albumet "Sophie Rindades" är fyllt med efterhängsna poprethringar och sköna melodier, bland sjungna av Sophie själv, bland av gästlistor såsom Mari Bergman, Kajsa Gryll, Johan Svanud och Annika Holmberg.

Calophyllum
Sap. 2. 11. 1900

Babyshambles
"Down in Albion"
NYA PLATTAN TRAIN
PETE DOHERTY (EX THE LIBERTINES)

CAT. N° (for approval)
STATUS CD Reference
DATE

1.	... belle et le bête	Doherty / cloudy / wife	
2.	Fuck forever	Doherty / Walden	
1.	A'rebours	Doherty / Walden	new version (00:03)
	The 32nd of December	Doherty	00:27
5.	Pipedown	Doherty / Walden	00:23
6.	Sticks and stones	Doherty / wife	00:28
7.	Killamangiro	Doherty	00:34
8.	8 dead boys	Doherty / Walden	00:47
9.	In love with a feeling	Doherty	00:13
10.	Pentonville	Doherty	00:16
11.	What Katy did next	several variations	00:51
12.	Albion	Doherty / wife	00:40
13.	Back from the dead	Doherty / wife	00:04
14.	Loyalty song	Doherty / wife	00:24
15.	Up the morning	Doherty / Walden	00:52
16.	Merry go round	Doherty / Walden	00:32

BORDER
MUSIC

kvallitet... i din skibutik

blågult guld

Pelle Carlberg

Låtarna heter saker som *Go to Hell*, *Miss Rydell* och *Musikbyrån Makes Me Wanna Smoke Crack*. Texterna berättar om att inte bli ihågkommen efter sin död och otrevliga konversationer med musikrecensenter.

Pelle Carlberg skriver musik med självdistans och humor – utan att vara oseriös. I centrum står texterna och melodierna. Nakna, fria från ljudfasader och överbeskyddande produktion. Kanske har det blivit så för att Pelle även arbetar som frilansande översättare för brödfödan.

– Att arbeta som översättare är faktiskt lika roligt som att skriva musik. Det är en liknande sorts skapande och ibland kommer man in i ett superflow där tid och rum försvinner.

Precis som otaliga artister har Pelle valt att ta kontroll över sin egen musik och ge ut den som soloartist. Men han är allt annat än en lammunge. Redan 1985 började han spela i olika konstellationer. Uppsalagruppen Amanda Om Natten uppnådde en intensiv period av stjärnstatus runt sekelskiftet 1980-1990 då Pelle fick finna sig i att mötas av fanatiska tjejer utanför porten. Dock klingar kanske popbandet Edson mest bekant för gemene man.

De har på sina tre plattor ofta jämförts med Belle & Sebastian. Likheter med Glasgows popnördar kan även urskiljas på Pelle Carlbergs aktuella debut som soloartist *Everything. Now!*. Främst på grund av ljudbilden och mjukheten i sången.

– Jag och Stuart Murdoch [sångare i Belle & Sebastian] är lika gamla och har växt upp med samma artister; Nick Drake och The Smiths, men för min del även Cat Stevens och Simon & Garfunkel.

På grund av de något okonventionella låttitlarna kan det vara lätt att avfärda Pelle Carlberg till trams-facket. *Go to Hell*, *Miss Rydell*, med sin *Satellite of Love*-kör och bräckliga sarkasm är skriven direkt från hjärtat. Sarkasmen riktas mot den skribent som recenserade Edsons sista skiva i DN. Hon fick, enligt Pelle, sina åsikter att framstå som fakta. Pelle tog illa vid sig och ringde snällt upp henne för att diskutera saken. Föga väl bemött fick han nöja sig med ett ”du får skicka ett email som alla andra”.

Så vad händer när du läser min artikel? Kommer du att skriva en arg låt om mig då?

– Det beror på vad du skriver...

Man kan ju alltid hoppas på en *Go to Hell*, *Mister Thunarf*.

Christian Thunarf

Ola Bergman

– Jag är rätt inne på retrofuturism. Det är väl någon slags Kraftwerk i svensk tappning, gjord från en sjuttitalists perspektiv.

Ola Bergman tuggar på en ciabatta och försöker samtidigt förklara vad det är som inspirerar honom när han skapar musik.

Inte för att det låter som Kraftwerk. Det är snarare musik som öst influenser ur källor som Warp och tidig nittitalselectronica. Rena syntljuddubblar över precist avvägda beats och någonstans sveper en djup basgång förbi som sista bussen hem i natten.

Ola Bergman har blandat electronica och techno i snart tio år. Efter ett par limiterade tolvor på olika bolag var det i våras dags att samla ihop låtarna till ett album. *The Satellite City* består av musik gjord mellan 2002 och 2005 men är ändå en mycket homogen skiva. Titeln, liksom en låt som *Vällingby*, är ytterligare exempel på hans fascination för blandningen mellan dåtid och framtid.

– Vällingby är kanske den mest kända satellitstaden och byggdes på 1950-talet. Det var en tidsepok med mycket framtidsvisioner och tilltro till maskinerna. Den här svenska folkhemsmodernismen har nog påverkat mig en del.

Möjligen är det tankar som dessa som gör att det finns en retrokänsla i Bergmans musik. Eller är det vemod? När syntljuden glittrar som daggvätt gräs i morgonsolen är det inte helt lätt att avgöra. Konstateras kan dock att det låter eget och ohyggligt vackert.

Retrofuturismen och de idéer som Ola Bergman förbinder med går också igen i namnet på det skivbolag han startade tillsammans med en kompis för några år sedan, de kallas New Speak.

– Ja, det är väl ytterligare bevis, säger han och skrattar. Det kommer från George Orwells roman *1984*, fast vi har särskrivit orden. Det är ord som är öppna för associationer och det gillar jag. Orwells roman är en dystopi, men när vi kombinerat det med musik som är positiv tycker jag vi vänder det hela till något positivt, till en utopi.

Mats Almegård

High Heeled Honeys

En naken karl. Och en naken karl till. På omslaget till sin debut-EP poserar Special och Original i Stockholms hetaste rockduo High Heeled Honeys utan en tråd på kroppen.

– Vi tycker det är vidrigt med alla videor där brudar med stora pappar viker ut sig, säger sångaren och gitarristen Special. Så vi viker ut oss själva istället. Helt oretuscherat och lite skabbigt så där.

Efter att ha spelat trummor i olika band fick Special en idé om att istället bli frontfigur. Han skaffade en gitarr och började skriva låtar. Att hitta folk att spela med var svårare. – Alla tyckte jag var helt värdelös. Så jag började leta efter folk på stan. För jag ville i första hand ha ett snyggt band. Jag jobbade i en klädfärr då, och en dag kom Original in i butiken. Det var kärlek vid första ögonkastet. Så kom det fram att han spelade trummor, och jag frågade om han ville vara med i mitt band. Jag ljög och sa att jag hade stort skivkontrakt. Original hade en replokal i närheten så jag stack dit på lunchen. Vi körde samma

låt typ 40 gånger, och till slut stod vi i bara kalsongerna och svettades. Jag missade resten av den arbetsdagen.

När Special inte gör naiv och avklädd garage-rock med sextitalssötma i High Heeled Honeys jobbar han numera extra på ett äldreboende för dementa. Även där blir det en del musik.

– Jag brukar ge konserter, säger han. Jag kör gamla Evert Taube-låtar och så. En gång hittade jag på en låt till en tant som heter Gudrun, som handlade om hur mycket jag älskar henne. Hon blev rörd till tårar. Synd bara att hon glömt bort allt fem minuter senare.

På de flesta andra gör High Heeled Honeys ett mer bestående intryck. Och det är inte alla som gillar duons kaxiga utspel.

– Vi får en del mail där folk skriver att vi är bögar och att vi ska åka på stryk. Men det ser jag som något bra. En gång var det några som lovade att komma på en spelning och slänga sten på oss. Men dom kom aldrig. Vilket var synd.

Daniel Axelsson

I'm from Barcelona

Emanuel Lundgren har aldrig varit i Spanien. I'm from Barcelona är en kombination av sångarens förnamn och en förkärlek för komediserien *Pang i Bygget*.

– Jag trodde aldrig att folk från Barcelona skulle ta musiken till sig men häromdagen

fick jag mail från en kille i Barcelona som hade *We're from Barcelona* som pepplåt på jobbet!

Spanjorerna är inte de enda som öppnat sin famn för Jönköpingsbandet. De är omskrivna på bloggar i USA, mp3:orna på hemsidan laddas ner till världens alla hårdiskar och Emanuel har fått en bästis i Singapore.

Allt detta för ett band som egentligen inte är ett band, som har 23 personer i kören och låtar som handlar om trädskoer i skogen och elaka vattkoppor.

– Det är väl någon slags hyllning till lågstadietiden när man åkte runt på cykel och hade roligt. Jag är nog ganska omogen, det är nog det, skrattar Emanuel. Vi är inte ett band i vanlig mening, vi vill vara en motreaktion mot band som tar sig själva på för stort allvar.

Det var en någotsånär vanlig dag i maj som Emanuel Lundgren satte sig och skrev ner några tankar som funnits i hans huvud en längre tid. Innan sommaren var slut släpptes I'm from Barcelonas EP *Sing! With I'm from Barcelona*.

– Mina projekt brukar alltid bli halvfärdiga, detta ville jag göra färdigt, konstaterar Emanuel men ändrar sig i samma mening. Fast det blev ju inte heller färdigt, det är ju faktiskt mycket kvar.

I kören, på ett otal instrument som banjo, dödskallemarack och klarinett, finns gamla och nya kompisar.

– Inställningen är det viktiga. Ska man stå i Barcelonakören får man inte skämmas.

Med I'm from Barcelona kan framtiden bli hur som helst. Emanuel hoppas att de överlever en sommar till, eller åtminstone tills han har hunnit besöka Barcelona.

– Vi kör den här grejen nu, det går liksom inte att värja sig.

Gabriella Fäldt

Nina Kinert

Nina Kinert släppte sin debutskiva Heartbreaktown sommaren 2004, men det blev inte mycket uppmärksamhet kring den. På något sätt hamnade den mellan stolarna när Sony och BMG slogs samman. Efter att nu ha startat eget skivbolag kommer uppföljaren Let There be Love.

Den låter ibland lite som en gammal vän. Något som man känner igen, men som ändå klätts i en lite annorlunda skrud. På något sätt vardagligt, men ändå originellt. I någon form har musik alltid funnits som en betydande del av Ninas liv, men allt blev allvar i slutet av 1990-talet, som så ofta genererat av förhållanden och känslor.

– Jag började skriva arga, ledsna texter efter ett samtal med min dåvarande pojkvän. Bankade på gitarren. Började banka på ett annat

sätt, få mer kontroll över det. Och på den vägen blev det att jag började skriva låtar.

Nina skrattar och konstaterar att en del varit bra, andra mindre bra – men hon har fått lära sig att sälla. Hon har också skrivit en del tillsammans med Love Olzon, som med sina kontakter och sin hjälp varit en betydande faktor för henne.

Hon kände Love sedan tidigare, och genom honom började saker och ting ta fart. Mycket tack vare samarbetet med honom kom det sig att han producerade och hjälpte till med första skivan. Och han är lika inblandad nu. Tillsammans har de den här gången fått till en mer naken och nervig produktion, en i positiv bemärkelse mer spretig platta.

Men även om skivan är naken och spretig så är den långt ifrån svårtillgänglig. Man

skulle kunna göra det lätt för sig och konstatera att Nina Kinert är ytterligare en kvinnlig artist i singer/songwriterfacket, något som hon själv motvilligt går med på.

– Jag tycker inte om den benämningen. Tar man det för vad det betyder skulle ju Magnus Uggle också vara det, och det undrar jag om många går med på. Samtidigt så ger det ju en vink om hur det låter, men det skulle behövas en lite bättre term för musikstilen. Eller fler.

Och hon verkar inte speciellt rädd att försvinna i mängden av singer/songwriters som släpper skivor.

– Nej, jag tror att det finns utrymme för ganska mycket musik. Det kanske kan vara svårt att hitta det man tycker är bra, men jag tror inte det behöver vara något problem.

Magnus Sjöberg

LUGER PRESENTERAR:

HOUSE OF LOVE (UK)

12/11 STHLM FRITZ'S CORNER @ DEBASER

ANTONY & THE JOHNSONS (US)

13/11 OSLO ROCKEFELLER

14/11 STHLM CHINATEATERN

BLACK REBEL MOTORCYCLE CLUB (US)

13/11 GBG STICKY FINGERS – 14/11 STHLM NALEN
16/11 MALMÖ KB

ANIMAL COLLECTIVE (US)

+ **SUPPORT: NIX NOLTES** (IS)

13/11 ÅRHUS VOXHALL – 14/11 GBG NEFERTITI

15/11 STHLM SÖDRA TEATERN

16/11 MALMÖ PINK FLAG@CHOKLADFABRIKEN

TEENAGE FANCLUB (UK)

13/11 MALMÖ KB – 14/11 STHLM DEBASER

NEW YOUNG PONY CLUB (UK)

+ **SUPPORT: MONTT MARDIE**

18/11 STHLM STOCKHOLMSNATT@DEBASER

FRED EAGLESMITH (CAN)

19/11 GBG RÖDA STEN – 20/11 STHLM DEBASER

WOLF PARADE (CAN)

+ **SUPPORT: BLOOD MUSIC**

20/11 STHLM KÄGELBANAN

22/11 HELSINKI TAVASTIA

RÖYKSOPP (NO)

21/11 STHLM CIRKUS

WHY? (US)

21/11 STHLM DEBASER – 22/11 LUND MEJERIET

THE PIPETTES (UK)

22/11 GBG STICKY FINGERS – 23/11 MALMÖ INKONST

24/11 LINKÖPING HERRGÄRN

25/11 STHLM STOCKHOLMSNATT@DEBASER

26/11 OSLO GARAGE

TIGER LOU

23/11 STHLM DEBASER

SE: WWW.LUGER.SE FÖR FLER DATUM

THE BEAR QUARTET

25/11 STHLM NALEN

THE POSIES (US)

25/11 MALMÖ KB

ROSIE THOMAS (US)

+ **SUPPORT: ESTER DRANG** (US)

26/11 GBG WOODY@STICKY FINGERS TOP FLOOR

27/11 STHLM SÖDRA TEATERN – 28/11 MALMÖ KB

REGINA SPEKTOR (US)

27/11 OSLO BLÅ – 28/11 STHLM SÖDRA TEATERN

29/11 KÖPENHAMN LOPPEN

ALIAS (US)

30/11 LUND MEJERIET

VIVE LA FÊTE (BE)

29/11 ÅRHUS VOXHALL – 30/11 KÖPENHAMN VEGA

1/12 STHLM DEBASER – 2/12 GBG STICKY FINGERS

3/11 LUND MEJERIET

EFTERKLANG (DK)

+ **SUPPORT: GRIZZLY BEAR** (US)

29/11 UPPSALA KATALIN – 30/11 STHLM NALEN

1/12 LINKÖPING HERRGÄRN

2/12 GBG STENHAMMARSALEN – 3/12 MALMÖ KB

CHRISTIAN KJELLVANDER

1/12 STHLM SÖDRA TEATERN

SE: WWW.LUGER.SE FÖR FLER DATUM

THE EMBASSY & CATS

2/12 STHLM HOT SERVICE@BERNS

MARK KOZELEK (US)

3/12 GBG STENHAMMARSALEN

SUBURBAN KIDS WITH BIBLICAL NAMES

4/12 STHLM KÄGELBANAN

SE: WWW.LUGER.SE FÖR FLER DATUM

MARTHA WAINWRIGHT (CAN)

+ **SUPPORT: TEDDY THOMPSON** (UK)

4/12 OSLO JOHN DEE – 5/12 STHLM MONDO

MALMÖ KB – 7/12 KÖPENHAMN LILLA VEGA

CLAP YOUR HANDS SAY YEAH (US)

6/12 STHLM STREET

UNDER A STARLIT SKY WITH:

JENNY WILSON & EL PERRO DEL MAR

6/12 STHLM SÖDRA TEATERN

BROKEN SOCIAL SCENE (CAN)

+ **SUPPORT: THE MOST SERENE REPUBLIC** (CAN)

7/12 STHLM KÄGELBANAN – 8/12 OSLO JOHN DEE

FRANZ FERDINAND (UK)

8/12 STHLM ARENAN

MYSTERY JETS (UK)

16/12 STHLM STOCKHOLMSNATT@DEBASER

FÖR MER INFO OM ÅLDERSGRÄNSER, TIDER, BILJETTER, FLER KOMMANDE KONserter SAMT TURNÉER MED VÅRA SVENSKA BAND SE: WWW.LUGER.SE

LUGER
WWW.LUGER.SE

Ulf Magnusson

Bonnrock och barnuppfostran

Efter årtal av intensivt turnerande ville ingen av medlemmarna ta i ett instrument igen. Känslan försvann dock tämligen fort. Redan en månad senare började man skriva låtar till färska *Hardcore Superstar*.

När jag ringer Jocke Berg, sångare i bandet Hardcore Superstar, är det frun som svarar. Vokalisten själv är sysselsatt med vedeldning.

– Det är jobbigt att vara bonde vettu, säger han när han greppar luren.

Fast någon riktig bonde är han inte, även om han har bosatt sig på en gård fyra-fem mil utanför Göteborg. Han övertygar när han entusiastiskt berättar om hur bra han trivs med lugnet och tystnaden, långt från storstadens alla ljud. Frågan är dock hur mycket han kommer att se av hemmet den närmaste tiden.

Hardcore Superstar är aktuella med sin fjärde giv och kommer att avverka ett antal mil på vägarna. De har redan gjort några spelningar med polarna i Motörhead. Konserten i Stockholm gick bättre än sist de öppnade åt Lemmys pluton.

– Då kastade folk flaskor och spottade på oss. Silver sjöng "heja Blåvitt" mellan låtarna och det funkade ju inte riktigt när det står ett gäng AIK:are nedanför scenen. Det är så löjligt med den där riva-

liteten mellan Stockholm och Göteborg, suckar Jocke.

Thomas Silver (gitarr) är den som syns mest av medlemmarna sedan förra plattan, *No Regrets* (2003). Dels har han en känd fru i sångerskan Jenny Silver (tidigare Öhlund), sedan skapade också bråket med Aftonbladets Fredrik Virtanen en och annan rubrik. Det var vid en tillställning på svenska konsulatet i New York som de båda drabbade samman. Idag är allt frid och fröjd mellan de forna antagonisterna och nu är det istället musiken som sköter snacket. Den nya skivan är tuffare än föregångaren.

– Det är mer kuk i den. Det vore enkelt att bara upprepa det vi gjort tidigare, men vi rörde oss automatiskt mot det hårdare. Anthrax-influenserna som Jocke nämner hörs möjligtvis i ett och annat riff, men framför allt handlar det om smittande refränger och energisk partyrock. Det fanns dock en tid då plattans existens var långtifrån självklar. Efter årtal av turnerande behövde gruppen,

som i övrigt består av Martin Sandvik på bas och trummisen Magnus "Adde" Andréasson, ta en paus.

– Vi hade hållit på sedan 1997 och umgåtts hela tiden, så vi behövde ett uppehåll. Dessutom blev jag pappa och ville inte vara borta för mycket.

Det ryktades att ni lagt av, var det någonsin aktuellt?

– Just då kanske tanken inte var långt borta men vi älskar det vi gör alldeles för mycket för att sluta.

Redan en månad senare satt medlemmarna på olika håll och knåpade på nya titlar. I somras var första smakprovet, *Wild Boys*, den mest sålda hårdrockssingeln i landet. Det är lustigt hur Hardcore Superstar anses vara uträknade gång på gång och motbevisar sina belackare vid varje nytt släpp.

– Jag tror folk snackar skit om oss för att vi alltid har varit för mycket. Det har också att göra med att vi fick en hit med *Someone Special*. Hade vi varit amerika-

ner hade det varit en annan sak, men i Sverige får man inte vara för mycket.

Vad handlar *Wild Boys* om?

– Den handlar om snubbar som ser tuffa ut, men skiter ned sig så fort en snygg tjej närmar sig. Det behöver inte nödvändigtvis vara rockkillar utan bara killar med allmänt trist attityd.

Jag kan tänka mig att ni träffat en del sådana under era turnéer.

– Ja, herregud. Men det sköna med att ha kommit upp i ålder är att man struntar i sådant och bara skrattar åt dom.

Att Jocke bryr sig mindre om grabbar med stort hävdelsebehov kan också ha att göra med att han har blivit pappa. Han har helt enkelt annat att tänka på.

– Man får passa sig när hon börjar komma upp i tonåren, säger han och syftar på sin lilla dotter. Vi har ett nunnekloster på andra sidan gården och jag brukar säga att vi ska skriva in henne när hon fyllt tio. Så man slipper oroa sig.

Patrik Wirén

DIMMU BORGIR

Stormblåst

MMV

RE-RECORDING OF THE
LEGENDARY ALBUM FROM 1996.

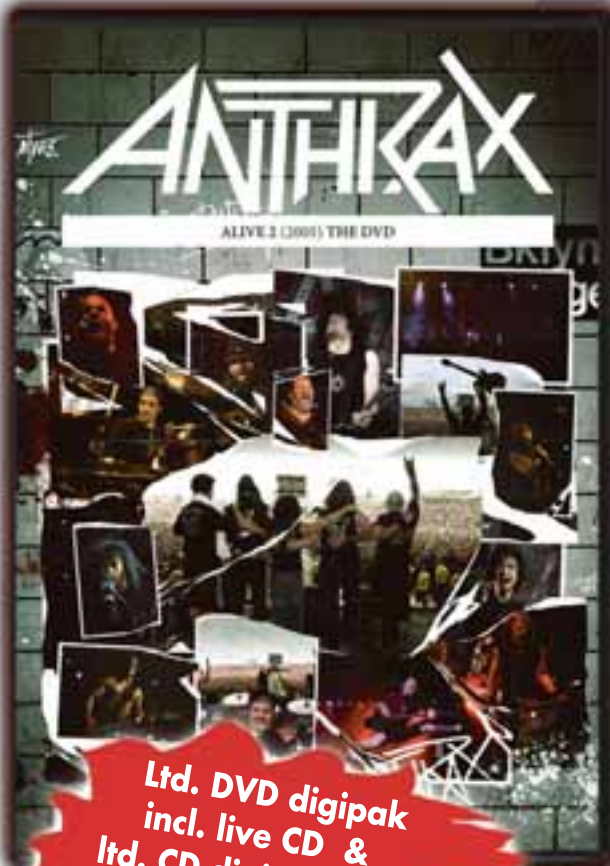
Feat. Hellhammer (MAYHEM, ARCTURUS) on drums,
produced by Peter Tägtgren.

also available:
LP (180 g vinyl) incl. 7"

IN STORES: **NOW!**

+ 2 unreleased tracks
& **LIVE DVD**
"full Ozzfest performance 2004"

ANTHRAX

Alive 2

The live
documentation
of the sensational
reunion tour!

Feat. Joey Belladonna,
Scott Ian, Dan Spitz,
Frank Bello and
Charlie Benante.

**MORE THAN
3 HOURS
ON DVD!**

**+
13 TRACKS
ON A LIVE CD!**

IN STORES: **17.11.2005**

Ltd. DVD digipak
incl. live CD &
Ltd. CD digipak incl.
DVD available!

Ltd. Digipak
incl. DVD (clips & live footage)
available!
IN STORES: 24.11.2005

CLAWFINGER

Hate Yourself With Style

Eleven Songs - eleven Hits!

Fresh and inventive:
CLAWFINGER rise again with
a marvelous crossover album,
ready to dominate the year 2006!

DEATH
"The Sound of Perseverance"
DELUXE EDITION
incl. bonus live DVD
in stores: 17.11.05

EXODUS
"Tempo Of The Damned"
DELUXE EDITION
incl. bonus live CD
in stores: 17.11.05

IMMORTAL
"Sons Of Northern Darkness"
DELUXE EDITION
incl. bonus live DVD
in stores: 17.11.05

No. 1 in extreme
downloads!
Check the new
NUCLEAR BLAST
download shop!

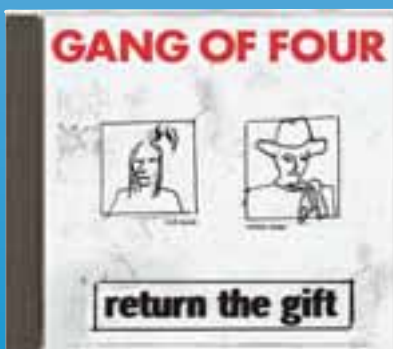
Heather Nova
Redbird.
CD **155:-**

Ane Brun
Duets. CD **159:-** Släpps 23/11

Nina Kinert
Let There Be Love. CD **135:-**

Gang Of Four
Return The Gift. Dubbel-CD **175:-**

Lethal Bizzle
Against All Odds. CD **135:-**

Laakso
My Gods. CD **135:-**

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

Priserna gäller t o m 8/12 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

Inget spel för galleriet

När skådespelare ger sig in i musikbranschen brukar varningsklockor klämta. Med all rätt – det finns anledning att Russell Crowe och Steven Seagal uteblivit från albumlistornas topplaceringar. Men 30 Seconds to Mars är ett undantag.

Jared Leto sitter på ett hotellrum i Denver. Han är trött. Mycket trött. För trots att hans band 30 Seconds to Mars just släppt sin andra fullängdare *A Beautiful Lie* har de turnerat oavbrutet sedan i våras.

Jared Leto?

Ja, just precis. Jared Leto. Du kanske minns honom från filmer som *Fight Club*, *American Psycho*, *Requiem for a Dream* och nyligen som Colin Farrells förste älskare i Oliver Stones giganttrulle *Alexander*. Och även om faktumet ännu inte på allvar nått utanför Staternas gränser så har hans band lyckats ypperligt med att döda myten att skådisar inte kan skapa musik.

– Vi har behövt kämpa hårdare för att bli accepterade, till stor del eftersom det fanns mycket skit att städa upp efter vissa hobbyamatörer. Skådisar som vill leka musiker men som enligt mig inte borde få hålla i en gitarr. Så det har varit en lång resa, med hundratals och åter hundratals spelningar. Men det har gett effekt, folk gillar oss enbart för vår musik vilket givetvis är grymt skönt att höra, säger Leto.

Han återkommer flera gånger till att bandet är ett turnerande sådant. Det är så de uppnått dagens läge. De öppnar lika gärna för Audioslave på större arenor som de kliver upp på mindre syltors scener.

Deras färiska *A Beautiful Lie* är inspelad under en treårsperiod, på en rad olika platser när tid funnits. Från Los Angeles till Alaska och Sydafrika. Vilket ändå lyckas bidra till ett mer samlat sound än på debuten. Leto tycker själv att nya albumet är nedbantat, mer direkt och betydligt mer personlig. Även om han själv fortfarande skriver alla låtarna. Och det är något särpräglat över bandets musik som medvetet vågar distansera sig från den rådande rockscenens sound. Han droppar referenser från progressiva Yes och Rush till Depeche Mode samt svenska Meshuggah och Refused.

– Den första plattan var en reaktion mot den musiken som dominerade då. Och vi jobbade mycket med att vara unika, hitta vår egen röst. Något som vi ville fortsätta med på nya plattan.

Men vad vaknade först? Musiktresset eller viljan att bli skådespelare? Ja, brorsan Shannon – som sitter bakom trummorna i bandet – fick sitt första set redan i fyraårsåldern. Hela släkten är full med kreativa personer, så musiken har alltid funnits närvarande. Bandet fick sitt kontrakt redan för sju år sedan, så att dubblera karriärerna är ingen nytt fenomen för Leto.

Frågan är ju bara om det inte är väldigt svårt att hålla sig aktuell med båda samtidigt...

– Jo, du har helt rätt. Det är svårt... men som med allt i livet måste man göra uppoffringar. Och jag kan inte spela in filmer hela tiden eftersom vi turnerar så mycket. Men det ger lite cred hos rätt slags människor, eftersom det för vår del inte handlar om att tjäna snabba pengar och bli stjärnor. Vi får kämpa som fan för det här. Men är det schysst mot resten av bandet när du ska spela in en film och de får anpassa sig efter det?

– Jag ska spela in en film i januari, så då får dom andra vila. För då har jag kört så jävla hårt med dom att dom ändå skriker efter lite ledighet, skrattar Jared.

– Men givetvis är jag stolt som fan över att kunna göra båda sakerna. Det är en

oerhörd förmån och jag är glad att jag kan göra det. För jag vill inte släppa musiken, eftersom jag gjort det mycket längre än jag skådespelat.

Det låter som att du är en verklig perfektionist. Speciellt eftersom nya albumet tog tre år att färdigställa...

– Tyvärr är jag ett kontrollfreak och jag investerar mycket tid i mina projekt. En stor konstnär jag träffade en gång sa att perfektionism är motsatsen till allt som är bra. Och det kan säkert stämma – för spontanitet kan ibland vara väldigt bra. Något jag har lärt mig på nya albumet. Jag var inte riktigt lika kontrollkrävande denna gången. Det finns ändå mycket tid kvar att jobba på i ens liv, säger den 33-årige Jared Leto.

Niklas Simonsson

Shakira

En sann världsartist

Det är en mörk oktoberkväll när jag tar tåget över Sundet för att gå på Nordens största musikgala och för att träffa en superstjärna. Efter att ha legat lågt ett par år så är Shakira åter tillbaka på banan.

ÅRETS UPPLAGA AV MTV Nordic Music Awards går av stapeln i mässhallen Forum, beläget i centrala Köpenhamn. Utanför står tusentals danska kids och förfestar i köerna. De har kommit för att se en gala med nordisk musikelit men också med flera stora internationella namn som Robbie Williams, Pharrell och Shakira. Forum ser ut som en gigantisk ishall eller lada, enligt reklamen är den Nordeuropas största hall utan pelare. Väl inne i ladan skriker fansen oavbrutet och gärna lite extra när någon av programledarna nämner ett band från Danmark.

Shakira öppnar hela galan med att, iklädd en t-shirt med Bruce Springsteen på, framföra sin nya singel *Don't Bother* live för första gången. Att hon har den där Springsteen-tröjan passar bra för *Don't Bother* är en väldigt rockig låt. Shakira går självsäkert runt på scenen, flörtar med både publiken och kameramannen och verkar helt enkelt glad. Lycklig över att vara tillbaka.

Jag träffar henne ungefär en timme senare på Danmarks Radio rakt över gatan från Forum. Hon har varit uppe sedan två föregående natt, för att hälsa på sin bror som blivit sjuk, innan hon tog sig till Köpenhamn. Trots att hon borde vara utmattad så är hon trevlig och engagerad. Enligt den engelska presskvinnan hon har med sig är Shakira "a talker". Om man inte säger stopp så pratar hon på.

HON SITTER VID ETT bord uppe på ett podium längs rummets långsida. Det är ett vackert rum, förmodligen en konsertsal eller studio eftersom det står en flygel i vänstra hörnet. Shakira ser fortfarande ung ut men det är faktiskt tjuo år sedan hon skrev sin första låt. Hon var då åtta år gammal och redan en exceptionell talang. Endast fem år senare släppte hon sin debut.

– Jag visste vad jag ville göra i livet vid en mycket tidig ålder, redan då när jag var åtta och skrev min första sång. När jag var tio deltog jag i talangtävlingar och bestämde mig för att jag ville vara sångerska resten av mitt liv. Jag hade fått smak på hur det var att uppträda inför en publik. Jag älskade känslan av att uppträda live så jag började redan då försöka få ett skivkontrakt. Och när jag fyllt tretton skrev jag kontrakt med Sony. Men dom ville att jag skulle göra annan typ av musik än pop. För popmusik existerade inte i Colombia. Det fanns inga framgångsrika popartister där. Jag tror fak-

tiskt att jag gjorde Colombias allra första musikvideo. Så förväntningarna på min karriär var väldigt låga.

– Men jag har alltid varit väldigt envis och bestämd. Jag visste vad jag ville göra, vilken typ av musik jag ville spela. Jag var nog ett barn på många sätt men min övertygelse var som en vuxens. När jag var sexton lämnade jag min hemstad Barranquilla för att flytta till huvudstaden Bogotá och satsa på musiken. Det var först då min karriär startade på allvar, även om jag redan hade släppt två skivor.

SHAKIRA VÄXTE UPP SOM det yngsta barnet av nio och var också det enda barnet från sin fars andra äktenskap. Pappan är från Libanon och kanske är det hennes arabiska blod som givit henne en så speciell sångröst.

– Jag tror absolut att min arabiska bakgrund har påverkat mitt artistskap oerhört. Jag lyssnade väldigt mycket på arabisk musik redan när jag var fyra år gammal. Mina första uppträdanden inför publik var att jag dansade till arabisk musik. Det var då jag upptäckte hur det var att stå på en scen. Jag förälskade mig i Mellanösterns danser och senare även i dess musik, men jag lyssnade även på rock och pop tidigt. Och på folkmusik från mitt hemland.

– Min sångstil bara kom helt naturligt. Jag föddes med en gåva och under åren så har den utvecklats och förfinats, den har genomgått metamorfoser. Jag tror att man kan se mitt kommande album, *Oral Fixation Vol. 2*, som en samling av allt jag lärt mig genom åren. Som producent, musiker, låtskrivare och sångerska. Den här skivan är höjdpunkten på min utveckling som artist. Jag hoppas att jag en dag blir riktigt bra men jag är åtminstone bättre än tidigare.

ENDAST ARTON ÅR gammal blev Shakira en stor stjärna i de spanstalande delarna av världen med albumet *Pies Descalzos* som sålde över fyra miljoner exemplar. Men det var i slutet av 2001 som Shakira släppte den singel som skulle göra henne till en internationell stjärna. *Whenever, Wherever* var hennes första singel på engelska och den blev genast en megahit. Efteråt följde albumet *Laundry Service* som bland annat innehöll singeln *Underneath Your Clothes*.

Var du förberedd på dina enorma framgångar med *Laundry Service*?

– Jag höll verkligen tummarna för att det skulle gå bra. Jag tog en stor risk i min karriär att sjunga på ett främmande språk så jag ville verkligen få ett bra resultat. Men att det skulle gå så bra var över mina förväntningar.

Du blev jämförd med Britney Spears och Christina Aguilera trots att du är en helt annan typ av artist. Hur kändes det?

– Jag tror att vi är väldigt olika alla tre, vi har helt olika musikaliska och artistiska uttryck.

Det var ju huvudsakligen baserat på utseende.

– Ja, kanske för att jag var blond fast jag är nog den enda av oss som inte är naturligt blond, säger Shakira och skrattar.

HON SKRATTAR MYCKET UNDER intervjun och vid ett tillfälle gestikulerar hon så vilt att hon välter ut en flaska vatten.

Shakira fick efter *Laundry Service* kritik för sin något knackiga engelska.

Hon har uppenbarligen förbättrats avsevärt eftersom hon nu talar engelska utmärkt.

Tycker du det går lättare att skriva på engelska nu?

– Jag känner mig mycket mer självsäker och spontan.

Nu kommer jag på mig själv med att skriva på engelska utan att jag ens tänker på det. När jag skriver en melodi eller en sång så känner jag vilket språk som skulle passa för just den sången. På min senaste skiva, *Fijación Oral Vol. 1*, börjar exempelvis sången *En Tus Pupilas* med ett stycke på franska för den kändes så fransk. Hela inledningen med keyboarden och farfisan kändes som det sena sjuttioalets era av fransk romantik så jag kände att här vill jag ha fransk text.

Det påminde mig om Serge Gainsbourg och Françoise Hardy. Och senare på skivan finns det en annan låt, *Lo Imprescindible*, som jag upplevde som väldigt tysk. Den är väldigt elektronisk och åttiotal så då kände jag att jag måste skriva något på tyska till den. Så jag lyssnar bara till vad mina låtar behöver och bestämmer språk utifrån det.

Hur gör du annars när du skriver sånger?

– Jag skriver låtarna i huvudet. Mina händer är tyvärr långsammare än min hjärna så om jag vill förvandla en idé jag har till en sång kan det ta timmar. Oftast använder jag en liten bandspelare som jag spelar in min idé på. Jag har skrivit låtar på gitarr också men ofta funkar det

bättre att kunna vara spontan på det sättet istället för att ha ett instrument.

Du spelar inga instrument på dina skivor?

– Jag spelar lite dumbek, en sorts trumma, men jag är ingen professionell gitarist eller så. Jag har grundkunskaper i hur man spelar gitarr men jag är ingen virtuos så jag behöver hjälp från professionella musiker på mina skivor. Men jag tycker mycket om att göra arrangemang. Jag arrangerar och producerar nästan alla mina låtar själv.

UNDER DE TVÅ SENASTE åren har Shakira arbetat med en "diptyk", ett album på spanska och ett på engelska. Det engelskspråkiga albumet kommer snart medan det spanska, *Fijación Oral Vol. 1*, redan varit ute några månader. Shakira har skrivit alla låtar tillsammans med Luis Fernando Ochoa och Lester Mendez. Hon är känd för att hon vill ha total kontroll över allt hon gör, hon vill till varje pris förbli självständig. *Fijación Oral Vol. 1* är en väldigt varierad skiva och lite mer elektronisk än hennes tidigare album.

– När jag började göra skivan så var jag väldigt influerad av en massa åttiotalsmusik. Jag älskar åttiotalet. Men sedan lade jag på så mycket syntar att jag blev trött på dom och sa: "Ta bort alla syntar och ge mig en akustisk gitarr innan jag blir knäpp". Albumet förändrades hela tiden i olika riktningar, det var som en resa. Arbetet startade som en åttiotalsskiva men blev någonting annat till slut. Därför är det albumet väldigt heterogent. Men jag tror ändå inte på att göra ett homogent album. Man måste låta sin kreativitet och konstnärliga frihet och energi ta vilka riktningar som helst.

Du har två stora låtar ute nu, *La Tortura* och *Don't Bother*. Berätta lite om dom!

– *La Tortura* är influerad av reggaeton men den är snabbare än en typisk reggaetonlåt. Den har lite av det groovet plus lite dancehall, lite dragspel, lite spanska influenser. Den är som en cocktail av en massa olika saker.

Jag kan inte spanska men titeln *La Tortura* syftar på kärlekens tortyr?

– Precis, det är en kärlek och hat-sång kan man säga. *Don't Bother* är första singeln från mitt kommande album. Den är mer en elektronisk rocklåt. Det är också en kärlekssång som handlar om en kvinna som blivit förödmjukad av någon som är vackrare, längre och mer vältränad än henne själv.

PRESSKVINNAN GER MIG sista varningen och mitt möte med Shakira är slut. Hon är verkligen "a talker" och vi hade nog kunnat snacka hur länge som helst.

Hoppas att vi snart får se dig uppträda i Sverige. Jag är säker på att många där har saknat dig.

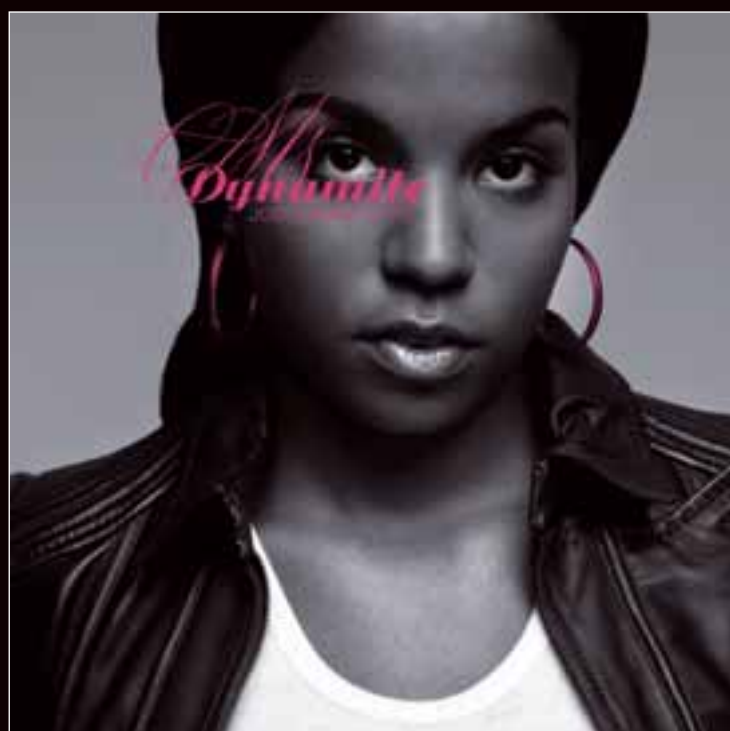
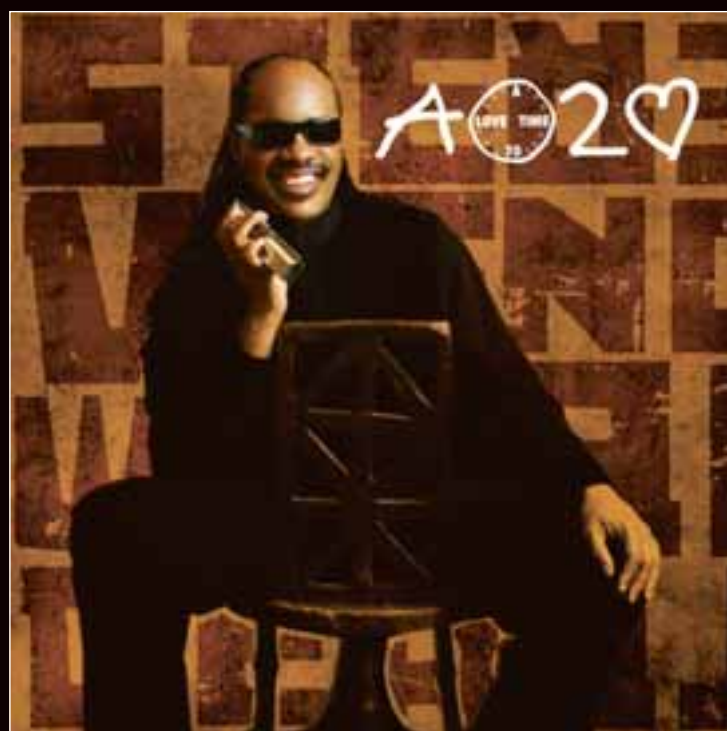
– Jag har saknat dom också.

Isac Nordgren

Isac & Shakira

ÅRETS FETASTE ALBUM

CDON.COM

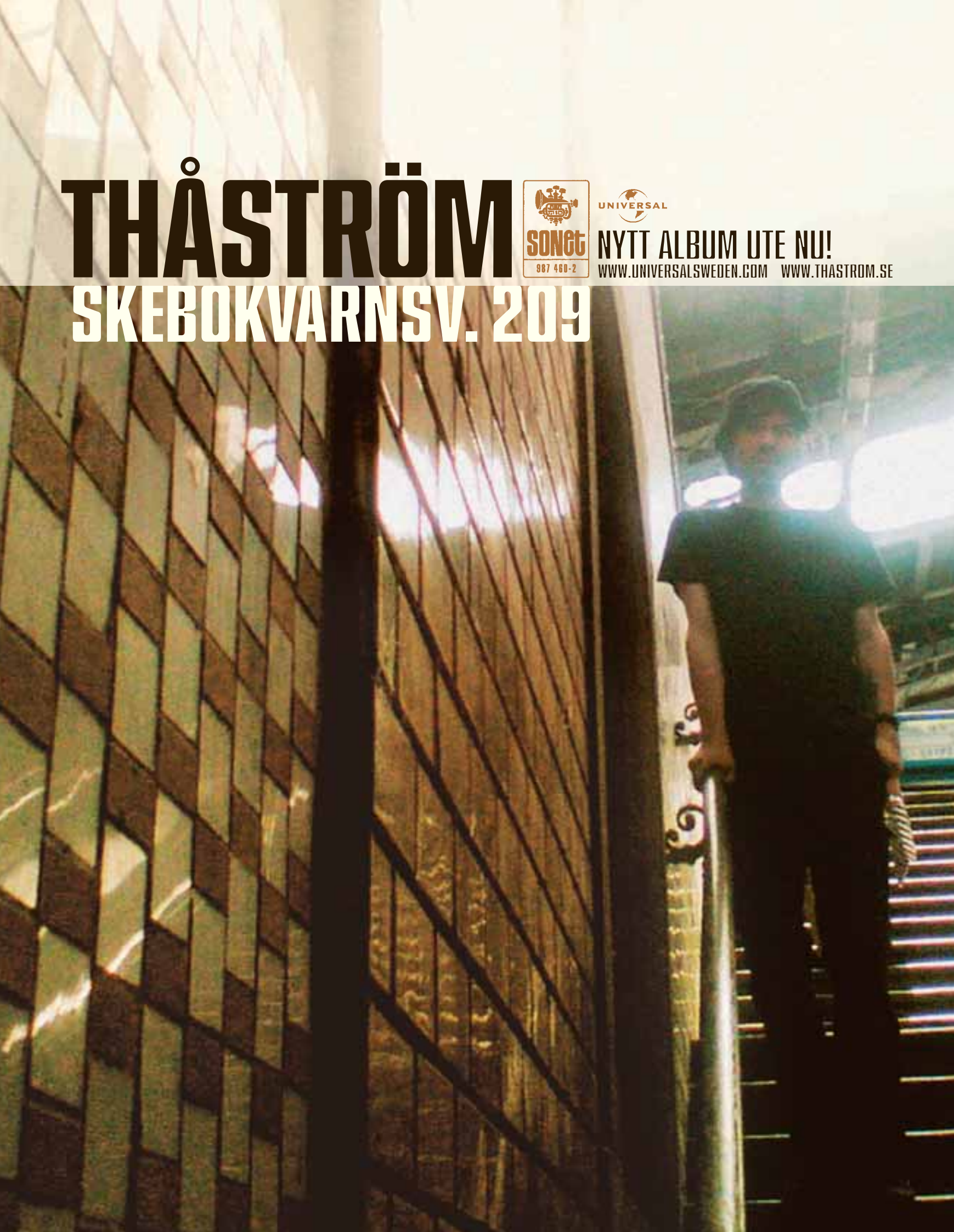
THÅSTRÖM

NYTT ALBUM UTE NU!

WWW.UNIVERSALSWEDEN.COM WWW.THASTROM.SE

SKEBOKVARN SV. 209

Dödshälsning från

Groove gillar dödsmetall. Så mycket att vi åkte ned till nordöstra Polen för att hälsa på Vader i hemstaden Olsztyn. Sångaren Peter tar emot och visar sin stad från dess bästa sida. Men först efter en mardrömsresa.

JÄVLAR VAD FORT HAN KÖR. Är han fullkomligt från vettet, tänker jag för tionde gången inom loppet av en minut. Föraren heter Kumek, eller är det Alonso Räikkönen? Jag är osäker.

Kumek talar ingen engelska. Bara polska. Jag tar en klunk öl och känner mig mindre vettsskrämd. Kumek pratar i två mobiler samtidigt som han kör sin gula Mercedes med en jävla fart och gör omkörningar som inte finns.

Vi är på väg norrut från Warszawas flygplats till Olsztyn för att träffa Peter i Vader. Eller som han heter på polska: Piotr Wiwczarek. Vader är Polens största band. Vader är ett dödsmetallband.

Det är vackert i Polen, väldigt vackert. Konstaterar att Polen är en enda stor åker. Där man odlar saker. Jag tittar på min kollega, eller grabben i graven bredvid, som tar några bilder genom bilfönstret. Han är inte heller lika rädd längre. Vi är mer inställda på att om vi dör så gör vi det inte vettsskrämda utan bara lite smått skraja. Kumeks telefon ringer igen samtidigt som han hänger sig på tutan och diggar till Bonnie Tylers *Total Eclipse of the Heart*.

– Hej, säger Peter. Gick resan bra?

Jag vet inte vad jag ska svara. Kumek står fortfarande kvar och pratar med Peter. Bestämmer mig för att säga att det gjorde det. Och att det var bra att de säljer starköl på bensinmackarna i Polen. Utan dem hade vi nog inte överlevt. Vet att i övermorgon ska samma Kumek Alonso köra mig och fotograf-Johannes tillbaka och då är det tidigt på morgonen och då bör man inte dricka bort sin rädsla med starköl. Det känns om ett problem.

Peter är Vaders frontfigur. Han skriver alla texter och all musik. Sedan 1992 har man släppt 15 album. Vader är ett band med en lång historia. De startade redan 1986.

– På den tiden fanns fortfarande Berlinmuren kvar, berättar Peter. Vi fick bygga våra instrument själva och lyssna på insmugglade Slayer-skivor. Det kanske låter ofattbart men så var det. Jag skulle vilja skriva en bok om den tiden. Så att folk inser att vi har det ganska bra nuförtiden. Nu är det rena paradiset jämfört med då.

DET ÄR I MITTEN AV AUGUSTI och luften i Olsztyn är varm långt in på kvällen. Kommer på att jag älskar brittsommar.

Det blir fisk och fläsk på polskt vis till middag. Vi pratar om allt möjligt. Hur saker förändrats i Polen. Om religion. Amerikansk snabbmat.

”Hej! Är det du som är sångaren i Vader? Ska ni släppa ny skiva snart?”

Två killar och en tjej kommer fram och hälsar.

Peter är en ödmjuk kille. Han berättar att om han inte spelade musik hade han nog blivit biolog.

– En av orsakerna till att jag började intressera mig för musik var Black Sabbath. Det var verkligen en aha-upplevelse när jag hörde dom för första gången

Kvällen blir natt och timmen sen. Peter går till hotellet och sover. Först närmorgonen stirrar oss stint i ögonen går vi hem.

DAGEN EFTER VISAR PETER oss runt i Olsztyn. Man kan jämföra staden med Linköping. Fast Olsztyn är något större. Där finns ett universitet och lite industri. Staden har en gammal borg mitt i stan. Pittoreska kvarter, typ Gamla stan, blandat med moderna höghus och märkesaffärer.

Vi besöker Vaders första replokal som ligger intill den gamla borgen. Han ger lite pengar till en ung tiggande junkie.

vackra Polen

– Knarket är ett stort problem i Olsztyn. Jag hade tur som inte trillade dit på allvar. Det finns inte så mycket att göra här för dom unga. Antar att ni har liknande problem i Sverige, frågar Peter.

Inne på en av Olsztyns skivaffärer sitter ett Vader-fotografi på väggen från en gammal signering. Folk vänder sig om inne i affären. Ute på gatan är det samma sak. "Är det verkligen han?" Vågar jag gå fram och säga hej?"

– I Japan är det verkligen helt sjukt. Eller rättare sagt är japaner sjuka. Dom följer dig över hela världen. Under samma turné kände jag igen några japanska tjejer. Dom hade sett oss i Japan, USA och i Polen. Dom här tjejerna talade väldigt dålig engelska. Och ni vet ju hur det är här i Polen. Här talar inte många engelska. Så jag undrar hur dom klarade sig egentligen.

Promenaden går vidare genom vackra Olsztyn.

– Där borta är förresten det gamla sjukhuset. Där är jag född, säger han stolt.

Vi besöker en studio som Vader använde sig av i början av karriären. Där luktar det mögel och ägaren ser ut som en gammal lastbilschaufför. Han presenterar sig som Wojtek. En stor hund kommer fram och hälsar. Vi får se Vaders senaste video som han håller på att redigera.

– Vi ville ha lite Matrix/Terminator känsla. Tycker att vi lyckats ganska bra med det. *This is the War* är en våldsam historia med mycket pang pang och död. Elaka robotar som försöker förgöra mänskligheten. Videon är riktigt häftig och jag hoppas att den plockas upp av någon tv-station i Sverige så att fler kan få se den. **Finns det någon film du skulle vilja göra soundtracket till?**

– Jag gillar soundtracks. Jag samlar på dom. Drömmen vore ju att få komponera

något till stor orkester. Stråkar och blås. Men jag har aldrig komponerat så. Vet inte om jag kan. Kanske jag kan. Men om jag fick göra för elgitarr så skulle det nog bli en film som Terminator eller Matrix.

– Vader har faktisk varit med i två filmer. En polsk och en fransk. Båda underground. Det roliga är att i båda filmerna, som är ganska våldsamma, så spelas Vader när tjejen skär upp en kille med rakblad på toaletten, flinar Peter.

Idagarna släpper Vader ett nytt juspårsalbum. Novy, Mauser, Daray och Peter spenderade ungefär två veckor i studio.

– Vi prövade en ny sak den här gången, säger Peter. En producent. Jag har producerat allt vi gjort tidigare. Men vi kände att det behövdes lite nytt blod i maskinen.

Nuförtiden är Vader ett hårt arbetande band med strikta scheman och långa och tätt återkommande turnéer.

– När vi går in i studion så är vi mycket organiserade. Innan vi spelar in så har jag gått igenom allt med alla i bandet. Vi bor utspridda i Polen, så det går inte att bara träffas i replokalen och jamma lite. Vi mailar låtförslag till varandra. Sen brukar jag och Daray träffas och gå igenom trummorna. Jag har ett beat i skallen som Daray gör till sitt. Sen in i studion och spela in allt. Bit för bit, förklarar Peter sakligt.

Saknar du inte tiden då ni stod i replokalen och svettades?

– Nej. Jag kan inte tänka mig att gå tillbaka till det. Var sak har sin tid. Alltså, tid är det man inte verkar ha. Jag vill hinna med så många saker som möjligt. Jag har ett sidoprojekt som heter Panzer Axe. Vi har spelat in en platta som heter *Steelfist*. Det är klassisk heavy metal à la Judas Priest, melodisk rock'n'roll. Får se om det blir något allvarligt med det.

Alla i Vader har sidoprojekt. Tid är som sagt ett problem.

– Framförallt så har jag min familj. Min fru och mina två barn. Min dotter har fått mig att uppskatta Christina Aguilera, vilken röst hon har. Vi skrattar lite åt det och bestämmer att nästa platta ska innehålla en duett med henne.

– Jag försöker vara öppen för allt. Man behöver inte gilla allt men man ska inte stänga saker ute, menar Peter.

– När jag skriver texter så handlar det för det mesta om saker jag upplevt. Fantasi är den viktigaste egenskapen jag har. Det verkar som den unga generationen har tappat det. Inget lämnas åt fantasin av det som pumpas ut i tv. På sikt tror jag inte att det är speciellt bra. Folk verkar bara vilja följa efter vad andra gör.

Ironiskt nog så åker en bil förbi med Whitney Houstons *I Wanna Dance with Somebody* på hög volym. Vi kommer av oss lite och skrattar på nytt.

VI SITTER PÅ EN UTESERVERING i gamla delen av Olsztyn. Ganska nära borgen. Peter pekar mot en amfiteater. På scenen sitter några ungdomar och läser.

– På den scenen gjorde vi en av våra första spelningar. Det var skitkul, minns han.

DAG TVÅ I POLEN BÖRJAR sakta men säkert lida mot sitt slut och vi planerar för kvällen. Peter tipsar om en restaurang som vi bara måste gå till. Förväntningarna är höga. Kan ändå inte slå bort tanken på att vi tidigt i nästa morgon ska åka med Kumek igen. Måste komma på ett sätt att inte vara rädd. Vill inte dö sovandes i bilen.

Jag frågar Peter vilka förväntningar bandet har på sig.

– Klart att vi har förväntningar från dels oss själva och vårt skivbolag. Jag skulle

inte vilja ligga på ett jättebolag och bli ett band i mängden som dom skiter i. Nu har vi uppmärksamhet från vårt. Tänk dig att ligga på Universal och inte sälja förväntade 100 000 ex. Det är ju katastrof. Vi trivs bra med det vi har. Ett bolag som tror på oss och älskar det vi gör.

Vad gör du en ledig dag när ni är ute på turné?

– Min laptop och min telefon är mina vänner, skrattar Peter. På så sätt håller jag kontakt med min familj. Jag läser mycket. Skriver lite. Att festa funkar inte. Jag kan inte sköta mitt jobb då. Det här är mitt yrke. Jag skulle inte klara av över 50 spelningar och vara bakfull varje kväll. Det funkar bara inte.

Vi tar en kort promenad och Peter berättar och pekar återigen på hus och byggnader. Han berättar hur de kom på namnet Vader. Att det är taget från Star Wars.

– En rolig sak var när vi för länge sedan var i Holland, tror att det var en av våra första turnéer. Ute på stan så satt det stora affischer som det stod "idag är det Vaderdagen". Och vi tänkte "Wow, arrangören har verkligen gjort ett bra jobb med att sätta upp planscher". Vi tänkte att ikväll kommer det skitmycket folk för att se oss! Sen fick vi reda på att vader också betyder pappa på holländska att det var Fars dag...

Tidigt nästa morgon letar sig solen upp och dränker åkrarna med liv. Hus och bilar svishar förbi. Kumek kör likadant som på vägen hit, efter devisen kurva, krön, och mötande bil är lika med omkörning. Men jag känner mig lugn när jag ser att han bara pratar i den ena telefonen och somnar sött.

*Per Lundberg G.B.
foto: Johannes Giotas*

Independent Music For Independent People

ANGELSEED & DEMONMILK
ANDRA ALBUMET FRÅN IT (ABRUPTUM, OPHYALAMIA, VONDUR) & CD ÄR ETT MÄSTERVERK I TUNG METAL MED INSLAG AV EBM, INDUSTRI OCH ELEKTRONISK INTERAKTION. GÄSTAS AV PETER "PAIN" TÄGTÖREN. BLACK LODGE / BL0001320

HELLFUELED "BORN II ROCK"
HELLFUELED HAR GJORT DET IGEN! EN BLIVANDE KLASSIKER INOM SVENSK HÄRDROCK OCH METAL. OSAR FORTYFARANDE AV OZZY, BLACK SABBATH OCH ZACK WYLDIE OCH FÖR ANDRA GÅNGEN ÄR DE PÅ FÖRSTA PLATS I ROCK HARDS SOUNDHECK! BLACK LODGE / BL0002800

PRIMAL FEAR "SEVEN SEALS"
ETT AV DE FRÄMSTA BANDEN AV IDAG INOM KLASSISK OCH STILREN HEAVY METAL! DET TYNGSTA DE HAR GJORT HITTILLS! PRIMAL FEAR HAR MED "SEVEN SEALS" ÅTER ÅSTADKOMMIT ETT TIDLÖST VERK AV TUNG, TRADITIONELL HÄRDROCK! NUCLEAR BLAST / NB14900

RAM "FORCED ENTRY"
DEBUTALBUMET FRÅN SVERIGES NYA HÄRDROCKSHOPP FRÅN GÖTEBORG KOMMER RAM OCH DE KOMMER ATT ERÖVRA VÄRLDEN MED SIN TUNGA METAL, INFLUERAD AV JUDAS PRIEST, DIO, BLACK SABBATH OCH MERCYFUL FATE! BLACK PETH / BP0000000

GRAVE DIGGER "25 TO LIVE"
GRAVE DIGGER SOM HAR FUNNITS SEDAN FÖRST TIDAL, HAR BLIVIT ETT AV DE KLASSISKA BANDEN OCH ETT AV DE STÖRSTE OCH MÄNDIGARE NAMNEN IOM HEAVY METAL! HÖR DU ALTSÅ FÖR DEN MONUMENTAL A LIVN DURING CD ELLER DVD! NUCLEAR BLAST / NB15000 / NB15002

TERROR 2000 "TERROR FOR SALE"
NYA ALBUMET MED TERROR 2000, VÄRLDENS SÄRREASTE THRASH/DEATH-BAND! MED BJÖRN "SPEED" STRID FRÅN SOILWORK, BAKOM MIKROFONEN, SAMT FOLK FRÅN CONSTRUCTED OCH DARKANE, BAKOM INSTRUMENTEN. SCARLET / SC1002

GOREFEST "LA MUERTE"
NU ÄR DET FEST IGEN! EFTER 7 ÅRS TYSTNAD BYTTER HOLLÄNDARNA DENNA MED ETT HELVETISKT DUNDER OCH BRAK! MIXAT AV TUE MADSEN (MNIEMIC, EKTOMORF) I ANTIFARM STUDIOS. GOREFEST'S ÅTERFÖRENING ÄR ETT FAKTUM! NUCLEAR BLAST / NB14942

DIMMU BORGIR "STORMBLÄST + DVD"
BANDETS ANDRA ALBUM ÅTERINSPELAT 2005! PRODUCERAT AV PETER TÄGTÖREN OCH MAYHEMS "HELLHAMMER" BAKOM TRUMMORNA! INKLUDERAR ÄVEN EN GRATIS DVD MED GIGET FRÅN OZZ-FEST SOM BONUS! NUCLEAR BLAST / NB15452

HANOI ROCKS "ANOTHER HOSTILE TAKEOVER"
ÄNTLIGEN SLÄPPS HANOI ROCKS NYA ALBUM OFFICIELT I SVERIGE! MIKE OCH ANDY HAR NU FÅTT INOP DEN BÄSTA LINE-UPEN SEDAN 80-TALET! MED NYA ALBUMET OCH EN SVERIGE-TURNÉ I DECEMBER ÄR KUNGÄRNA "BACK WITH A BANG"! DEMOLITION / DEM00153

MÅNEGARM "VREDENS TID"
MÅNEGARM ÄR ETT AV SVERIGES MEST IMPONERANDE OCH BÄSTA HÄRDROCK-BAND! SO FAR MESTERFRANSK OCH INOM METAL MED KRAFTFULLA OCH INOM ÅSKOUNDENDE NYA MÅNEGARM OCH INOM KLASSISKA HÄRDROCKEN! NUCLEAR BLAST / NB15000

EDDIE OJEDA "AXES II AXES"
TWISTED SISTER-GITARRISTEN SLÄPPER EFTER ALLA SUCCESSEN MED ÅTERFÖRENINGSTURNÉN SITT FÖRSTA SOLOALBUM! GÄSTSÅNG AV RONNIE JAMES DIO, DEE SNIDER OCH JOE LYNN TURNER! BUOY SARZO PÅ BAS! VÄRLDOKLASS! BLACK LODGE / BL0001300

www.soundpollution.se

album

50 CENT

Get Rich Or Die Tryin' The Motion Picture
G UNIT/UNIVERSAL

Fiddy har en hög lägstänivå och hans sound är ju vid det här laget väl förankrat i släpiga beats och minst lika utdragen rap. På denna soundtrackplatta till filmen om hans liv har han tagit hjälp av G Unit-polare och Mobb Deep, MOP och Nate Dogg. Låtarna gjordes parallellt med filmspelningen av denna renässansman och resultatet är tajt och fyllt med attityd. Höjdarspår är underhållande *What If* med sitt klassiska glidargung, Tony Yayos besök på *Fake Love* och olycksbådande bonuspåret *I'll Whip Ya Head Boy*.

Fiddy följer alltså sin mentor Eminem i spåret genom att försöka sig på filmkarriär. Manusets till filmen har skrivits av *Sopranos*-författaren Terence Winter och irländaren Jim Sheridan som bland annat gjort *Min vänstra fot* har regisserat. Återstår att se om gettot när ändå fram till Hollywood.

Gary Andersson

BRAT

Please Don't Shoot
MOSEROBIE

Det förvånar inte att den norske saxofonisten Eirik Hegdahls grupp Brat tagits under Jonas Kullhammars beskydd. Brats melodiosa, friskjazz (tack Brötznar för denna genre) har klara släktskap med både Nacka Forum och Kullhammar-kvartetten. Fritt med ansvar, rotat i den Colemaniska myllan med en dos in-hemskt nordiskt lys, blues och svettigt sväng. Dessutom spelskickligt till tusen, behärskat och tekniskt utan att bli duktigt – kraftfullt och stillsamt hörsamt om vartannat. Eiriks saxpartner Kjetil Møsters tenor är härligt Rollinskt rökgig, som en mjuk matta för Eiriks småsaxar att trippa omkring på. Rytmsektionen Ole Morten Vågan på bas och trummisen Ole-Thomas Kolberg är lagom fri med ryggen stark av dessa solister.

Det som imponerar är just samspelet mellan Hegdahl och Møster. Det är sällan fråga om några längre soloutflykter, istället ett nära samspel som likt växter växer in och ur varann i likartat men ändå kompletterande spelstilar. Både i lyriska passager som i den förnämligt vackra bagatellen *Stopen*, dess kusin *Fogg* och i den härligt smöriga avslutningen *Alpaca on the Country* och i de vråliga krafttagen i *Marching to the Barracudas* och titelspåret båda delar faller mycket av den anspråkslösa nutida neofreejazzen på rätt plats. Resultatet är ändå genomgående alltid imponerande lyhört, välklangande och fläsigt på samma gång. Saxmusik när det är som helt klart starkast. Härligt befriat från norsk linnejazz med sopransaxen i någon jävla stavkyrka – bara gott. Fredrik Eriksson

RICHARD BUCKNER & JON LANGFORD

Sir Dark Invader vs. The Fanglord
FARGO/BORDER

Jag har alltid varit svag för amerikanen Richard Buckners karaktäristiska röst och klockrena melodikänsla. Stundtals har han varit rent lysande. Samtidigt har han emellanåt gått lite på tomgång och omedvetet stängt in sig i singer/songwriter-fällan. Men genom det oväntade samarbetet med Jon Langford från gruppen Mekons, fick Buckner återigen upp gnistan. De båda gjorde tre låtar var, skrev tre tillsammans och spelade in nästan alla hemma i Sally Timms lägenhet i Chicago. De har satt ihop ett avslappnat och opretentiöst album med ett ganska rockigt sound och många högklassiga låtar. Det är kul när ett samarbete genererar någonting nytt.

Robert Lagerström

KATE BUSH

Aerial
CAPITOL

Det har gått tolv år sedan *The Red Shoes*. Sexton låtar uppdelade på två skivor är Kate Bushs svar på fansens väntan. *Aerial* är en tematiskt anlagd skiva. De olika elementen luft, eld, vatten, jord trängs sida vid sida på första CD:n *A Sea of Honey*. Skiva nummer två är ännu mer sammanhängande. *A Sky of Honey* binds ihop av en kommenterande kör, ett grepp som Bush lånar från de antika grekiska dramerna.

Dessutom har CD två ett mer uttalat tema, nämligen dygnet. I *Prelude* hälsar de sjungande fåglarna den gryende dagen och därefter går Bush igenom eftermiddag, skymning, midnatt. I avslutande *Aerial* hälsar de skrottande fåglarna så en ny dag.

Nu är det inget nytt tema i Bushs katalog. *Somewhere in Between* som beskriver växlingen mellan kväll och natt låter lite väl lik *The Sensual World*. Den som kommer ihåg videon till den låten minns att den handlade om årstidernas cykliska växlingar.

En ambitiös och pretentiös skiva alltså som innehåller mycket vacker musik, men som samtidigt är en besvikelse. Andelen slickt producerad musik överskuggar de mer experimentella sidorna hos Bush totalt. En låt som *Sunset* börjar avskalat vackert, men varvas upp till hemsk etnopop som fungerar bäst på en griset på Mallorca. Det blir lite väl fluffigt och oinspirerat överhuvudtaget. Även om de stunder då det bara är Bushs fantastiska röst och ett piano förlåter mycket. Som magiska *A Coral Room*.

Mats Almegård

PELLE CARLBERG

Everything. Now!
LABRADOR/BORDER

Tidigare har man kunnat höra Pelle Carlberg i Amanda om Natten och Edson. Hans solodebut består av enkla popsånger kryddade av finstämda gitarrer, stråkar, handklapp och en gnutta falsksång. Ibland är det riktigt bra som i den trallvänliga (i positiv bemärkelse) *I Had a Guitar* men i andra fall är känslan lite för amatörmässig och textmässigt svag som i *Mind the Gap*. Framförallt ogillar jag den krytade engelska dialekten i nyss nämnda låt.

Den ökända singeln *Go to Hell*, *Miss Rydell* där Pelle Carlberg ber DN-recensenten Malena Rydell fara åt helvete är minst sagt plump. Är man musiker får man faktiskt tåla att bli recenserad och kritiserad – så är spelets regler. I annat fall får man strunta i att skicka ut sina skivor till pressen. Att lyssna på någons gnäll om en dålig recension känns inte det minsta angeläget. Dessutom är det onödigt eftersom Pelle Carlberg har talang. Han behöver inte be kända recensenter att fara åt helvete för att få uppmärksamhet. Det enda han åstadkommer med sådan sängtext är att folk tänker "aha, det är den där bittra jökeln som blev sägad" och det är synd eftersom *Everything. Now!* även innehåller en hel del finfin pop.

Moa Eriksson

CLOR

Clor
CAPITOL

Clor vill inte leka med de andra barnen. De hänger alltid i hörnen på skolgården prydda med skrubbsår och plåster. Det är de som blandar grus i snöbollarna, pajar fönsterrutor och stoppar krossade nypon innanför tröjan på de mest försvarslosa klasskamraterna.

Londonbaserade Clor med klubbveteranerna Barry Dobbin och Luke Smith i spetsen är antagligen miljöskadade, av deras säregna

form av dansmusik att döma. Som en hybrid av ryckiga rytmer, obekväma hårdrocksriff, retfulla syntar och melodier komponerade av en psykiskt störd fyraåring dansar den obehindrat efter egen pipa.

Med *Love + Pain* levererade Clor en av årets hittills bästa singlar. Den har en puls som inte är av denna värld. Per automatik spritter det i armar och ben. Oktober kom att bli den månad jag dansade snarare än cyklade ner på stan.

Resten av Clors uppmärksammade debut är inte lika självklar. I *Dangerzone* och *Outlines* skruvar de till Scissor Sisters koncept ett steg längre. I *Magic Touch* nickar de åt Prince i förbifarten. Velvet Underground-nonchalan sen i *Gifted* ger en välbehövlig andningspaus.

Clor är musikaliska anarkister som kräver mycket av lyssnaren. Lämpligt är att välja ut ett par låtar åt gången. Efter en rak genomkörare har jag blåmärken i öronen.

Christian Thunarf

CRANG

Burden the Stone
DECEMBER MUSIC

Ojojoi! Jag är helt mållös. Crang är ett nytt svenskt hardcoreband från Göteborg och detta är deras debutplatta. Jag vet inte hur jag ska börja. Men detta är verkligen en ängvält till platta, ett skenande tåg, ett tankfartyg som faller nerför ett stup, en flock med skenande bisonoxar, en rysk armé i värsta vintertid som röjer allt i sin väg – den här plattan är helt makalös! Otroligt intensiv, stark och hård. Det är svårt att nämna namn här, men om jag blir tvingad så är det i närheten av Bad Brains korsat med Helmet och Sick Of It All, kryddat med lite Unsane, fast ändå inte. Det är så mycket mer, och framförallt känns det som nånting nytt, nånting intressant och fräscht.

Och det känns verkligen som att hardcore-scenen behöver det här. Lite frisk luft, nya idéer och lite sprängande av gränser. Precis allt det som Crang är.

Mathias Skeppstedt

EVA DAHLGREN

Snö
CAPITOL

Emellanåt känns det lätt att avfärda gamla musikikoner – såväl svenska och andra – på förhand på grundval av vad de gjort på sistone. Det skulle vara lätt gjort i Eva Dahlgrens fall. För trots att hon har en stor ryggsäck av låtar som kan räknas som klassiker i den svenska

musikvärlden var det ett tag sedan de där avtrycken gjorde sig påminda. Men det är då lika kul när man upptäcker att det där man saknat finns igen. När allt känns mer fokuserat och genomarbetat, men ändå låter så där självklart.

Snö är en sådan platta.

Här finns kanske inte några direkt omedelbara storheter, även om *Som ett äventyr* mycket väl kunnat vara det, med den där värmen som nästan bara Eva Dahlgren kan få en att ta del av genom musiken. Så där så att man bara omsluts av en stor famn och känner sig trygg och allt blir bra. Här finns ett par andra spår som nästan kommer upp i samma nivå, men det hela är mer jämnt än uppdelat på olika storheter – det är plattan *Snö* som avslöjar storheten inte de enskilda delarna. Riktigt, riktigt bra. Kanske inte så att den ska placeras i ett klassikerfack, kanske inte ens i Eva Dahlgrens eget, men med tanke på att förväntningarna långt ifrån var ställda på sån här kvalitet är den en definitiv storhet.

Magnus Sjöberg

DARK FUNERAL

Attera Totus Sanctus
REGAIN RECORDS

Inför *Attera Totus Sanctus* berättade svartmetallbandet Dark Funerals frontman Lord Ahriman på sin hemsida att gruppen skulle jobba mer med trummorna. I nästa andetag la han till att "många av de melodier som jag skrivit hittills är de snabbaste jag någonsin skrivit".

Resultatet är makalöst.

Attera Totus Sanctus är en svindlande nattresa på en skogsmaskin i 190 km/timmen. Upp och ner, fram och tillbaka kastas man i Dark Funerals mäktiga storm. Samtidigt ligger det en filt av sorg över musiken som bidrar till deras speciella stämning. Både refrängen i *King Antichrist* och *Godhate* backas upp av en leadgitarr som böljar tunga tårar.

Albumet är inspelat i Dug Out Studios som också har jobbat med Behemoth och In Flames. Däremot har de aldrig jobbat med ett black metal-band i samma ljudgenre som Dark Funeral. Trots det är ljudet perfekt, producenten Daniel Bergstrand lyckas plocka fram alla melodier och nyanser i de snabba riffen.

Texterna är hopplöst onda, som en rätts-haverist som anklagar Gud för allt. Så som det brukar vara när Dark Funeral doppar pennan i svavelosande vulkanöppningar.

Torbjörn Hallgren

DESTINY'S CHILD

#1's
SONYBMG

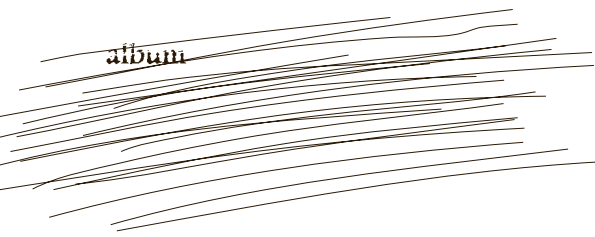
Att Destiny's Child står för en av det senaste decenniets mest imponerande singelkataloger och att den här samlingen knappast skulle kunna vara något annat än femstjärnig behöver ingen informeras om. Så jag tänker istället gnälla lite på de få skönhetsfläckar som faktiskt existerar. *Stand Up for Love*, ledmotivet till McDonald's internationella barndag, känns som en ovärdig avslutning på gruppens karriär. Den låter som någon av Whitney Houstons pompösa åttiotalballader och då tyvärr mer som *One Moment in Time* än *The Greatest Love of All*. *Nasty Girl* släpptes visserligen inte på singel i USA men hade gärna fått inkluderas.

Och titeln? *#1's* betyder att det uteslutande skulle röra sig om listettor, men bara fyra låtar har varit etta i USA och blott två i

Storbritannien (på Beatles- och Elvis-samlingarna med samma namn hade samtliga låtar varit etta i minst ett av länderna). Så vilka suspekta listor har de andra singlarna toppat? Det anges i alla fall varken i konvolutet eller i pressreleasen. Och om recensionen nu har urartat i tråkig konsumentjournalistik ber jag om ursäkt men listnörden i mig har svårt att ha överseende med sådana här saker.

Thomas Nilson

DA SILVA

Da Silva
DASILVASWEDEN

Per Nordh, Magnus Goethe, Andy Divine och Valeria Da Silva har tillsammans svetsat samman denna originella mix med etikett Da Silva. Musiken påminner om mycket annat jag hört, men det är svårt att sätta fingret på exakt vad. Da Silva har ett eget sound med tydliga inspirationskällor som Sly Stone, Prince och Parliament/Funcadelics musik. Jag påminns även om Kelis när jag lyssnar på Valerias stämma.

Da Silva svänger helt klart. Bandet gör svensk svart undergroundmusik som behövs som kontrast till hitlisteutbudet i Sverige. Svänger gör det däremot inte när bandet försöker sig på att hantera rock. I tafatta försök rockar de loss på *The Hot Spot* och *Kingdom*. Så hoppa över dessa låtar. Fantastisk njutning erbjuds istället på funkadeliskt rätta *Oh My* och *Losin* som är en rökig jazzklubblåt. Debut-albumet är väl godkänt.

Therese Ahlberg

DEEP PURPLE

Rapture of the Deep
EDEL/PLAYGROUND

Trots alla medlemsbyten, interna stridigheter och mark-sättningsdelas Purple-historien lättast in i tre faser. Den första sträcker sig från starten 1968 till upplösningen 1976. Samtliga album kvalar in bland rockhistoriens minnesvärda även om några lite lägre toppar skymtar i alplandskapet.

Nästa fas startar med den köpvärda *Perfect Strangers* från comebackåret 1984 och avslutas med *The Battle Rages On* år 1993. Ett mer passande namn för denna albumsvit än skräp-fasen, i alla fall med Deep Purple mått mätt.

Den avslutande fasen påbörjas i och med inträdet av gitarristen Steve Morse när Blackmore definitivt bröt med bandet. Startskottet *Purpendicular* från 1996 ljöd väl men i den nya inriktningen var det klassiska soundet undanskymt. *Rapture of the Deep* är vassare än de två tidigare plattorna utan att riktigt nå upp till 1996 års nivå. Det märks en tydligare vilja att återuppta sjuttioitalsinfluenserna i musiken men resultatet lämnar mycket att önska om vi på allvar ska jämföra med den gyllene eran.

Roger Bengtsson

DEFTONES

B-sides & Rarities
MAVERICK/WARNER

De singelbaksidor ett band släpper under åren kan vara nog så intressanta som albumen. På bonusspår kan det ha experimenterats mer, så det kan ses som en schysst provkarta över bandets soundmässiga utveckling.

Deftones ger istället prov på covers, lika udda och skilda som sina tolkningar. Från Helmet till Duran Duran och The Cure. Bäst lyckas de med Sades *No Ordinary Love* och The Smiths-klassikern *Please Please Please Let Me Get What I Want*. Saknar dock Weezers *Say it Ain't So*, som de ofta bjussat på live. I övrigt finns ett par akustiska versioner av redan släppta spår – så som låtskatt med en mängd outgivna egna spår är *B-sides...* ingen 18 karats guldklump rakt igenom.

Stort plus till den medföljande DVD-skivan med samtliga gruppens videor. Framför allt *Minerva* från senaste albumet är riktigt jävla snygg. Som helhet väcks abstinensen ytterligare efter ett nytt studioalbum, sångaren Chino Morenos soloprojekt Team Sleep från tidigare i år räckte inte på långa vägar.

Niklas Simonsson

GRAVENHURST

Fires in Distant Buildings
WARP/BORDER

Gravenhursts förra album, mästerliga *Flashlight Seasons*, bestod till största delen av Nick Talbots ensamma röst och finstämda akustiska gitarr. *Fires in Distant Buildings* har ett betydligt större, elektrifierat ljud. Singer/songwriter i postrock-klädsel, med inslag av både krautrock och psykedelia. Elgitarr, bas och trummor kompletteras med inslag av orgel och baklängeseffekter. Tillsammans med trummisen Dave Collingwood skapar Nick lugn musik med en nerv och ilska som plötsligt exploderar i katharsiska utlösningar. Dynamiken mellan Nicks ljusa röst och de mörka texterna är superb. Ett album att förlora sig i. Jättebra, faktiskt.

Henrik Strömberg

THE GREENHORNES

Sewed Soles
V2/BONNIERAMIGO

Precis som det albumet Brendan Benson står det att läsa att Cincinnati-trion är polare med The White Stripes. Vem bryr sig? Syskonen White har 2005 ingenting att komma med längre. Däremot har de tagit med sig ett riktigt bra band (för en gångs skull) som support, nämligen The Greenhorns. *Sewed Soles* är ett ihopplock av bandets hittills släppta fullängdsalbum, EP:n *East Brand Blues* (producerad av Benson) och några lösa spår. En form av introduktion för oss på andra sidan Atlanten med andra ord.

Biobesökare kommer även kunna höra Greenhorns i Jim Jarmusch nya film *Broken Flowers*, däribland *There is an End* med Holly Golightly. Bandet förvaltar sextioalets garagerock ibland så övertygande att man tror att de faktiskt var med när det begav sig. Lyssna bara på *It's Not Real* eller *Shame & Misery*. I Craig Fox har de en fantastiskt bra sångare. Tänk en skrikig tonårsfrustrerad Tommy Talton i We the People. sextioalets garagerock och hela den brittiska invasionen har och fortsätter ständigt influera nya band som dock sätter en modernare stämpel på det hela. Greenhorns väljer istället att vara sina förebilder så trogna som möjligt.

Mycket blir rena stölder, men det gör ingenting. Någon måste ju förvalta arvet och peka ut genvägarna till The Chocolate Watch-band, The Bob Seger System eller Spencer Davis Group. Det gör The Greenhorns. Och varför skjuta budbäraren?

Annica Henriksson

HARDCORE SUPERSTAR

Hardcore Superstar
GAIN/SONYBMG

På sista tiden har det varit mycket snack om Chrashdiet i etern. I ärlighetens namn borde nog istället Hardcore Superstar få lite mer cred för att de återfört åttiotalsglatten till fokus. Med denna självbetitlade färsking har de fyra plattor på sitt samvete med Sunset Strip-hård-rock, denna gång i lite tuffare tappning.

Stuffa ner lite Skid Row, Faster Pussycat och Bride i mixern och garnera med Mötley Crüe. Trots att Jocke Berg håller hygglig ton och de ösiga låtarna signalerar partystämning slutar ändå anrättningen vid något som främst var kul för snart tjugo år sen. Men kan du inte äta dig mätt på 1980-talet stavas mellanmålet för tillfället Hardcore Superstar.

Roger Bengtsson

HEARIN' AID

The Boom Lucy
JUGGLIN/BONNIERAMIGO

Om man gillar Prince/Kaah/D'Angelo/Parliament-funksoul och De La Soul/A Tribe Called

Quest/Arrested Development-hiphop är Hearin' Aid rätt medicin. Duon Aaron Phiri och Damon Frosts knorrande beats flyger snirkliga vägar där radioanpassade artister väljer raka spåret. Enda invändningen är väl att det över 22 spår kan bli väl flummigt och trötsamt med infall, udda knirkkljud och uppskruvade mickattacker. Trodde aldrig att jag skulle skriva något sådant men för mycket inspiration kan faktiskt vara en belastning. Tror ändå alla förstår att massvis av spår på *The Boom Lucy* är grymma. Jag är ju ändå helsäld på alla ovan nämnda artister och jag gillar även mysiga gospelkänslan Hearin' Aid skapar.

Aaron Phiri har länge varit en av Sveriges bäst bevarade freestyle-emcee-hemligheter och även om *The Boom Lucy* inte kommer att sälja guld känns det skönt att hans begåvning åter når ut till fler. Nu finns det också anledning att återbesöka Boogaloos nio år gamla platta *Dorian Gray* där Aaron i ett jazzigare och mer konventionellt sammanhang levererar flytande rhymes.

Gary Andersson

IRIS

Iris
WELL-SPUN/CDA

Oh lord. Det här är obarmhärtigt bra. Iris första och självbetitlade fullängdare förtjänar verkligen att bära den egentligen väl egocentriska titeln. Musiken är en färgsprakande musikalisk självbiografi. Det spretar emellanåt men det ger bara ytterligare trovärdighet och substans åt historien.

Även om stora delar av musiken har sina rötter i soulvärlden är det ingen renodlad soulskiva. De flesta musikstilar går att urskilja, såsom jazz, country, house, sextiotalspop och gospel. Egentligen är det förhåvelse att jämföra en så personlig skiva som *Iris* med någon annan, men tydliga influenser finns från Carole King och Ann Cole.

Texterna doftar country, speciellt *Try Your Wings* och *Outsider*. De är till och med så Västerinspirerade att min illusion säger att de är skrivna på en saloon, bland stora ölsejdlar och skitiga cowboyboots. Med andra

THE FIERY FURNACES

Rehearsing My Choir
ROUGH TRADE/BORDER

Som så många andras är mitt förhållande till The Fiery Furnaces väldigt klivet. Å ena sidan är deras ordförmögna komplexa myrstackspop fascinerande, snirkligt vacker och rörande intensivt expressiv. Å andra sidan är den väldigt jobbig. Visst, allt ska inte ligga som fetvadd runt leder men stundtals är det bara påfrestande och arbetsamt att lyssna. I de ögonblick då syskonen Friedberger ömt famnar sina melodier, då de låter sina ekvilibristiska fingrar hålla sig någorlunda lugna, ja då kan jag verkligen älska dem. Produktiva är de också minsann, redan en samling singlar och EP:s och två fullängdare, där *Blueberry Boat* verkligen har fantastiska popfragment halvt hörbara i ett ganska horribelt Zappa goes Wings-medley. Bara det sistnämnda är värt beundran.

Rehearsing My Choir är en sångcykel, löst baserad på deras mormor körledaren Olga Sarantos men mer om livet och kärleken i stort. Alltså teoretiskt pretentiöst men trots allt ganska anspråklöst framfört med Freidbergerska mått mätt. Matthew ikläder

ord texter som passar Iris hesa och kraftfulla, nästan burdusa, röst.

Iris debutalbum är i övrigt den perfekta bilmusiken. Oavsett om det blir en roadtrip genom USA eller en skön färd genom ett höstigt Sverige.

Gabriella Fäldt

JIRKU-JUDGE

Private Eyes
ONITOR/BORDER

Visst har det tagit ett par år för Tomas Jirku och Robin Judge att få ihop ett nytt album, men det har varit värt all väntan. *Private Eyes* placerar sig någonstans mellan beats för dansgolvet och musik man bara lyssnar på. Och killarna balanserar skickligt mellan de båda världarna och gör ibland en avstickare till någon av dem. De skapar svängiga rytmer i lågt tempo och får ihop en skön ljudbild med ödsliga toner kombinerat med en varm digital känsla. Ibland drar de åt Burnt Friedman och Panacea men klarar av att stå på egna ben. Bland höjdarna hittas *Countermeasures* och *False Positive*.

Robert Lagerström

LMS

London 2 Paris
VP/BORDER

Den gamle jamaicanske reggaesångaren Denroy Morgan har 29 barn. 29! Kanske är gubben en naturlig uppföstrartalang. Eller ger träning helt enkelt färdighet. För hur som helst verkar de flesta av ungarna Morgan vara både välartade och duktiga. Flera av dem gör snygg reggae i gruppen Morgan Heritage och tre av de yngre syskonen gör musik under namnet LMS.

Laza, Miriam och Shypoo i New York-baserade LMS har inte riktigt en lika tydlig inriktning som sina storasyskon, utan letar ivrigt bland reggae, hiphop, dancehall och r'n'b. Det är inte alltid de hittar rätt. Nya albumet *London 2 Paris* har ett slikt "duktigt musiker"-filter över sig, och inslagen av rap och vocoderdancehall känns mest trista. Det är nästan som om trions önskan om att vara

sig rollen som Olga och dirigerar en än mer genremässigt ingrediensrik soppa än vanligt, okronologisk, fylld med märkliga omvägar, zombies och tramporglar. Det är inte det minsta lätt längre, av popmusiken finns endast spillror kvar. Små brådstumpar av melodier som planlöst drivor omkring. Vanskliga modulationer hit och dit, progressivindie när den är som absolut värst. Och detta oändliga flöde av text, mer eller mindre narrativ, som säkert innehåller mycket men som jag inte ORKAR ta mig in i. Det blir för mycket. Jag skulle göra det lätt för mig och avfärda *Rehearsing My Choir* som enbart ansträngande men kan ändå inte låta bli att beundra, häpna och tycka att det är ganska absurt och lite kul.

Fredrik Eriksson

så där fria och urbana står i vägen för det de är klart bäst på. Nämligen mer renodlad reggae.

Att de kan sin jamaicanska musiktradition visar de nämligen prov på flera gånger. Inledande *Jah Soldiers* är clean och refrängstark. *Broke My Heart* är hederlig, medryckande fallettreggae. Och i *Walk With Jah* lyckas LMS förena klassisk reggae med ett modernare sound. Längre än så tycker jag inte de ska sträcka sig när det gäller genreöverskridande.

Daniel Axelsson

MAJESSIC DREAMS

Majestic Dreams

THE NEW HEAT

Obscured by Light

OSCILLATIONE

Lilla skivbolaget Oscillatione har inte bara gjort välgränsningen med att ge ut Sveriges absolut bästa gitarrsvetsgrupp Mustafa et Moniquee förra året, de har också mod att ta tag i två duos som inte blint famlar i electropoppens farofyllda salonger. Både Majestic Dreams hemlighetsfulla avantgardistiska drömpop och The New Heats folktopknastande har något avigt och motsträvt över sig. Något som ligger långt bort ifrån samtida kitschpop. Och det är så skönt. Som äggtoddy. Jag får istället vackra ljud, stränga ljud och försiktig smygande sång. En lantlighet, som för en gängs skull känns befriande. Inget som på något sätt försöker köra över en i storstadshets eller för den delen naturromantiskt dravel. Bara behagligt dimmig musik, som brusar, knastrar, gör konstiga ljud men ändå har ett lätt följsamt, folkligt, smått mytisk skimmer över sig. Visst skulle det kunna falla ner i konst/designhögskolornas förvirrade yta – men inte. Bägge skivorna genomsyras av en hemmavarm äktets som den på något sätt annekterat någonstans ifrån. Varifrån skulle jag bra gärna vilja veta. Dessutom paketerat i vackra omslag. Jag är så nöjd!

Fredrik Eriksson

MARAH

If You Didn't Laugh, You'd Cry

PLAYGROUND

Float Away with the Friday Night Gods från 2002 var ett riktigt magplask. Philadelphia-gruppen stod med fötterna på tok för långt isär och försökte smälta ihop Steve Earles tråkigaste stunder med Oasis-refränger. Till råga på eländet var musiken så överbelamrad med oväsen att det knappt gick att urskilja Springsteens sång i bakgrunden. Med souliga *20.000 Streets Under the Sky* tändes hoppet igen men infriar ändå inte helt förrän nu. *If You Didn't Laugh, You'd Cry* är utan tvekan bandets bästa album. Körsångerskorna har fått lämna plats för banjo, dobro och Keith Richards-blues i Wilco-kostym. Bröderna Bielanko har hittat genvägar till melodierna och givit dem en direkthet som tidigare inte fanns.

Detta medför att Davids intrikata texter om det oglamösa livet får en helt annan närvaro. Berättarrösten är lika trasig som Cahit i den tyska filmen *Mot vägen*. Sjäskiga barer, för lite pengar på fickan, olycklig kärlek och en längtan som tar sig patetiskt rara uttryck. "I've been known to buy keychains with your name in the morning in a gift shop/I buy the ones with the state's license plates and it gives me a lift up/You cross my mind so much I hear your voice in the pumping of gas." Nick Hornby har sagt att Marah är det bästa sedan The Clash. Även om det är i mångt och mycket en överdrift så känns det idag som om han inte talat helt i nattnössan.

Annica Henriksson

MATTAFIX

Signs of a Struggle

BUDDHIST PUNK/CAPITOL

LOTEK HI-FI

Mixed Blessings

BIG DADA/PLAYGROUND

Duon Mattafix har sina rötter i Indien respektive den västindiska ön S:t Vincent men både Preetesh Hirji och Marlon Roudette är uppväxta i London. Deras video *Big City Life* har gått varm senaste månaderna, en låt som är ganska representativ för deras skiva. I grunden är det en banal poplåt med ett lättviktigt hiphopbeat, några mjåkiga gitarrer och Rhodes-ackord till harmonier och ovanpå detta irriterande gullig sång och något som ska likna jamaicansk toast. Emellanåt är det otroligt pinsamt. Mattafix försöker vara mjuka och hårda samtidigt och misslyckas kapitalt, särskilt med den "häftiga" biten. Bäst blir de när de lägger både det gulliga och street-smarta åt sidan. *Clear and Present Danger* är en mer rak komposition som backas av ett gäng stråkar. Klart det mest lyssningsbara på hela skivan.

Inspirationen hämtar Mattafix från alla håll och kanter. Det skulle ju kunna göra deras musik spännande och uppfinningsrik men istället känns det mest som pojkar på plockar russin ur en världskaka. Lite oljefat, tablas eller ett baktaktskomp ska få lyssnaren att känna det exotiska inslaget och resultatet blir bara en rad musikaliska stereotyper. En otippad influens kommer dock från gammal hårdrock. Sångmelodin i *Passer By* är tagen från *Morning Dew*, den gamla Nazareth-hiten, och i *I to You* har gruppen snott gitarrfiguren från Blue Oyster Cults *Don't Fear the Reaper*. För att avsluta sin skiva på ett riktigt dåligt sätt gör de en version av Gregory Isaacs *Cool Down the Pace*. Som koncept är Mattafix en lounge-version av andra hemska crossover-artister som Black Eyed Peas, Bomfunk MC's och Gwen Stefani.

Även Lotek Hi-Fi klampar runt på Londons gator och klubbar när de inte sitter hemma och gör elektroniskt baserad musik, inspirerad av hiphop och jamaicansk musik. Men tack och lov har de inte mer gemensamt än så med Mattafix. Mannen bakom Lotek Hi-Fi är Wayne 'Lotek' Bennett, som tidigare gjort produktioner åt den brittiske hiphopmästaren Roots Manuva. Tillsammans med den mörkröstade rapparen och klarinettisten (!) Aurelius och sångaren Wayne Paul har Bennett skapat ett varierat och spännande album som verkligen känns här och nu.

Gruppen tar hjälp av ett gäng utmärkta gäster till sin platta. Tidigare medlemmen Earl J förgyller inledande *Ram Dancehall* med sin klassiska reggae-röst, Shlomo imponerar med sitt frenetiska beatboxande på *Dazzla Interlude*. DeeJayen Sandra Melody lyfter tre låtar med rimspottande i stil med Lady Stush och Ms Dynamite. På *Move Ya Ting*, som också gästas av Roots Manuva, levererar hon en catchy refräng i bästa Tanya Stephens-stil.

Men trion klarar sig även på egen hand. Singeln *What You See* hämtar inspiration från Kraftwerk (och förvaltar den på ett mycket bättre sätt än exempelvis Missy Elliotts rena ripoff i *Lose Control*). Wayne Paul får välförtjänt utrymme för sin stämma på den mörka *Slowburn* och på reggaepärlan *Blessings* där Aurelius leker Augustus Pablo med sin klarinett. Bennetts produktioner är snygga, som i revanschlåten *Who's Laughing..?* eller dancehallsprakande *Feel No Way*.

Lotek Hi-Fi har gjort ett svängigt, snyggt

Stjärnor i höstmörkret

Carolina Miskovsky

SILENCE

Carolina är ingen främling på de större scenerna. Låtarna som hon skrivit här på hennes debutplatta är en skön blandning mellan pop/rock/country och traditionell singersongwritermusik. Med mycket värme, själfulla låtar och en fantastisk röst är Carolina att räkna med i framtiden.

Patrik Skantze & The Free Souls Society

FICTION AT FIRST VIEW

"...en häpnadsväckande skaparglädje."

LÄNSTIDNINGEN ÖSTERSUND

"Fiction at First View känns sannerligen som en oerhört abstrakt prestation och härstammar från samma mörka sida av månen som Pink Floyd en gång i tiden ville belysa"

GROOVE

Peter Murphy's Carver Combo

ONE SIN BETWEEN ME & THE LORD

"musiken är en mustig och mystisk mix av soul och nattsvart country"

JÖRGEN BOMAN, musiklandet.se

Iris

"I flera år har vi skrikt efter soul och här är den.

Sånger som aspirerar på att vara klassiker"

PETRA MARKGREN WANGLER, DV

"...flera spår att förälska sig i."

"det är handklapp, körer, sköna gitarrer ... men framförallt Iris starka och vackra röst ..."

ANNA LUNDIN, LÄNSTIDNINGEN I ÖSTERSUND

Camilla Ringquist

FOR VENUS

"Hon är en tiny tiger i föreningen känslighet och styrka. Hon tvinnar samman soft rock och jazz till en formidabel helhet som känns tidsenlig. Hon är hundra procentigt hängiven, men aldrig banal eller svulstig. Det hela är snyggt, stramt och balanserat".

INGRID STRÖMDAHL, Svd

Ida Kristin

COMOÇÃO

"Det finns inom de utsvävningar på denna platta en sån pass rikedom av idéer och vilja att det inte finns en chans att värja sig om man lyssnar ordentligt..."

MAGNUS SJÖBERG, GROOVE, NR 8 2005

Anna Einarsson

ANAGRAM

"Undrens tid är inte förbi!" BAROMETERN

Missa inte årets debutplatta.

Distribution: CDA/Compact Distribution AB

Tel 08-442 11 20, Fax 08-442 11 33

e-mail cda@cda.se, www.cda.se

Jag pratade med en klubbarrangör häromveckan, som verkade väldigt stolt över att så få demoband spelat på hans klubb. Och vad hände? Artisterna som beträdde scenen under kvällen visade sig sakna både utstrålning och talang. En god idé inför framtida bokningar kan vara att lyssna på musiken istället för att rata band som inte har skivkontrakt. Om det är prestige som gäller verkar det ju vettigare att låta kontraktslösa band spela på klubben för att kunna framstå som en riktig popvetare när samma band slår igenom ett halvår senare?

Ett band jag gärna skulle vilja se på en scen är **Solander**. De presenterar sig inte närmare. Kanske ska musiken få tala för sig själv. Det är alltid trevligt när ett band besparar mig sin livshistoria. "Spretig indiepop som du själv önskar du kunde skriva den", så säljer de sig själva. Spretig indiepop kan jag gå i god för. Eller kanske snarare dynamisk. *Socialdemokraterna + Migrationsverket = Mord* är en ren orgie i Sonic Youth-gitarrangel, medan melankoliska *For Every Decent Person There's a Thousand* #□%* skickligt byggs upp av stämor, akustiska gitarrer och gråtande trumpet.

Som svag vän av Air och Bent kan jag inte motstå **Porters** ambienta, samplingsvänliga musik. Och att inledande *No Sense* bygger på samplingar från The Fox vackra skyedeliastycke *The Butterfly* gör inte saken sämre. Roligt att någon uppmärksammar sådan delikat gammal skåpmat! Porter ligger lite i närheten av den stämning som präglar artister på skivbolaget Ninja Tune. Helt fritt från skavanker är det dock inte, men Porter har nosat reda på rätt stig och behöver bara lokalisera målet.

Präglas dagens musik av för mycket tungsinthet? I så fall skulle **Band Of Joy** vara den perfekta motreaktionen. Hysterisk balkan-oompa, klezmer och allmän cirkusmentalitet har de lekt ihop till en uppvisning i att musik bör handla om glädje. Extra kul blir det när de stökar och hojtar i bakgrunden i bästa spelemansanda; "HEY! AHHHH!"

Festen fortsätter med **The Pica Pica Orchestra**. På ett övertygande vis dundrar deras skiva *Live* igång med *The Chase*, en soulfunkig rökare. Parallellerna drar jag spontant till The Frank Pop Ensemble, tyskarna som bidrog med musik till Austin Powers: *Hip Teens Don't Wear Blue Jeans*. The Pica Pica Orchestras styrka ligger i att de är utrustade med en riktigt vass sångerska med en sjujåkla pipa. Mer sådant, tack!

Christian Thunarf

För kontakt
Solander: www.solander.tk
Porter: handahlin@hotmail.com
Band of Joy: bandofjoy@idealist.nu
The Pica Pica Orchestra: erik@gotlandartist.com

På www.groove.se
kan du även läsa
artiklar med
Sapporo72, Reds
Wonder och Hearin'
Aid. Tre artister du
inte vill missa!

och angeläget album. Jag hoppas att Mattafix är duktigt avundsjuka.

Isac Nordgren

MONASTIR

Good Things Never Last
A WEST SIDE FABRICATION/BORDER

Monastir är en stad i Marocko. Det var också där bandet från Gävle bildades 2002. Och ska jag vara helt ärlig så hade jag massor av förutfattade meningar innan jag ens satte på den här skivan eftersom flera amerikanska tv-serier tydligt var intresserade av att använda deras låtar. Men döm då av min förvåning när det inte var någon urvattnad H&M-pop utan bara riktigt, riktigt bra rock med starka popmelodier, bra röster och riktiga gitarrer man bjuds på. Det känns lite som den skivan Brainpool eller Wannadies alltid ville göra men aldrig lyckades med. Och det säger jag i absolut positiv mening. Den här skivan gör mig glad och ger mig hopp för framtidens indiepopband. Det här kan bli riktigt stort.

Mathias Skeppstedt

OBNOXIUZ

Channel X
ILLIZIT MUZIK

Äntligen, utbrast säkert fler än jag, när Obnoxiz nu kommer med sin fullängdsdebut. Han har sedan sin solodebut 2003 med tolv *12 Inches of Illness* medverkat på mixtapes och RottenGothen-kollegan Rico Wons album. *Channel X* är upplagd som en tv-tablå där varje låt är ett program i Kanal X. Den innehåller ett par riktigt roliga skits där man får sig en undervisning i Göteborgsslang. Gäster, som sig bör, är Form One, GT Icy, Rico Won, men även Pst/q och Organism 12. *Lägg benen på ryggen och dra* heter första singeln och den gästas av Calle P och Organism 12, men den är inte en bland de starkaste låtarna på albumet. Lite synd att just den valdes till singel då det finns risk att man får en skev bild av albumet.

Att Obnoxiz både har producerat hela albumet och rappar tajt som få är imponerande. Skön blandning mellan svenska och engelska låtar och en stor portion humor där emellan gör albumet riktigt bra. Både beats och rap är grymma och jag längtar redan efter att få höra mer från Herr Hisingen.

Henrik Lantz

LENA PHILIPSSON

Jag ängar ingenting
COLUMBIA/SONYBMG

NANNE

Alltid på väg

LIONHEART/BONNIERAMIGO

"Vad i helsike sysslar Orup med?", undrar jag fyra låtar in på skivan. Då har hans andra skräddarsydda skiva åt Lena Philipsson börjat framstå som en smärre kalkon. *Unga pojkar & äldre män* påminner mest om GES misslyskade comebacksingel *Den andra kvinnan* och understryker än en gång att tango inte är Orups grej. *Han jobbar i affär* är riktigt katastrofusen, en sådan där outhärdlig Shania Twain-schlager som numera är obligatorisk i Melodifestivalen. Och *Dom bjuder på champagne* låter mer avslagen än mousserande.

Några exempel på traditionell Orup-pop och framför allt den grandiosa avslutningsballaden *Du kan få mej när du vill* får skivan att trots allt kännas okej. Dock inte alls i klass med fjolårets *Det gör ont en stund på natten men inget på dan*. Fast när jag sedan motvilligt tar mig an Nanne Grönvalds comebackalbum är jag beredd att förlåta Lena och Orup för precis allt. *Alltid på väg* – ner i helvetet för dina insatser i musikbranschen.

Thomas Nilson

PROBLEM

Central stimulerings
NATIONAL/BONNIERAMIGO

När det då och då sammanställs listor över bästa svenska LP-släppen någonsin dyker Problems första platta alltid upp. Plattan släpptes 1978 och bandet geniförklarades redan då. Första upplagan på 4 000 ex sålde slut snabbt och det är inte förrän nu som den släpps på nytt. Efterlängtat så klart eftersom original-LP:n är onödigt dyr. Här får vi nu en dubbel-CD med hela första och andra plattan samt valda delar av tredje, livespår, demos och singelspår.

På bred skånska kränger Stefan Ahlqvist ur sig låtar som *Ge mej stinulering*, *Huller om buller*, *Iskalla kärar* och *90 000*. Ju mer man lyssnar ju mer inser man att plattan egentligen är en fantastisk liten skapelsen. Här finns en slags urenergi och elektricitet som gjorde Problem till ett av de mer egensinniga rockband som funnits i Sverige. En farlighet och ett larm som stack ut bland dåtiden svenska punkband. De hämtade mycket från sextiotalets garagerock och det finns inte ett spår av de gladpunkiga tendenserna från Sverige på den tiden. Missa inte årets kaxigaste återutgivning.

Jonas Elgemark

RAMMSTEIN

Rosenrot
UNIVERSAL

Trodde faktiskt inte Rammstein skulle överleva så här länge. Nog för att tyskar är uthålliga och disciplinerade, men det är ändå åtta år sedan Trent Reznor inkluderade *Rammstein* på *Lost Highway*-soundtracket. Nyhetens behag i all ära, men jag hade inte blivit förvånad om gruppen avfärdats som en ironisk dåglända för länge sedan. Tur dock att så inte är fallet, för deras femte studioalbum *Rosenrot* är både tyngre och jämnare än fjolårets *Reise Reise*.

Då sjöngs det på engelska i *Amerika*, denna gång är det skolspanskan som fräschar upp i charmtrollrökaren *Te Quiero Puta!*. Med blås och allt inkluderat. Dessutom dyker ett halvchockerande gästinhopp av Sharleen

Spiteri från Texas upp på *Stirb Nicht Vor Mir/Don't Die Before I Do*. Förmodligen den mest udda duetten sedan Kylie och Nick Cave.

Fortfarande är den tyska sextetten knappast bandet som trendkänsliga recensenter droppar ord som "coolt" och "intelligent" kring. Vilket oftast kan vara nog så befriande. Speciellt när låtarna fortfarande håller, vilket det till syvende och sist ändå handlar om.

Niklas Simonsson

SKUMDUM

Skum of the Land

MORPHINE LANE/SOUND POLLUTION

Det är svårt att hösten 2005 tänka sig ett mer ohippt band än Skellefteås Skumdum. Bandet gör skatepunk med rötter i gammal svensk trallpunk. Musik som var som hetast för en så där elva år sedan. Bandet heter som sagt Skumdum. Lustiga bandnamn av den här typen var som hetast för en så där 15 år sedan. Dessutom har sångaren festivaldreads. En frisyr som var som hetast... nej, den har nog förresten faktiskt aldrig varit särskilt het. Hur som helst, poängen är att absolut ingen med "koll på läget" skulle kunna tänka sig att ägna ett band som Skumdum någon som helst uppmärksamhet.

Själv lyssnar jag gärna på gruppens nya album *Skum of the Land*, som för övrigt är deras första engelskspråkiga. Jag har alltid gillat tempostarkt punkös med direkta melodier och stämsångsrefränger. Och jag kommer nog alltid att göra det. I påsen finns en del delikat skumgodisbitar. I låten *Your Way* visar sig bandet från sin allra poppigaste sida, och gör det med bravur. Stompiga *War is Money* faller lite ur ramen, men är med sin trombon och sina Balkan-influenser en frisk fläkt. Gladpunkiga, men arga, *Same Old Song* sitter också den som en blåskläpp.

Skumdum är inget band som kastar omkull min värld. Men det här är låtar som piggar upp mig när jag står och diskar. Och som får mig att önska att fler band kunde strunta i att vara så coola. Att de kunde våga vara "fel". Och bara göra glad och energirik musik.

Daniel Axelsson

MADONNA

Confessions On a Dancefloor
WARNER

Att recensera en skiva efter en genomlysning är givetvis inte det ultimata läget. Det förutsätter skivor som inte är alldeles för krångliga och komplicerade, de ska funka under första genomlysningen.

Sån tur då att Madonnas *Confessions On a Dancefloor* är en sån skiva. En direkt sak, som man kan ta till sig med en gång. Diskokulan snurrar och Madonna är på sitt allra bästa partyhumör.

Singeln *Hung Up* är en direkträff i magen. Från den rullande basen via den maffiga stråksamplingen från ABBA:s *Gimme Gimme Gimme*. ABBA brukar inte vara helt vidlyftiga med tillstånd, men jag är glad att de lättade på skattistelockets den här gången. *Hung Up* förtjänar de där stråkarna. Den är bland det mest dansanta och storslagna Madonna fått ur så länge.

Resten av skivan pumpar på i samma vansinnesdiscofärd, ibland influerad av det funtpunkiga soundet från New York. Och visst, den heter ju till och med *I Love New York*. Andra starka spår är *Eleanor Rigby*-

influerade *Let it Will Be*, studsiga *Jump* och svensksproducerade *Like it Or Not*.

Confessions On a Dancefloor är dock inget album som håller hela vägen. Det finns ett antal låtar som känns fabriktillverkade. Bland annat *Get Together* krånglar till det för sig, vill vara svår och det blir bara konstigt. Dessutom hör man här hur tunn Madonnas röst är. Den drunknar och hamnar mitt i en enda stor ljudgröt och jag tror inte att hon egentligen var intresserad av att göra shoegazerhouse, men det är så det låter. Musiken på skivan har hon själv kallat future disco, men så värst future är det inte. Rätt retro faktiskt. Bra, men tillbakablickande; disco, filterhouse och ett stänk pop.

Mats Almegård

HARDCORE SUPERSTAR

NYTT ALBUM UTE NU!

SONY BMG
MUSIC ENTERTAINMENT

HARDCORESUPERSTAR.COM

GAIN

**HITTAR DU INTE DIN
FAVORITSKIVA HÄR...
VÄLJ EN ANNAN TIDNING**

The Launderettes

The Launderettes är grymma på skiva och live jämförs de med The Hives. Rå garagepunk med 60-talsstil. Ett gäng sköna tjejer med attityd! Köp albumet nu!

Money Money

Trött på punk från 1977? Om du har lite pengar och måste köpa EN skiva, är det Money Money du ska ha! Innehåller, förutom titelspåret "We Are Money Money", energiska "4th of July" och flera andra tuffa låtar.

Jakalope

Industri Rock blandat med pop. Jakalope består av bland annat Dave Ogilvie (Skinny Puppy, m.m) och Trent Reznor (Nine Inch Nails). Besök Jakalopes spektakulära hemsida www.jakalope.net!

Kristian Anttila
"Innan Bomberna"

Ute 9 nov

BOYS

"In Loch Ness"

Ute 16 nov

MUSIK • FILM • SPEL • BÖCKER

SKIVLAGRET

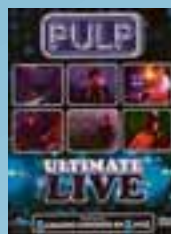
www.skivlagret.se

BEN GANS SE

MEGA STORE

TMC
THE MUSIC COMPANY

dvd

CREAM

Royal Albert Hall London May 2-3-5-6 2005
RHINO/WARNER

Ibland undrar man vad man förväntar sig. Man vet att det gått nästan 40 år och att mäniskor åldras och förändras. Ändå sitter man där med sin Cream-DVD och hoppas att allt ska vara som det en gång var. Och där står de tre plötsligt på scen igen och man bara hoppas att Jack Bruce ska ha sin gamla Gibson-bas istället för den där nya fula femsträngade han brukar ha. Man blundar och hoppas att allt ska låta lika sextiotial och skitigt som det en gång gjorde. Helt enkelt sjukt högt ställda förväntningar – varför betar man sig så omoget?

Det blir aldrig som det var. Det visar sig rätt snart när man tittar på Creams återföreningskonsert från Royal Albert Hall i London i maj. En del av drömmarna infrias. Gubbarna är i någon slags formtopp, de är stundtals mer samspelade än på sextiotialet, på både gott och ont. Bäst är Jack Bruce och Ginger Baker, men så har det alltid varit. Det var Bruce som gjorde vassast låtar och det är han som är den egentlige sångaren. Baker är en charmig gammal fyllegubbe som fortfarande är universums bästa trummis. Clapton får som vanligt brottas med sin tontighetstämpel, men han har hängt kvar i gitarrspelet.

Det är inte så att man fingrar på fjärrkontrollen. Man sitter stadigt kvar i soffan och stundtals njuter man högljutt för trots allt är det inte så mycket som är förfinat och tillrättat. Det här är Cream 2005. En pensionärsträff med jetsetpublik och biljettpreiser upp till 1 800 spänn. Men det är ett Cream som ser ut att ha kul och sänt har alltid smittat av sig.

Jonas Elgemark

JOHN LYDON

The Best Of British 'E1's
CAPITOL

En fin samling videos från både Sex Pistols och Public Image Ltd. Och det är uppenbart vilken betydelse John Lydon haft på musikhistorien. Framförallt med sin säregna stil och röst. Lägga därtill det faktum att det var bra låtar också. Vilket det vimlar av på denna DVD – här finns *Anarchy in the U.K.*, (*This is Not a Love Song* och fantastiska *Rise* bland mycket annat.

Det här är en DVD man definitivt bör äga. Kan inte tänka mig bättre förfestsoundtrack.

Per Lundberg GB

MAGNUM

Live in the Dream
SPV/PLAYGROUND

När världens mesta pomprock-band är DVD-aktuella slås det på stora trumman. På skiva ett återfinns en konsert från Astoria, England i april 2005 med hela 18 låtar. Inget ont om övriga sånger men när bandet återkommer på scen efter en kortare paus och sen dammar av hela 1985 års mästerverk *On a Storytellers Night* i en följd blir jag nästan lika nostalgiskt lagd som den hängivna publiken.

Extramaterialet är digert med intervjuer, åtta promovideoer och ett nio minuter långt klipp från den gångna sommarens besök på Sweden Rock Festival. Den totala speltiden klockar in på över tre och en halv timmar och jag törs utlova full valuta för pengarna.

Roger Bengtsson

NEW ORDER

NewOrder Story
WARNER

Den tar avstamp tidigt, med mycket snack om Joy Division. Hur stora de egentligen kunde blivit om inte Ian Curtis hängt sig den där majdagen 1980. De kunde blivit större än Pink Floyd och U2, som ett par intervjuade stollar i bandets närhet påstår. Nja...

Dessutom är *NewOrder Story* lite spattig med snabba klipp som ger ett okoncentrerat intryck. Men den är ganska omfångsrik, med lite nyheter – för min del hade jag inte en aning om att *Blue Monday* såldes som jingel till en läskreklam. Men som helhet är det för hoppigt, trots en trogen kronologisk följd. Och jag vet inte om dokumentären cirkulerat tidigare, den verkar lite gammal. Det tar slut på nittioalet, så den kunde onekligen hottats upp en hel del inför denna release.

Niklas Simonsson

PULP

Pulp Ultimate Live
UNIVERSAL

Tre dagar innan nyåret 1996 gör Pulp en bejlad spelning på Brixton Academys scen. De står på höjdpunkten av sin karriär och Jarvis Cockers magra kostymklädda gestalt är förmodligen en av världens absolut hippaste. Vad hade jag inte gjort för att vara där? Men i mitten av nittioalet gick jag fortfarande på högstadiet i Laholm och att åka till Storbritannien för att gå på popkonsert var inte aktuellt. Nu nästan tio år senare får jag (och alla andra som var för unga eller dumma) chansen att uppleva konserten igen. *Pulp Ultimate Live* innehåller förutom den fantastiska spelningen dessutom legendariska "The Park is Mine"-spelningen i Finsbury Park från 1998 samt en rad charmiga videoklipp från turnélivet.

Att säga att Pulp är underskattade vore fel (*Common People* har under många år varit alla indieklubbars nationalsång) men de har något oräddt buntats ihop med resten av banden som kom fram under nittioalets britpopvåg. Med facit i bakfickan framstår Pulp som betydligt mer intressanta och komplexa än såväl träbäckarna Oasis som trallvänliga Blur. Och när Brett Anderson för länge sedan känns medelålders behåller Jarvis Cocker mystiken omkring sig. Han ter sig som en brittisk Serge Gainsbourg; intellektuell, depraverad och fullkomligt genial som låtskrivare. Men största likheten med Gainsbourg är den sexuella laddningen som genomströmmar musiken. Det är därför föga förvånande att Cocker beskriver konserten som ett sexuellt klimax. Inspelningen av skivorna och promotionarbetet är bara förspel – mötet med publiken är det som verkligen betyder något.

Med den inställningen säger det sig själv att båda konserterna är fullkomligt otroliga. Att Jarvis ser ut som en mus i ansiktet spelar ingen roll, när han spanner ögonen i publiken och väser "Oh it's turning me on" i *Pencil Skirt* smälter jag som lava. Låtmaterialet känns i de flesta fall lika aktuellt nu som då (till skillnad från mycket annat som hypades under nittioalet) och rymmer såväl svarta som humor och glädjesprudlande extas. Om detta inte kan få dig att vilja "party hard" hela natten är du förmodligen en hopplös träkmåns.

Moia Eriksson

TUPAC

Live at the House of Blues
EAGLE ROCK/PLAYGROUND

På nationaldagen 1996, ett par månader innan Tupac sköts ihjäl, var han och skrikiga polarna i Outlawz förband till Snoop Dogg på intima House of Blues på Sunset Strip i Los Angeles. Att Tupac var en artist och människa utöver det vanliga vet vi men live kliver han verkligen fram som den stjärna han var. Tyvärr är det dock uppenbart att Snoop var i sitt livs gangstareform under denna period med tunga hits som *G'z* och *Hustlas*, *Murder Was the Case*, *Gin and Juice* och *Ain't No Fun* så Tupac hamnar snabbt i skuggan trots att Death Row Records självklart hellre säljer denna DVD på Tupacs

mytiska namn. Men Snoop är kungen trots Tupacs självklara utstrålning.

Gary Andersson

WEeping WILLOWS

Live in Helsinki
Talent Trust/PLAYGROUND

Vi tar det bästa först: intervjuerna med bandmedlemmarnas föräldrar i deras hemmiljö är sagolikt underhållande. Mamor som visar fotoalbum och berättar anekdoter är obetalbart i all sin enkelhet. Hatten av till killarna att de gått med på att öppna upp denna dörr till sitt innersta, det naturliga vore ju annars att gömma undan föräldrarna illa kvickt.

Spelningarna från april 2004 är från bandets favoritstad Helsingfors och bandet är naturligt tajt och smärtsamt känslofyllt. Många episka kärleksberättelser passerar revy via trånande gitarrer och explosionsartade crescendo. Och Magnus Carlsons magiska stämman och uppenbarelse står som en fyrbåk i mörka natten. Precis det Weeping Willows gör allra bäst även om ett par gamla låtar saknas.

Gary Andersson

The Work of Director

MARK ROMANEK
JONATHAN GLAZER
ANTON CORBIJN
STEPHANE SEDNAOUI
PALM PICTURES/CAPITOL

Serien DVD-samlingar som startades av Spike Jonze, Michel Gondry och Chris Cunningham har nu utökats med fyra nya musikvideoregissörer. Upplägget är detsamma: en DVD-skiva med en relevant del av regissörens produktion, och en 56-sidig bok.

Även om Anton Corbijn och Mark Romanek har flest videor på sina samlingar inser man snabbt att kvantitet inte betyder kvalitet. Mark gör vackra och tekniskt kompetenta videor som mest påminner om fotoböcker – orelaterade bilder staplade på varandra. Det är de sena, dokumentärfilmiska videorna med Johnny Cash och Jay-Z som har vidare djup. Antons verk har en tendens att åldras fort och att han ständigt återkommer till scener där någon går genom ett landskap blir parodiskt efter ett tag. Också hans senare verk, i synnerhet för U2 och Travis, känns mer genomarbetade. Jonathan Glazer har bara gjort nio videor, men många av dem är å andra sidan extremt bra. Här finns också riktigt coola reklamfilmer, och ett menysystem som är nästan roligare än videorna. Precis som hos Anton får färre än hälften av Stephane Sednaouis videor plats – irriterande nog är *Nouveau Western* förbi-gången, men andra klassiker med U2, Tricky och Björk är med. Dessutom har Stephane lagt med en hel del coolt extramaterial, och han är mest personlig i sina kommentarer. Han slår inte Michel Gondry, men han är nära.

Tekniskt sett vinner Stephane också. När alla de andra presenterar widescreenvideor i 4:3-format med svarta kanter, vilket är väldigt irriterande om man har en widescreen-tv, så byter Stephane Sednaouis DVD elegant mellan anamorfisk 16:9 och 4:3, beroende på källmaterialet. Mark Romaneks DVD har poänglöst nog anamorfiska menyer, men videorna visas i 4:3 – hallå? Med tanke på att detta ska vara definitiva retrospektiv över regissörernas musikvideoproduktion känns det fjuttigt att tekniken inte utnyttjas till fullo.

Det är snygga små boxar, med mycket bra musik. Är man intresserad av musikvideor är de värda ett inköp. Skärskilt Stephane Sednaouis och Jonathan Glazers. Och till nästa utgåva i serien, kan jag få önska en samling med Shynolas mästerverk? Tack.

Henrik Strömberg

STAM1NA

Stam1na
SAKARA RECORDS

Finsk metall? Måste säga att efter alla Nightwish-kopior och operasjungande gothband så är man inte jätteintresserad. Men Stam1na är något helt annat. Först och främst sjunger de på hemspråket, dessutom går det fort och är hårt som flinta. De tre grabbarna från Östra Finland är arga, riktigt arga låter det som.

Stam1na har spelat ihop i nio år och detta debuten. Plattan gick direkt in på finska hitlistan och ryktet säger att de är ett grymt liveband. De påminner om gamla hederliga Psykoplasma, men med mer tyngd och mindre desperation. Personligen tycker jag det är skönt med härligt hård musik där man inte behöver bry sig om vad de sjunger eftersom man ändå inte förstär ett ord. Riktigt bra och väldigt uppfriskande. Mer finsk metall åt folket!

Mathias Skeppstedt

TRINA

Glamorest Life
SLIP-SLIDE/WARNER

Tuffa Miami-tjejen Katrina Taylor försöker utmana bland andra Lil' Kim om gangstarglamour-tronen och lyckas på tredje plattan *Glamorest Life* i alla fall övertyga mig om att hon tillhör eliten. Beatsen är prickfria och Trinas attityd i rappen skvallrar om att hon är självsäker både i studion, på gatan och i sängen. Dessutom kryddar hon den hårda plattan med balladen *Here We Go* tillsammans med Kelly Rowlands samt med Neptunes-doftande västkustgunget i Snoop-samarbetet *Sexy Gurl*. Fler grymma spår är Mannie Fresh-proddade *Da Club*, inledande Cool & Dre-massiva *Sum Mo*, snuskiga skrytet i *So Fresh* och Dr Dre-snarlika *It's Your B-day* som Jazze Pha ligger bakom. Men bäst är Trina i betongtunga snuskkläten *I Gotta* där hon och Rick Ross utmanar ett malande beat och vinner. Att sitta still till denna svetviga hit är omöjligt. Verkligt supertajt. Som hela plattan.

Gary Andersson

VADER

The Art of War
REGAIN RECORDS

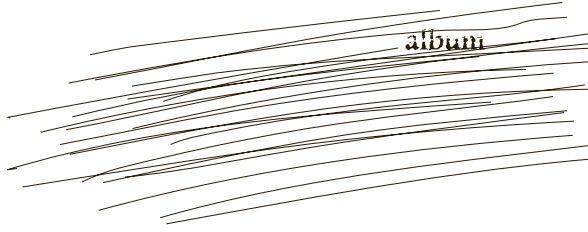
På ett sätt dog dödsmetallen i slutet på nittio-talet, de band som fortfarande härjar har ändrat sitt sound för att följa med tiden. Oftast till det bättre. Dödsmetall var en genre som trots att den var otroligt bra, var väldigt begränsad, den gav inte musikerna utrymme till utveckling. Detta är fakta som polska Vader struntat fullkomligt i. I deras värld är det alltid 1995 och Morbid Angel och tidiga Entombed är kungar. Men på nåt sätt så funkar det som Vader gör. Jag gillar det ordentligt.

Men dödsmetall från Polen? Javisst, och kanske är det en fördel att de inte kommer från Sverige eller Florida, kanske är detta vad scenen behöver. Vi snackar stenhård, plattan i mattan-metall här, maximalt med riff, avgrundsvrål och dubbelkaggar. Ibland får man intryck av att det är en trummaskin, för inte kan väl en människa spela det där? Så fort går det emellanåt.

Det har som sagt inte hänt mycket i Vaders värld sedan senaste plattan men det förväntar man sig inte heller, där dessa gossar härjar följer man mallen, men man gör det riktigt, riktigt bra. Det är mörkt, argt och rakt på sak.

Det enda problemet jag ser med den här skivan är längden, det är bara fyra låtar och två intron och en video och alltihopa klockar in på endast 14 minuter. Och vem behöver två intron på en så kort platta?

Inte mycket för pengarna. Bättre kan de. Mathias Skeppstedt

VECTOR LOVERS

Capsule for One

SOMA/DOTSHOP:SE

”Hey now boy where you been/smashed up toy are you lost again?/Your batteries low did you crash again robot boy/do you need a friend?/Hey little droid, is your head all wrong?” undrade Robyn på den vackra electroballaden *Robot Boy* på sitt senaste album. I *Melodies and Memory* känns det som om Martin Wheeler ger det bästa svar han kan. Han låter som en batterilåg droid som inte fattar att relationen är på väg att sugas upp av nästa svarta hål. Han cirklar runt i sin enmanskapsel och försöker förtvivlat få igenom det som han tror är känsla genom sin språkiga radioutrustning. Egentligen är det bara strömkretsar som långsamt brister.

Capsule for One är den efterlängtrade uppföljaren till förra årets smått fantastiska *Vector Lovers* och det är en stark sådan. Allra bäst blir det när Wheeler greppar mikrofonen i ovan nämnda robotthymn. Men i övrigt håller det lika hög klass som debut. Precisa ljud och eleganta rytmer gör detta till det starkaste inom electrotechno just nu. Samtidigt är det lite för likt föregångaren för att det ska vara tidlöst bra.

Mats Almegård

VIC DU MONTE'S PERSONA NON GRATA

Vic du Monte's Persona Non Grata

CARGO/BORDER

Ibland kan associationer verkligen förstöra intrycket av musik. *Vic du Monte's Persona Non Grata*, med Kuys gamla basist Vic du Monte vid rodret, hamnar tyvärr i den zonen.

Ambitionen verkar inte vara högre än att spela släpig rock på neandertalnivå. Det låter äckligt och avdankat. Man kan riktigt se de gulfläckade undertröjorna och känna bakfylleängesten efter gårdagens whiskyfest som antog groteska proportioner.

Vic du Monte låter som en svårt berusad äldre man som inte skäms för att skråla på parkbänkar. Med sig har han sina dagdrivande vänner som ibland spelar munspel och cowboymelodier. När de inte slåss på liv och död om den sista avslagna ölen.

Det blir aldrig direkt dåligt. Jag gillar de psykedeliska inslagen som ger en känsla av febriga ökendrömmar. Problemet ligger i att allt känns så fruktansvärt ofräscht och date-rat. Artister som Fu Manchu gör det dessutom mycket bättre.

Visst är det hemskt hur musik kan plocka fram dina värsta fördomar.

Christian Thunar

WESTLIFE

Face to Face

SONYBMG

De senaste åren har det onekligen sett ut som om den här sagan lidit mot sitt slut. Fjolårets kareokecovers på gamla Rat Pack-standards kändes som ett desperat drag och var helt iskall musik och på albumet innan krävdes det en lättköpt cover på Barry Manilows *Mandy* för att få en hit. Men tydligen ska man inte räkna ut Westlife riktigt än. I skrivande stund ligger de för 274:e gången etta i Storbritannien. Med en Josh Groban-cover. Det borde vara vederdigt, men i Westlifes händer blir *You Raise Me Up* en smått magnifik pojkbands hymn. Definitivt bland det bästa de gjort.

Westlife ska förstås hålla sig till ballader, när de höjer tempot en aning blir de fullkomligt ointressanta. Tänk Motown-tema på *Idol 2005* eller ratade Backstreet Boys-demos från slutet av nittioalet. Men det är balladerna som dominerar, och några är riktigt skapliga.

Thomas Nilson

ROBBIE WILLIAMS

Intensive Care

CHRYSALEIS/CAPITOL

Efter deras första gemensamma prestation – de två bleka nyskrivna singlar på fjolårets samlingssskiva – framstod Robbie Williams nya låtskrivarpartner Stephen Duffy som ett tveksamt val. Men på *Intensive Care* visar Duffy (mest känd för att ha varit sångare i en väldigt tidig upplaga av Duran Duran) varför Robbie valde honom som ersättare till Guy Chambers, mannen som låg bakom de flesta av hans största hitlåtar. För Robbies femte album står sig helt okej i jämförelse med de tidigare. De musikaliska skillnaderna mellan *Intensive Care* och föregångaren *Escapology* är också ganska marginella (typ ska-influenser på singeln *Trippin*).

Det storhetsvansinne han kanske lagt sig till med i andra sammanhang har – om vi bortser från storbandspekoralet *Swing When You're Winning* – ännu inte hörts på Robbies skivor. De känns snarare rätt anspråkslösa. Så länge han inte försöker göra det där stora mästerverket han inte är kapabel till kan han nog komma undan i den här branschen ett bra tag till.

Thomas Nilson

TRISHA YEARWOOD

Jasper County

UNIVERSAL

Emellanåt tycker jag att Trisha Yearwood låter lite väl mycket Shania Twain för att det ska kännas riktigt bra. Det låter lite väl

slickat emellanåt, men Yearwood låter sig inte falla i den lätta fällan. För det finns mer av välpolerad country och bra americana här. Inte så att det blir glättig teflon utan mer av jordnära attityd, även om stoppigheten finns lite väl närvarande för att någon lera ska fastna på stövlarna. Men emellanåt när den ges utrymme och rätt miljö, kan hennes röst plöja åkrar på det skönaste sätt man någonsin sett fruktbar jord hanteras.

Magnus Sjöberg

NEIL YOUNG

Prairie Wind

REPRISE/WARNER

Malmö nov 1

Hej Neil.

Hoppas att allt är bra med dig och din familj. I Malmö är det mesta som vanligt. Morgnarna är höstkalla och träden nästan nakna.

Har du byggt färdig verandan? Jag tänkte på den när jag var ute och åkte tåg i helgen. Jag lyssnade på *Prairie Wind* och åkte tåg och kom att tänka på din veranda. Tänkte även en hel del på *Greendale*. Där satt också en gammal man på en veranda och väntade på polisen. Det tror jag inte du gör så klart. För du har väl inget otalt med dem nuförtiden?

Har du satt dit gungstolen jag köpte åt dig? Om man lyssnar på *Prairie Wind* så låter det nästan som om du gjort det. Men eftersom den är ny så har du inte suttit in den ännu. Fortfarande den lite stel och vill skena iväg. Jag märker det i låtar som *He Was the King*, den är ju riktigt löjlig faktiskt om du frågar mig. Men något som slår mig är om du vet vad du ska göra i framtiden. Existerar framtiden för dig? Hoppas verkligen inte du blir en mysig farbror med hatt som berättar fiskeanekdoter för storögda och rödgråta rockjournalister. Jag vill fortfarande att du ska *Keep on Rockin' in the Free World*. Men det är kanske jag som är den mysiga farbrorn. Vad vet jag?

Jo, en sak. Jag vill att innan du sätter dig för gott med din gamla gitarr på verandan och gungar gungstol så vill jag höra en *Ragged Glory* till. Tror att du har den inom dig. Såg att du hade det när jag kollade på *Greendale*, där finns en hel del taggråd.

Sköt om dig tills nästa gång vi hörs och hälsa alla där borta.

Hälsningar
Din trogne vän.

Per Lundberg GB

SOPHIE ZELMANI

Decade of Dreams

SONYBMG

Decade of Dreams är mitt enda begär just nu. I takt med att höstens gula löv faller brister hjärtat i tusen delar och sprids över skivspelaren. Sophie Zelmani har gjort det förut, förhäxat och fascinerat med sin sirliga och vackra musik. Denna samling av gammalt och nytt är inte mindre trollbindande. Nya *I Can't Change* är kanske en av höstens absolut bästa låtar och *Nostalgia* stannar världen.

2005 är verkligen året då många kvinnliga singer/songwriters tagit ton. Och Zelmani låter i hög grad som sina musikaliska småsysstrar Ternheim, Talvik och Sigvardsson men vem som är förebild för vem går inte att ta miste på. Sophie Zelmanis egna influenser kommer snarare från Neil Young och Bob Dylan. Dessutom är hon inne på sitt tionde år som artist och även om det inte är viktigast att vara först bör det poängteras. Med *Decade of Dreams* visar Sophie Zelmani att guldmedaljen hon nitat vid bröstet inte kommer från förstaplatsen utan det faktum att hon är värdigast. Trots det vemodiga ytskiktet är det här en musikalisk personifikation av lycka.

Gabriella Fäldt

THE ZEPHYRS

Bright Yellow Flowers On a Dark Double Bed

ACUARELA/BORDER

”Did I listen to pop music because I was miserable, or was I miserable because I listened to pop music?”. Ja, när det kommer till Zephyrs handlar det snarare om det sistnämnda. Edinburgh-trion är mästerliga på att förvalta det skotska vemodet. Stuart Nicols skriver låtar lika svartsynta som Malcolm Middleton, men till skillnad från Arab Strap-killen saknas galghumorn. Stuart Nicol har inget alter ego som tar udden av klagolåten. Han skriver inte heller toksvängiga låtar. Cellon, trumpet och violinen gråter istället i kapp. För att inte tala om pedal steel-gitarren som är otröstlig.

På *Bright Yellow Flowers* är countrymelodierna mer framträdande. De atmosfäriskt svävande ljudlandskapen från tidigare album finns ännu kvar men har denna gång använts mer ekonomiskt. Ungefär på det sätt Neil Halstead skalade av flera lager tapet från Slowdives ljudväggar på sin solodebut.

Omslaget pryds av högsommarens knall-gula rapsfält, medan musiken är klädd i svärmodig oktoberkostym. Det är en vacker kontrast. Tillsammans med Great Lake Swimmers har The Zephyrs gjort höstens soundtrack. Underbart.

Annica Henriksson

2CD i digipak med 32 låtar du letat efter (varav 10 tidigare utgivna i Sverige) Nutida musikhistoria med rötter djupare än du anat med TSOOL (OEOC).

Förhandsboka ditt ex på

BEN & ANS SE

Ljud Ljus &
TRUMMOR

JAM
AKUSTISKT

STOCKHOLM

MALMÖ

GÖTEBORG

POSTORDER

Stockholm: 08-410 510 80 Ljud, Ljus & Trummor: 08-410 510 83
Pro Audio: 08-410 510 92 Akustiskt: 08-410 510 90 Postorder: 08-410 510 80

Malmö: Kalendegatan 9, 040-630 85 50
Göteborg: Första Långgatan 20, 031-422 866

Fjärr för studion!

Frontier TranzPort heter den nya trådlösa transportkontrollen för datorn - du behöver inte sitta bredvid datorn utan kan röra dig fritt i kontrollrummet eller studio och sköta det viktigaste med knappar som styr REC, PLAY, SOLO osv plus mycket mer. 2.795:-

MIDIhubble

USB. 2X2 MIDI + 3 X USB för donglar mm. 795:-

CME UF6. 5 oktavers midikbymbord med samvågda tangenter, USB, aftertouch och massor med controllers och möjligheter. Kolla in hela serien på www.jam.se.

Behringer BCF-2000

Motorserade faders + rattar för att styra hårdiskinspelning! 2.295:-

Alto S6 - 6-kanals mixer för hemstudion. 695:-

Vi på JAM är glada att kunna presentera hela Terratec Producer sortimentet. Snacka om valuta för pengarna! Eller vad sägs om 799:- för ett kort som har utmärkt ASIO drivrutiner, MIDI och S/PDIF - perfekt till hemstudion om du har stationär dator. Och FireWirekort från 2.295:- för dig som vill vara mobil. Kolla jam.se - här finns allt!

Wave Xtable

Härvarusynth som dotterkort med 16Mb Wavetable, 128 röster, 500 sound, 10 trumkits, GM & XG. Passar alla ljudkort med Wavetable anslutning. 1.395:-

TF Pro P4 mikropreamp/kompressor/limiter Vi är stolta över att P4:an kan ge så bra signal in till ljudkortet. Enkelt förklarat är det tack vare en form av limiter/kompression som gör att du kan jämna ut signalen på framförallt sång vid inspelning utan att det låter komprimerat, och sen enkelt skruva till efter behov och smak senare i produktionen i ditt hårdiskinspelningsprogram. 3.795:-

Våra mest sålda aktiva studiomonitorer är ESI nEar05 - nu i uppdaterad version med ännu bättre upplösning i mellanregistret tack vare kavlarkoner, heter eXperience! Kostar 2.995:- för ett par.

Terratec Phase 26 USB. 24bit/96KHz mobil lösning - har allt! 2 analoga in, 6 analoga ut som kan användas även till 5.1 Surround, ingång för analog skivspelare med RIAA preamp, poppis bland DJ's. Optisk och coax S/PDIF. Mikropreamps med Gain och Peak LED. Låg latency med ASIO drivers, PC&MAC. Wavelab & FL Studio Fruity Edition programvaror ingår! 2.295:-

Terratec Phase X24 FW FireWirekort med 2 mic/instrument ingångar med Gain kontroll, 2 analoga balanserade in, optisk S/PDIF digital in/ut, MIDI in/ut, digital härvarumixer 24bit/192KHz. Fullversionen av Cubase LE + Traktor och Wavelab ingår i priset! 3.295:-

Sennheiser HD201

Bra hörlurar behöver faktiskt inte kosta mer än så här. Och dom funkar till allt från din iPod till att göra sångpålägg i hemmastudion. 295:-

Juli@ har högsta klass på ljudet och ultralåg latency, kostar bara 1.495:- och vi bjuder på frakten. Kolla mer på www.jam.se

Terratec Phase 22. 24-bit/96KHz kort med 2 in, 2 ut balanserat med TRS anslutningar, MIDI in/ut, S/PDIF coax in/ut. Låg latency med ASIO 2, GSIF och WDM drivers. PC & MAC. Obs priset! 799:-

JLabs A-absorbent ljudabsorbent. 4m² 595:-

Räntefritt!

Upp till 24 månader. Köp nu - betala senare.

GE Money Bank ställer upp - kolla jam.se

Universal Audio nu på JAM!

Universal Audio LA-3A. Klassisk optisk limiter. Kolla in mer på www.jam.se! Rek. 15.995:-

Johan Johansson sköter vår nya ProAudio avdelning. Nytt, begagnat, värdering - Ring!

Roslagsgatan 14
113 55 Stockholm
proaudio@jam.se
Direkt# 08-410 510 92

Vintage & Analogt

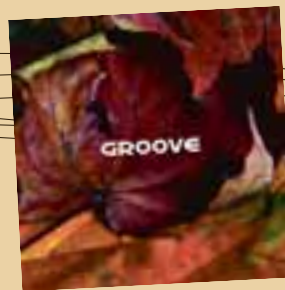

Roland MC-202 4.500:-

Det är sånt som våra hjärtan klappar starkast för - kontakta oss om du vill värdera, sälja eller köpa, vi har bra koll! Maila johan@jam.se.

CD 9 • 2005

Nu när mörkret faller över nejden släpper vi årets 9:e Grooveskiva. Upplägget är denna gång lite annorlunda, vi valde att börja mjukt och avsluta hårt – en stegrande resa på 80 minuter! För att bli prenumerant och få en unik skiva med varje ny tidning: betala in 299 kr (studenter 249 kr) på plusgiro 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress.

1 Sophie Zelmani

I Can't Change

Sophie Zelmani har hållit på i tio år nu men hennes innerliga musik känns ständigt aktuell, ständigt fräsch och angelägen. Den ödsliga ljudbilden och hennes spröda stämma

parat med de hudnära texterna berör även statyer. Musik att sjunka in djupt i.
www.zelmani.com

2 Erik B.

End of the Word

Från Rymdtorget i Göteborg kommer denna organiska, inspirerade och popvarma låt där orgelslingor och akustiska gitarrer hamnar i bakgrunden – Erik Brännströms riviga sång-röst tar nämligen över helt! Han känns som en genuin popstjärna redan nu. Lika naturlig om Hothouse Flowers.
www.erik-b.tk

3 Searching for Luke

Trees of Misery

Debutalbumet som innehåller cellovibrerande *Trees of Misery* heter *Lock Inside a Key* och bakom det hela står Karlskrona-tösen Frida

Åstrand. Att hon också är ädelstensexpert är logiskt då hennes låtar verkligen är pärlor med extraordinär lyster. Skön akustisk atmosfär som vaggar till ro.
www.expressmusic.se

4 Pelle Carlberg

Musikbyrån Makes Me Wanna Smoke Crack

Att Pelle Carlberg började fundera över sitt artistiska eftermäle efter att ha sett den gripande dokumentären om den döende Warren Zevon känns inte konstigt. Men jag tror visst att många skulle sakna dig med Pelle, du har massvis av bra musik i dig ännu, det hör jag.
www.labrador.se

5 Nina Kinert

Visitor

Unga stockholmskan Nina Kinert har redan gjort sin andra fullängdare tillsammans med

Love Olzon där hennes iakttagelser förmedlas av fluffigt svängande rytmer och en sårbar, vacker röst. En vinnande kombination. *Visitor* är en öppenhjärtig kärleksförklaring man gärna sjunger med i.
www.ninakinert.com

6 Hoffmaestro

I'm Not Leaving Now

Från filmen *Stockholm Boogie* hämtar vi Jens "Hoffmaestro" Malmlövs smäktande soulballad *I'm Not Leaving Now*. En kanonlåt att köra

för tjejerna. Men denna söder-om-Söder-kis står även för latinpartydängor och brölrande livegigs tillsammans med polarna. Platta kommer nästa vår.
www.hoffmaestro.com

7 Damian Marley

Welcome to Jamrock

Jr Gong för den stolta Marley-traditionen vidare med blytungta fullträffen *Welcome to Jamrock* där det jamaikanska svänget hotar att skallra sönder rutorna i mitt hus. Och visst kan suget efter farsan Bob Marleys fulländade konst stillas här. Välkommen!
www.damianmarleymusic.com

8 Da Silva

Paradise

Smygande och avslappnat funkigt anländer Valeria Da Silva med band till den svenska musikscenen, och vilket genombrott det kommer att innebära! Streetsmarta och pulserande låten *Paradise* borde direkt bli en radioplåga som lyser upp det mörka halvår vi har framför oss. "Meet me in paradise!"
www.dasilvasweden.com

9 King Kong Crew

Wrooh

Bandet har sedan 1999 pumpat ut sin apfunk och sammanfattar på plattan *Reincarnation of Fools* dessa år, men de har redan startat inspelningarna av nästa fullängdare. Med skönt bas- och percussion-driven musik som flyter ut i atmosfären via rymdsolon påminner de nästan om Red Hot Chili Peppers eller Sublime.
www.soundhabits.se

10 Eskju Divine

Fears

Denna extraordinärt begåvade trio från Norrköping bjuder på gitarrbefriad och pompös arenaindie i Coldplays skugga. *Fears* är en malande episk klassiker från snygga albumet

Come and Join Close Your Eyes Become Blind We're On Our Way To Eskju Divine. Musik värd att upptäcka!

www.eskjudivine.com

11 I'm from Barcelona

We're From Barcelona

Otroligt charmig och chosefri popmusik drabbar en alltid så här direkt. Lekfulla orgelmelodier, blåsarr från enkelhetens källa och körer – dessa effektfulla körer. Min nya vän Emanuel Lundgren förklarar fenomenet bäst själv: "det går liksom inte att värja sig".
www.imfrombarcelona.com

12 West End Girls

West End Girls

Isabelle Erkendal och Rosanna Jirebeck spelar endast musik av Pet Shop Boys. De menar att det inte finns några bättre låtar, så varför

nöja sig med något sämre? Och visst får man en något glasartad blick när man hör *West End Girls*. Kommande album kallas *Goes Pets-hopping*.
www.westendgirls.se

13 Spänka

Highos

Med ett hänsynslöst driv manglar norrköpingarna i Spänka med största sannolikhet ett dansgolv nära dig med denna klubbhit idag, i morgon och resten av vintern. Den ostoppbara kraften i livsbejakande musik har sällan varit tydligare än i denna nyinspelning av *High*. "If you wanna dance, this is the place!"
www.envis.se

14 Plusgrader

Gränsfall

Denna kvintett från – ja du gissade rätt – Norrköping, spelar rak och okomplicerad rock där de svenska texterna lyfts fram i ljudbilden. De skapar en smått melankolisk stämning på fullängdaren *Äntligen är här* som finns ute inom kort. Klassisk svensk pop i ny tappning.
www.plusgrader.nu

15 Boys

Sex: Male, Race: White

Man får inte vara allergisk mot Morrissey när man närmar sig svenska Boys. Deras Smith-smarta pop överskuggas dock av sångarens kusligt snarlika sångröst och –stil. Men *Sex: Male, Race: White* är i alla fall en smittande och svängig popdänga.
www.smashingtime.net

16 Lilyjets

Crave

Dessa tre norska åttitalstjejer med givna populärkulturella influenser som Hanson,

Tracy Chapman, Alanis och Aerosmith satsar nu efter flera års jobb på stort genombrott. Deras teeniepop är nynnvänlig, glad och stort producerad och visst kommer deras platta att mottagas med öppna armar.
www.lilyjets.com

17 The Models

Protect Me

Hårt rockpopande Malmö-baserade Groove-favoriterna The Models är numera en trio som använder rullande trummor, feta gitarriff och rejäla rockrefränger för att få skivkontrakt. Tjejerna har attityden och verkar veta vad de vill. Och jag tror de får det. Men de sjunger även "protect me from what I want"...
www.themodelsband.com

18 User's Guide

Rice'n'Curry

Från debuten *The Sweetest Thing Kills* kommer postrockmullrande *Rice'n'Curry* med sin mässande sång och svagt orientaliska doft. Göteborgsbandet har redan turnerat i USA och med plattan i bagaget lär vi höra av dem även på hemmaplan.
www.users-guide.net

19 Hardcore Superstar

We Don't Celebrate Sundays

Vad kan man säga om dessa Sveriges trasigaste sleazefavoriter? De återanvänder alla kända rockposer men nya plattan får oförsämrat bra omdömen – ska de nu även bli recensenternas älsklingar? Säkert är att bandets intensiva rock tagit dem till högsta ligan. Och de är där för att stanna.
www.hardcoresuperstar.com

20 Hell Is for Heroes

Folded Paper Figures

Dessa Refused-influerade engelsmän vräker ut intensivt melodiosa låtar i samma ådra som avsmnade At The Drive-In. Med sin emotionella post-hardcore tar de inga fångar, de fullständigt krossar motståndarna och lär snart stå ensamma på tronen.
www.burningheart.com

21 Vader

This Is the War

Med 20 års massivt musikskapande i den tyngsta genren bakom sig visar polska stjärnorna Vader även 2005 var skåpet ska stå. I *This Is the War* är de hänsynslösa, brutala melodimassakrerare med en önskan att invadera din privata sfär. Stig in på egen risk.
www.regainrecords.com

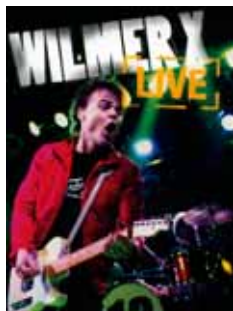
THE WASHES

RINSE
USED RAW
ORIGINAL
2ND HAND
OLD
WORN

HE USED HIS RAW JEANS
1 YEAR WITHOUT WASHING

*All Pace jeans are made
of the finest Japanese denim.*

PACE®

DVD

BUDDY HOLLY AND THE CRICKETS

The Definitive Story

UNIVERSAL

Man kan glädja sig åt en hel del när man sitter där med sin Buddy Holly-samling. Den snygga förpackningen, DVD:n, det informativa häftet. Men det där med kvantitet och kvalitet måste ändå nämnas när man lyssnar på Buddy Hollis topp 20. Om man av någon anledning skulle dela upp låtarna mellan bra och dåliga och kolla vilka som vinner skulle det trots allt bara bli en härfin seger för de bra. Men att se de charmiga framträdandena hos Ed Sullivan räcker en bra bit och att Buddy Holly hålls vid liv genom såna här släpp känns på något sätt tryggt och rättvist.

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER

#1 Spot

DEF JAM/UNIVERSAL

14 välansade kärleksvideor från åren 1986-2003 med artister som snyftiga Dru Hill/Sisqo, LL Cool J, lyxporrige Montell Jordan, Ja Rule, Jay-Z och Ashanti. Och även om förväntningarna på en sån här videosamling är låg blir resultatet en axelryckning och en gäspning.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

Austin City Limits

RHINO/WARNER

Skönt alternativ line-up inklusive Broken Social Scene, Calexico, Franz Ferdinand och Soundtrack of Our Lives på denna soliga vit-manlig-medelklass-utomhusfestival i Texas borgar för en del musikaliska högtidsstunder. Ebbot & co står självklart för en med *Sister Surround* medan Pixies bara lyckas krama ur sig en medelåldersknubbig *Debaser*. Å andra sidan presterar röststarka pianisten Rachael Yamagata en innerlig version av *Be Be Your Love* och Ben Harper knyter ihop festivalen med sin lättsvängda gospelpopsoul.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

Heavy Metal Box – Collectors Edition

EAGLE VISION/PLAYGROUND

Tre dokumentärer om tre klassiska hårdrocksalbum, varav två visats på Musikbyråns härom året. Det kunde lätt blivit en såsigt småsaggig upplevelse med äldre gitarrister som ömsom riffandes, ömsom berättades tar sig nedför minnenas avenyer. Men det finns mycket aktualitetskänsla, trots att tiden gått. Men hållbarhet kännetecknar väl också en klassiker? Speciellt när det gäller Judas Priests *British Steel*, Iron Maidens *Number of the Beast* och Metallicas svarta album.

Det är intressant nästan rakt igenom, med lagom portioner av såväl genomgripande helhet som nördig småkuriös. Visst krävs det säkert ett hårdrocksälskande öga för detaljerna, men många kan säkert finna nöje ändå. För det finns en del likheter mellan skivorna. Maiden och Judas blev stora genom sina – medan Metallica däremot blev världsstjärnor.

Ibland kan man bli kräsen och tycka att DVD:er är överarbetade, med åtta timmar extramaterial eller liknande. Dessa dokumentärer är dock lagom långa, och att få alla tre serverade i en deluxe-box är nästan en gudagåva.

Niklas Simonsson

JODECI

Back to the Future

UNIVERSAL

Denna smörkvartett gillar att äma sig i bar överkropp i Hype Williams-videoer till lugnt gungande beats, sjungandes stora re-

fränger om kääärlek. Ytligt – javisst. Sexigt – njaa, knappast. Tråkigt – definitivt!

Gary Andersson

THE MISSION

Lighting the Candles

SPV/PLAYGROUND

Vilken lättlista denna minst sagt mastiga DVD-box innehåller. Tre skivor, nästan sex timmar – det är som musikens motsvarighet till *Ben Hur*.

För mig som svår Sisters of Mercy-fan är även en livekonsert med The Mission rena julaften. Trots att Wayne Hussey lämnade Andrew, eller hur det nu var.

Men visst fan är det kul att höra låtar som man spelade luftgitarr till för 20 år sedan. Och *Wasteland* är fortfarande en helt sjuk bra låt.

Ser man endast till det visuella i att kolla på Wayne och hans ihop-plockade legoknektar så är det inte mycket att skryta med. Lite publik, tysk sådan. Lite kamera på Wayne i motljus.

Skiva nummer två innehåller extramaterial. Biografin är rolig. Wayne berättar Missions historia till gamla bilder. Berättandet blir varmt. Wayne har känsla i rösten när han berättar om sina olika klädstilar, hur mycket han drack och hur han och Craig bildade bandet.

Av extramaterialet så är just biografidelen och en gammal livespelning det enda som är riktigt bra. Resten luktar utfyllnad. Mission har för mig alltid varit bandet som bildades på bekostnad av att Wayne och Andrew inte kunde dra jämnt. Fast med *Lighting the Candles* så kanske jag ändrar mig, The Mission var rätt bra de också.

Per Lundberg GB

WILMER X

Live

LIVEZONE/PAN VISION

Precis som den är döpt till, *Live*. Varken mer eller mindre. Inspelat i Uppsala i våras. Nisse & Co spelar mest låtar från senaste plattan *13 våningar upp*. Bästa Wilmer X-låten kommer mot slutet, *Kör dig död*. Undrar varför jag inte spolade fram till den direkt. Extramaterialet består av en tagning där Wilmer X signerar skivor och planscher. Föga upphetsande. En sak slår mig, varför ser publiken ut att vara inhyrd? Wilmer X ska inte ses på DVD, de ska ses live. Mycket av den intensitet som Wilmer X står för går förlorad här.

Per Lundberg GB

The Work of Director

MARK ROMANEK

JONATHAN GLAZER

ANTON CORBIJN

STEPHANE SEDNAOUI

PALM PICTURES/EMI

Director's Cut

Serien DVD-samlingar som startades av Spike Jonze, Michel Gondry och Chris Cunningham har nu utökats med fyra nya musikvideoregissörer. Upplägget är detsamma: en DVD-skiva med större delen av regissörernas produktion, och en 56-sidig liten bok.

Mark Romaneks samling är den mest ointressanta av de fyra. Stora artistnamn, men inte så många stora videor. När man sätter på DVD:n slås man av att Marks videor är väldigt amerikanskt hormonstinna. Det är manliga män som gör manliga saker. Men särskilt när videorna kommer så här i flock blir det lätt parodiskt, eller nästan (viska det) homoerotiskt. Alla dessa bara överkroppar. När videon till *God Gave Me Everything* till stora delar består av bilder på Mick Jagers rumpa och skrev, ja då börjar man undra. Och när Jay-Z rappar "I've got 99 problems, but a bitch ain't one of them" ackompanjerad av bilder på helnakna män framifrån, då är tvekan över.

Vet artisterna om vad Mark håller på med? Längre in på DVD:n blir det lite lugnare. Snygga videor som Nine Inch Nails *Closer* (ocensurerad!), Eels *Novocaine for the Soul* och Madonnas *Bedtime Story*. Mark videor likar fotoalbum. Väldigt vackra bilder, men ingen handling. Med hans två senaste videor (Johnny Cash och Jay-Z) börjar det likna något, de har en dokumentärfilmskänsla som känns fräsch.

Jonathan Glazer har bara gjort nio musikvideor, men många av dem är å andra sidan extremt bra. Radioheads *Street Spirit* och *Karma Police*, UNKLEs *Rabbit in Your Headlights*, Massive Attacks *Karmacoma*. Här finns också några riktigt coola reklamfilmer, och ett menysystem som är nästan roligare än videorna, där bland annat den extremt hemlige Glazer låtsas att han får alla sina idéer från en luffare.

Anton Corbijn är utan tvekan en av världens bästa fotografer. Hans musikvideor däremot har en tendens att åldras väldigt fort. De första på samlingen känns väldigt taffliga. Man märker snabbt vissa teman. Folk går väldigt mycket, genom oftast platta landskap. Går de inte så står de still. Men det blir bara bättre. Att *Heart Shaped Box* blev så bra kanske är lika mycket Kurt Cobains som Antons förtjänst, men sena triumfer som U2s *Electrical Storm* och Travis *Re-offender* visar på en definitiv utveckling. Det ska bli intressant att se hur hans dokumentär om Joy Division blir.

Mest intressant är definitivt Stephane Sednaouis DVD. Precis som hos Anton får färre än hälften av Stephane videor plats – irriterande nog är *Nouveau Western* förbigången, men andra klassiker med Tricky, Björk och U2 är med. Scenen i *Discotheque* där Larry Mullen inte alls vill dansa som Village People är en omissbar. Stephane har dessutom lagt med en hel del coolt extramaterial, bland annat en intressant tolkning av Lou Reeds *Walk on the Wild Side*, och han är mest personlig i sina kommentarer. Han slår inte Michel Gondry, vars *I've Been 12 Forever* är fantastisk, men han är nära.

Tekniskt sett vinner Stephane också. När alla de andra presenterar widescreenvideor i 4:3-format med svarta kanter, vilket är väldigt irriterande om man har en widescreen-tv, så byter Stephane Sednaouis DVD elegant mellan anamorfisk 16:9 och 4:3, beroende på källmaterialet. Mark Romaneks DVD har poänglöst nog anamorfiska menyer, men videorna visas i 4:3 – hallå? Med tanke på att detta ska vara definitiva retrospektiv över regissörernas musikvideoproduktion känns det fjuttigt att tekniken inte utnyttjas till fullo.

Många av videorna har kommentarer från artisterna, intervjuade av Lance Bangs. Han är kompetent på sitt sätt, men det blir ganska enahanda efter ett tag när allt man hör är lovord efter lovord över regissörerna. Mer nyansering, och några fler anekdoter från inspelningarna, hade inte skadat. De enda negativa orden kommer från Nick Cave (som inte tycker videorna passar hans sånger) och Graham Coxon (som inte gillar musikvideor över huvud taget).

Det är snygga små boxar. Är man intresserad av musikvideor är de värda ett inköp, särskilt Stephane Sednaouis och Jonathan Glazers. Och till nästa utgåva i serien, kan jag få önska en samling med Shynolas mästerverk? Tack.

Henrik Strömberg

album

8THSIN

Angelseed & Demonmilk

BLACK LODGE/SOUND POLLUTION

Det visar sig att det inte är särskilt intressant att låta Marilyn Manson, rap och mentalpatienter förenas i en studio och se vad som händer. 8thSin inleder med ett riff som låter som något Entombed gjorde way back in the day. Mina ögonbryn går in i skepsis-mode. De håller sig där eftersom jag inte riktigt får något grepp om vad det är jag lyssnar på. Det här bandet vill för mycket, och resultatet blir en ointressant mix av allt möjligt som inte säger någonting.

Mikael Barani

10 YEARS

The Autumn Effect

UNIVERSAL

Skenet kan verkligen bedra. Om man enbart bryr sig om att bedöma saker utifrån dess yttre. Omslaget till *The Autumn Effect* prytt av en kolibri som suger nektar ur en blomma för snarare tankarna till samlings-skivor med meditationsmusik. När skivan väl snurrar i spelaren märker man dock snabbt vartåt det barkar. Något knappt märkbart bättre än avslappningstoner.

Dessa jänkar försöker (utan att lyckas) förena Tool med Creed. På ett ungefär. Och även om det inte suger stenhård rycks det sällan ur ett gråskigt halvt tempo, med låtmateriell som på sina ställen när knappt godkänt resultat.

Den här hösteffekten spred varken värme eller ljus omkring sig...

Niklas Simonsson

AEROSMITH

Rockin' the Joint

SONYBMG

Vissa artister släpper album i en någorlunda jämn utgivningstakt – men sällan något nytt. Ett småunderligt fenomen, speciellt om bandet eller artisten fortfarande i högsta grad är verksamma. Aerosmith är ett tydligt exempel.

Deras senaste årtionde innehåller en hel del nya album, men även en mängd samlingar och liknande. Och nya liveplattan *Rockin' the Joint* är en fortsättning på det senare. För årligt talat så är en elva spår svag liveplatta enligt min cyniska syn inte direkt vad skivbranschen skriker efter för tillfället. Speciellt inte en tre år gammal konsert från Hard Rock Hotel i Las Vegas. De lyckas förvisso hålla en duglig bredd i urvalet av låtar. Det är inte säkra kort hela vägen, undantaget *Walk This Way* som man onekligen hört så det räcker.

Hoppas att de tar sin skit samman och går ner i studion, för Joe Perrys soloplatte från tidigare i år var överraskande piggt och idérikt. Det borde kunna smitta av sig på resten tycker man...

Niklas Simonsson

AIDEN

Nightmare Anatomy

VICTORY/BORDER

Plast har en nedbrytningstid på 400 år. Om plast-ångest tar samma tid på sig ligger vi riktigt risigt till. Aiden låter som valfritt annat emotionellt och hårt band som helst. Texterna handlar om mardrömmar, kärlek och att må dåligt. Jag har hört det så många gånger och på samma sätt att de lika gärna kunde avhandla potatis kontra pasta. Så länge det här säljer är det klart att det kommer att finnas band som spelar friktionsfri musik som denna. Vart fan tog Glassjaw vägen?

Mikael Barani

ALICE IN VIDEOLAND

Outrageous!

NATIONAL/BONNIERAMIGO

Svenska Alice in Videolands syntrock är dessvärre av den ointelligenta, radiovänliga sorten. Även om de ibland träffar rätt känns albumet som helhet alltför mainstream och oinspirerat. Sångerskan Toril Lindqvist har lite av Gwen Stefani i rösten och det är synd att det inte är mer Gwen i musiken också. Produktionen låter mossig och bakgrundsdunket hör snarare hemma på ett högstadiesdisco än på en nattklubb. Jag gillar singeln *Cut the Crap* men även den ger mig en besk eftersmak av tusenhövdad arenapublik och vinstdreglande skivbolagsbossar. Bandet ser ut och låter som ett band som framförallt spelar musik för att få känna sig coola och kunna säga "vi vill tacka alla våra fans i Japan".

Moa Eriksson

ANDI ALMQVIST & THE EMPLOYEES

Can't Stop Laughing

ROOTS.NU/PLAYGROUND

Mitt första möte med Andi Almqvist var hans snuskiga serier i lika snuskiga tidningen Pyton. Nu ger han sig på musiken och är, chockerande nog, lägmäld och uppriktig. Till sin hjälp har Almqvist trummisen Conny Ståde, som tidigare spelat med Stefan Hellstrand, Ossler och Elevator Adam, och gitarristen Jon Eriksson. Tillsammans har trion spelat in en bluesplatta som inte skakar världen i dess grundvalar men som verkligen vårdar sitt arv och balanserar på rätt sida statket. I *The Old Gal and the Fat Man* och i titellåten har Almqvist hittat inspiration hos Johnny Cash och använt ett sound som påminner om kungens sena American-grejer. *Weekend Trip to Hell* låter oväntat som Donovans gamla sextioalshit *Colours*. Annars är plattan fullmatad med hårdnackad blues där Almqvist sjunger om död, sprit och falska människor. Han kan sin historia och han använder den med kärlek och respekt.

I *Black Train* sjunger Almqvist "There's a light at the end of the tunnel but I know it's just another train". Andi Almqvist är närgången. Men inte som en ovälkommen hand på låret utan som en uppmuntrande på axeln. Som om han vill säga "jag vet hur du har det, det är inte alltid så lätt".

Isac Nordgren

AMEABA

Self Titled

NEUTON

Tristan J. Pranyko är professor vid konsthögskolan i Berlin och arbetar som konstnär och designer. Tillsammans med Philipp Conrad och Andrew Thomson har han bandet Ameaba. Tanken är att om-sätta idéer om konst, mode och modern design till musik. Pranykos skivomslag, foton och design är läcker. Men när den ska bli musik går något förlorat, nämligen känslan. Det blir lite för slickt och ytligt över den triphopifierade elektroniska soulen. Som en designyta som inte skapar något djup.

Mats Almgård

ANAGRAM

Anagram

CDA

Anna Einarsson får man väl ändå säga är den som ligger bakom projektet Anagram. Och hon har sin unga ålder till trots funnits med ett tag, och trots att många goda namn inom jazzen finns med här så är det i princip Anna som gjort allt. Låtar, arrangemang, etc. Och ur det perspektivet känns det riktigt imponerande. Mestadels i den jazz man aldrig vet var den egentligen tar vägen, men inte heller friform. Lös i konturerna, och allt fokuserat på Anna själv, egentligen. För det är hennes röst

som egentligen håller ihop det, hennes guidande som får en att veta vart man är på väg. Och allt det är gott och väl, och det är riktigt underhållande att lyssna på emellanåt också. Men jag kan inte komma ifrån den känsla av distans som hela tiden kryper upp in på mig. Musiken vill in, vill beröra, men bara med fingertoppen, med ett ord, med en fras. Sedan är det en bit mellan oss igen.

Och det känns irriterande. Inbjudande, men man själv är inte inbjuden. Som att stå utanför en stängd dörr med entrébillet. Frustrerande.

Magnus Sjöberg

ERIC ANDERSEN

Waves

APPLESEED/BORDER

Eric Andersen tolkar sina vänner och influenser på ett knackigt sätt. Dylan, Buckley, Ochs och Reed får alla känna på Eric's dyrkan. Eric slänger in tre egna spår också. *Waves* är långt ifrån en originell skiva. Den sitter kvar i samma gamla amerikanska folkmusikföteln den suttit i sedan slutet av sextioalet. *Waves* är varken eller. *Waves* lunkar i sakta mak från fätöljen till toaletten. Gör sina behov, spolar och går och sätter sig igen.

Per Lundberg GB

STEFAN ANDERSSON

En främlings hus

ZEBRA ART/BORDER

Som så många andra har jag alltid förknipat Stefan Andersson med vad som kommit att bli hans förföljande förbannelse: *Catch the Moon*. I alla fall fram till plattan *Strangers House* härom året, då det kändes som att han lyckades kasta av sig oket från förr. Och *En främlings hus* går ytterligare ett steg från den Stefan Andersson den illvillige minnesgade vill minnas. För det finns ingen anledning att dra upp *Catch the Moon* igen, även om den finns med här. Inspelad i Annedalskyrkan i Göteborg med Stefan på gitarr, stråkar och kör. Så pass avskalat och utlämnat att eventuella skavanker i låtmaterialet inte går att dölja. Men allt ligger öppet med värdighet. Även om vissa låtar från *Strangers House* låter väl mycket Lennon emellanåt så kommer han undan med det. Och akustiken ger hela ljudbilden den rikedom man saknar i de studioproducerade plattorna. Emellanåt känns det nästan stort, förmodligen på grund av kören och den sakrala akustiken. Men inte riktigt ända fram. Däremot en utmärkt platta med, förmodligen tack vare det nakna framförandet, ibland överraskande ljudbilder och styrka. Starkt.

Magnus Sjöberg

HORACE ANDY

Exclusively

WACKIES/BORDER

Som liten grabb i Kingston beundrade Horace Hinds sin äldre kusin. Justin Hinds hade nämligen flera hitlåtar under sextioalet med sin grupp The Dominoes och det var nästan oundvikligt att även Horace skulle satsa på musiken. Efter en singel som försvann i glömskan fick han som 19-åring chansen att spela in på nytt. Producenten Coxson Dodd trodde dock att Horace skulle blandas ihop med sin kusin och gav honom i stället namnet Horace Andy. Och denna nya artist fick strax en hitlåt och blev ett stort namn under sjuttioalet, slog igenom på bred front med låten *Skylarking* och bildade skola med sin känslolagda ljusa röst.

Horace Andy är fortfarande aktiv och har under sin karriär spelat in ett oräkneligt antal skivor. Hans diskografi är hur rörig som helst – precis som det nyuterutgivna albumet *Exclusively*. Det består av fyra låtar (som även finns med på plattan

Dance Hall Style, men i andra versioner) samt ytterligare sex spår. Båda skivorna spelades in under samma session och gavs ut ungefär samtidigt under 1982-83. De innehåller förstås klassisk, melodisk reggae med ett tungt och tajt komp.

Robert Lagerström

ANEKDOTEN

Waking the Dead – Live in Japan 2005

DISK UNION

Anekdoten är raka motsatsen till popmusik med korta låtar uppbyggda med vers, stick och refräng. Anekdoten handlar istället väldigt mycket om att bygga upp stämningar. När man nu hör bandet live så bjuder de på både gammalt och nytt. Det är tydligt att de hanterar sina instrument med fingertoppskänsla och de varierar mellan högt och lågt. Från instrumentala ljudmattor till det knappt hörbara. Svenskarnas Japanturné verkade vara en succé och det är klart att japanerna går igång på deras symfoniska progrock. Anekdotens dynamiska förmåga visar de skickligt upp i *Hole* som är en mörk och drömsk sak. I *Moons of Mars*, som är plattans starkaste spår, visar de än en gång upp att de får ur sig atmosfäriska ljudlandskap som skickligt byggs upp där mellotronen har en central roll.

Jonas Elgemark

AOURA

Cloned Heart Incorporated

IRRITUM RECORDS

De kallar det "melodic orchestral goth metal" och det summerar hela soppan ganska så väl. Jag har så mycket åsikter om det här att jag inte riktigt vet var jag ska börja. Det är så argt och allvarligt, mörkt och pretentiöst men det saknar så mycket. Låtar till exempel. Det är mest ett hopkok av coola bitar, orkesterstycken spelade av syntar med alltför stora stråk-knappar, arga skrikbryggor och coola riff. Dock helt utan plan eller röd tråd. Men de vill säkert jätteväl och det kommer säkert att spelas på Bandit och HIM-flickorna kommer att tycka det är "oh så hårt och spännande" men det lämnar mig helt tom. Allt är gjort efter samma mall och efter ett tag blir det bara en tjock stråkfylld gegg och jag orkar inte med det. Men de ser jättehårda ut på bild i alla fall.

Mathias Skeppstedt

FIONA APPLE

Extraordinary Machine

SONYBMG

Har inte benkoll på om det redan inträffat – men om så inte är fallet bör Tim Burton definitivt jaga ifatt Fiona Apple och övertala henne att skriva musiken till hans kommande rullar. För låtarna på nya albumet är verkligen egensinniga och kontrollerat spretiga små liv, med djup och karaktär långt utöver genomsnittet. Som gjorda för filmmakarens produktioner, helt enkelt.

Låtarnas rikedom verkar dessvärre ha fått till följd att produktiviteten inte är den bästa. *Extraordinary Machine* är hennes tredje album, släppt nio år efter debuten. Men ibland får man som sagt ta det onda med det goda. För det finns en hel godis på albumet.

Inledande titelspåret låter lite CocoRosie, och hon lyckas få den oftast småtrista grunden piano/trummor att låta spännande. Plattan är förresten proddad av Mike Elizondo som jobbat med Dr. Dre och 50 Cent. Vilket märks mest på *Tympy* och *Windows* tassande beats. Och i den starka *Parting Gifts* klär hon nästan Tori Amos på fingrarna. Ett nog så gott betyg.

Niklas Simonsson

ATRIUM CARCERI

Kapnobatai

COLD MEAT INDUSTRY

Det hade kunnat vara en bild från en tidig Peter Jackson-film på omslaget. Innan han blev familjevänlig och gjorde *Sagan om ringen*. Det ser stygt ut, det där monstret. Och lika stygt och svart musik vill Simon Heath göra. Ner i mörkret, längre och längre tar han oss på *Kapnobatai*. Alltihop skulle kunna avfärdas som ett skämt. Monster, mörker och latinska namn känns inte direkt som det mest innovativa inom industrigenren. Men om man skämtar bort Atrium Carceri har man inte lyssnat på musiken. För denna mörka ambient är riktigt vacker. Med långsamheten som främsta metod vecklar Heath upp sina nedsvärtade ljudmattor. Bland samplingar, syntsök och krasande ljud har han hittat något eget ändå. Trots namn och omslag.

Mats Almegård

AU REVOIR SIMONE

Verses of Comfort, Assurance & Salvation

MOSHI MOSHI/BONNIERAMIGO

Vad är det pianot påminner om i början av inledande *Through the Backyard?* Nej, varje gång det känns som om jag ska komma på det, försvinner det igen. Det är så nära, men det kommer inte riktigt. Det är inte faktumet att jag inte kommer på referenserna som gör detta till ett rätt trist album. Snarare att Au Revoir Simones elektroniska pop hela tiden påminner lite för mycket om något annat. Något som jag redan hört. Om Broadcast och Stereolab. Stämsången är vacker och programmeringen helt okej, även om det stundtals slirar ner i demostadiet. Men det känns inte som om det finns någon egen tanke bakom det här. Det gör det ointressant. Så jag orkar inte ens leta vidare i hjärnans vindlingar efter det där pianot.

Mats Almegård

THE BABOON SHOW

Don't Don't Don't

NATIONAL/BONNIERAMIGO

Men nej! När ska garage-grejen till slut blåsa över? The Baboon Show försöker vara lite originella genom att blanda in lite brittisk punk i sörjan, men det håller fan inte. Det må vara tempo, kaxighet och arga körer, men jag vänder mig rastlöst i stolen efter tio sekunder.

Och allt ska dissas, de rika är skit och "fuck everything". När bandet sedan dissas brats i låten *South of Folkungatan* känns det bara tragiskt och förutsägbart. Vill ni vara originella kan ni alltid komma på förslag till en lösning på problemen istället för att hytta med samma finger som andra gjort förr. Revolutionen är död så länge den är förutsägbart.

Mikael Barani

BURT BACHARACH

At This Time

SONYBMG

Jag vet inte. Har en lite tudelad relation till Burt Bacharach. Många av hans klassiska låtar tycker jag håller än, på ett bra sätt – stabilt och enastående i sin genre. Och det är just den där tidlösheten i sångerna som gör att de kan röra sig över tid så obehindrat. Lite av den magin fanns kvar så sent som i samarbetet med Elvis Costello (som för övrigt också medverkar på ett hörn här), men man har anat att den blir mindre och mindre.

Och, jovisst. Här finns inte mycket som visar den gamle. Vissa vändningar, vissa harmonier, påminner ju, men det är svårt att få grepp om allt, svårt att verkligen uppskatta. Burt Bacharach behöver inte trum- och baslooper av Dr. Dre. Det är bara så. Behöver inte den inramningen, även om den ändå inte tar överhanden. Visst

kan arr och melodier röja det Bacharach-ska handlaget, men inte på det sätt man önskar. För det är inte så här jag vill minnas Burt. Inte så här.

Magnus Sjöberg

SOPHIE BARKER

Earthbound

EMPEROR/BORDER

Den brittiska låtskrivaren Sophie Barker har låtit sin eteriska stämma höras hos skilda akter som Zero 7 och Grooverider. På sitt debutalbum presenterar hon åtta sånger, varav några har skrivits tillsammans med producenten Robin Guthrie från gruppen Cocteau Twins. Och så länge han är involverad blir resultatet ett suggestivt och drömskt ljudlandskap, lyssna bara på den väna poplåten *Stop Me*. Men samtidigt som Guthrie förmår att tända en gnista med rytmer och en gnistrande produktion låter Barker, ensam med sin gitarr, lite väl skir och introvert. Trots en bedärande röst. Då låter hon ofta som många andra kvinnliga singer/songwriters. Och det var väl ändå inte meningen.

Robert Lagerström

BEASTIE BOYS

Solid Gold Hits

CAPITOL

Plattan innehåller solida hits från en svunnen period från dessa charmiga och älskvärda slackers, men jag saknar första Beastie Boys-låten jag nånsin hörde, grymma *She's On It*. Tydligt blev den aldrig solid. Överkursen för er som vill ha en samling med New Yorks finaste är istället 1999 års antologi *The Sounds of Science* där även punk- och flumlåtar finns med.

Gary Andersson

MIRI BEN-ARI

The Hip-Hop Violinist

UNIVERSAL

Miri har polare i alla läger i hiphopvärlden och tackar Wyclef och Jay-Z för att de fann och döpte henne till The hip-hop violinist. Sälunda gästar producent och artister som Kanye, Scarface, Anthony Hamilton, Pharoahe Monch, Akon, John Legend, Styles P, Musiq och Fabolous på plattan där Miri intensivt gnider på sitt instrument. Inspiration tas från Orienten, reggaeton, Al Green, klassisk musik och pop – till och med Star Spangled Banner får sig en omgång i sann Hendrix-anda med Doug E Fresh som beatboxare. Men i modern hiphop och r'n'b har stråkarr sin naturliga plats så denna platta är inte udda, snarare känns den "normal". Lite synd.

Gary Andersson

BETA BAND

The Best of the Beta Band Music

CAPITOL

De har kunnat ansetts gåtfulla och märkliga i dagens musikvärld. Trots den egentligen alltid närvarande alternativa attityden och det lite mystiskt mytiska trots öppenheten. Nu när Beta Bands era är över kommer också, som det oftast gör, en samling. Och som samlingar alltid gör, lider också den här brist på att inte ingå i den kanske lite större och mer meningsfulla helhet som alltid album innebär. Nu känns det inte som en egentlig invändning i Beta Bands fall. För det finns en sådan spännvidd och så mycket att utforska i deras musik att en kontext i vilket fall kan vara svåråtkomlig. Samlingen är dubbel, i många fall innebärande ett hav att plaska omkring i istället för den önskade pölen, men uppdelningen av studiomaterial på första skivan och liveidton på andra känns också motiverat och befogat. Dessutom uppstår den där kontrasten man alltid antagit funnits; den av introvert, inspektivt spejande studiomaterial och den mer upprätta och jordnära liveattityden.

Live känns dessutom Beta Band som ett retrospektivt modernt Teardrop Explodes. Om det beror på den nästan kusliga närheten till Julian Copes röst och inävent uttrycks utspel vet jag inte. Det jag vet är att det går att upptäcka mer av Beta Band hela tiden, fortfarande. Eller, om man vill, bara lyssna på dem igen. Och igen.

Magnus Sjöberg

BONNIE "PRINCE" BILLY

Summer in the Southeast

SEA NOTE/BORDER

Will Oldham är och förblir en av de riktigt stora i alternativ amerikansk musik. Under pseudonymer som Palace och numera Bonnie "Prince" Billy har han skapat en rad fantastiska album. Han är visserligen inte lika hypad som när han släppte *I See a Darkness* för sex år sedan men han kan fortfarande skriva stora låtar och beröra.

Personligen tycker jag att hans senaste album hållit hög klass. Det är två år sedan han gav ut sitt senaste renodlade soloalbum *Master And Everyone* (vilket känns som länge sen med Oldham-mätt mått), men han har sedan dess givit ut en rad singlar och två annorlunda album. Förra året kom Bonnie "Prince" Billy *Sings Greatest Palace Music* där Oldham spelat in egna gamla låtar på nytt i traditionell countrytappning – han gjorde helt enkelt cover på sig själv – och tidigt i år gav han ut ett album med projektet Superwolf som han har tillsammans med Matt Sweeney, tidigare medlem i Chavez och Zwan. *Summer in the Southeast* är Will Oldhams första liveskiva. När jag såg honom i Köpenhamn för fem år sedan stod han på scen ensam med en gitarr, nu har han varit på turné med ett sexmannaband och sjutton inspelningar från olika amerikanska uppträdanden i somras är samlade på skivan. I bandet ingår bland andra Sweeney och den ständige följeslagaren, brorsan Paul. Urvalet av låtar är ett utsnitt från hela hans karriär. Publiksuccén *I See a Darkness* har lämnat sitt avtryck och Oldham har tagit med fyra låtar från skivan, tre kommer från *Master and Everyone* och lika många från *Ease Down the Road* från 2001. Men här finns även några riktigt gamla alster som *Pushkin* och den personliga favoriten *Take However Long You Want*, B-sida på *Patience*-singeln.

Ljudet är väldigt bra och bandet tillför flera gamla höjdare en extra dimension. Balansen mellan olika typer av låtar är också jättebra. Stökiga tolkningar av *Sucker's Evening* och *O Let it Be* varvas med lugnare låtar. En lägmäld sång som *Wolf Among Wolves* följs av en extremt svängig *May it Always Be* där Oldham lämnar över micken till sångerskan Pink Nasty. Liveplattor är i regel ganska trista och överflödiga men sitter man på en sådan låtskatt som Will Oldham kan det inte bli ointressant.

Isac Nordgren

BLONDIE

Live by Request

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Liveskivor på CD är inget kul. Liveskivan tillhör vinylgenerationen. På vinyl kommer livekänslan till sin rätt. Debbie Harry och hennes killar i Blondie här fångade på plast från en spelning i New York för drygt ett år sedan. Blondie radat upp sina hits. *Hanging on the Telephone*, *One Way or Another*, *Call Me* och givetvis *Heart of Glass*. På det hela taget är det en relativt osexigt skiva som bara de närmast sörjande måste ha.

Per Lundberg GB

BLOODHOUND GANG

Hefty Fine

UNIVERSAL

Det är fem år sedan sist, men det juvenila har inte direkt minskat. Snarare tvärtom, vilket förstasingslagn *Foxtrot Uniform Charlie Kilo* visar bestämt.

Överstehunden Jimmy Pop håller samtidigt fortfarande en grym känsla för melodier och catchiga smådetaljer. Som låtskrivare, sångare och producent märks att det finns mycket talang – samtidigt som det blandas väl friskt bland tunga gitarrer, hiphop och fjantiga discobeats. De har förvisso aldrig deklarerat sig vara ute efter Nobelpriset i någon av kategorierna. Lite mer fokusering hade dock inte skadat.

Samtidigt rymt det överraskande lite plats för känslomshet i *No Hard Feelings*. Med textrader som "I dumped you 'cause you ain't nothing but trash" och "I'm missing you like a hijacked flight on september 11th". Hårda ord, långt från skojfriskhet, vilket ger lite mer tyngd i det hela. Förvisso försvinnande lite, men ändå...

Niklas Simonsson

BOW WOW

Wanted

COLUMBIA/SONYBMG

Shad "Bow Wow" Moss har fyllt 18 och droppar därmed Lil' i namnet för att mer bekvämt kunna röra sig bland branschens vuxna. Under överinseende av Jermaine Dupri försöker han nu sälja några miljoner plattor till genom att snacka om att han är äkta och tuff över moderna beats. Känns dock som ingen i Sverige är intresserad av detta fjortisposerade. Mest på grund av att rappen och texterna är kraftigt undermåliga. Inte ens det givna besöket av Snoop på *Caviar* kan hjälpa.

Gary Andersson

DANIEL BOYACIOGLU

Visa 2007 – Show Me the Money

KONICHIWA/BONNIERAMIGO

Att *Visa 2007 – Show Me the Money* gör ett omedelbart intryck beror främst på att introna till hälften av låtarna känns rippade direkt från Nick Drake. Gitarristen Fredrik Bergströms tonsättning blir därmed aldrig riktigt trovärdig. Men Boyacioglu poetiskt svärmodiga texter känns garanterat äkta. Som tonsatta fragment av den estradpoesi han i grunden är formad för. Och när intro sedan tonar ut förvandlas låtarna till en märklig postmodernistisk blandning av hip-hop och jazz, omöjlig att ignorera.

Daniel Boyacioglu är en mångbottnad artist och debutskivan inte oväntat brokig. Det är inte svårt att tilltalas av beståndsdelarna men däremot fastnar inte helheten. Adderat blir det alltför splittrat. Jag vet helt enkelt inte var jag ska placera fokus, och resultatet blir en tung och svår huvudvärk. Boyacioglus debut kan bäst jämföras med en rak höger. Ett plötsligt infall. Chock. Panikångest och tvångssyndrom, kärlek och död i en omvälvande blandning. Och så en rejäl blåtira efteråt.

Gabriella Fäldt

BOYS

Boys in Loch Ness

SMASHING TIME

Är det Morrissey som spelar rockabilly? Nej, vänta lite, det är en outgiven Smiths B-sida va?

Ärligt talat, vad är det här? Jag fattar ingenting.

Musiken är bra, en slags skön och alltför slapp rockabilly med lite country-stänk och några härligt distade indiestunder – men den här *Sikta mot stjärnorna*-Morrissey-kopian funkar bara inte.

Det svänger och jag vill dansa, det är sådär småstökigt som ingen vågar vara

längre och låtarna är riktigt bra, men...

Vad är det han håller på med? Jag är helt mållös. Är jag den enda som märker det eller tycker alla andra att det är jätteschysst? Kanske är det något jag inte fattar men jag kan omöjligt tycka om det här. Vilket är störande för det finns så mycket bra på den här plattan.

Jag vill gilla Boys, men jag kan inte. Hjälpa mig!

Mathias Skeppstedt

SUSANNE BROKESCH

Emerald Stars

CHICKS ON SPEED/BORDER

Susanne Brokesch är minst sagt egensinnig. På sitt tredje album satsar den österrikiska New York-bon på en delvis ny inriktning och rör sig från ambientlandskapen mot klassiska tongångar, industrimusik och diverse ljudexperiment. Ibland närmar hon sig Berios och Stockhausens ljudvärldar och har dessutom gjort elektronisk musik av en handfull stycken signerade tonsättaren Hugo Wolf, en österrikare som verkade under 1800-talets senare hälft.

Det hela utmynnar i suggestiv musik med mörka stämningar även om ett par låtar bryter mönstret och spretar lite väl vilt. Som David Bowies och Brian Enos *Heroes*, som tolkas med distad gitarr, analog taktmaskin och uttråkad pratsång. Den är visserligen charmig men liknar mest ett skämt.

Robert Lagerström

THE BRONX CASKET CO.

Hellectric

REGAIN RECORDS

Det viktigaste först: gitarrljudet på *Hellectric* är helt bedrägligt. Det låter som en överdimensionerad geting som försöker fly från en kladdig honungsfälla. När jag lyssnar på skivan vill jag bara inte göra det. Bandets mix av goth, rock och metal kommer inte ens från startblocket i och med gitarrens irriterande riffande. Som bäst är de en blek kopia av Type O Negative.

The Bronx Casket Co. gör bäst i att börja ta varandras mått för egna kistor. Det här hör hemma långt ner under jorden där ingen kan höra det.

Mikael Barani

JOHN CALE

Black Acetate

CAPITOL

Efter diverse elektroniska utflykter är nu John Cale tillbaka med ett rockalbum. Men knappast ett ordnärt rockalbum. Nej, det är fortfarande John Cale vi pratar om och dessutom en John Cale i ypperligt kreativ kondition. Här kryllar det av överraskningar, den första finner sig redan i första låten *Outta the Bag*. En funkig sak där Cale sjunger i en slags sjuk falsett. Överraskningarna avlöser varandra och förvirringen stegas allteftersom. För här finns inte en sammanhållen linje eller två liknande spår – allt spretar och den röda tråden i plattan är just att alla låtar är totalt olika. Visserligen finns John Cale där i mitten som en centralfigur och självklart sätter han sin prägel på allt. Några få gånger känner vi igen oss som i *In a Flood* där den där mörka nästan Velvet-aktiga känslan smyger på. Samma sak i den skugglika *Gravel Drive* som är rysligt bra.

En musiker som John Cale är i dagens musikklimat sällsynt och utrotningshotad. Det finns ingen som närmar sig det han åstadkommer musikaliskt. *Black Acetate* bevisar att han fortfarande är galen på ett mycket sympatiskt sätt.

Jonas Elgemark

THE CALLAHAN*Hardpop*

DEAD FROG RECORDS

Det stora problemet med Dead Frog Records är att de har en osvlig kärlek för artister med "hit-potential". Lagom snälla för att tilltala din mamma, lagom busiga för att vara rockiga och lagom åttiotial för att ligga rätt i tiden. Det är som att Dead Frog vill marknadsföra sig som främsta försvarare av den svenska lagom är bäst-mentaliteten.

The Sonnets överraskade mig med sin souldpop lånad direkt från The Thrills. Men The Callahan utgör inget undantag från ovan nämnda kriterium. Med sångare, sångerska, gitarr, keyboard och discotrum-komp försöker de till den yttersta gränsen krama ur hitsaften i varje låt. Trist är bara förlagan till förnamnet.

Frågan är om Dead Frog inte borde leta efter artister backstage på melodifestivalen i framtiden. The Lena PH kanske blir nästa stallmedlem?

Christian Thunarf

CHEIKH LÔ*Lamp Fall*

WORLD CIRCUIT/PLAYGROUND

Cheik Lô har en riktigt brokig bakgrund; en senegales i exil, som en nomad, under långa perioder. Och hela den brokigt diversifierade kulturella bakgrunden märks också tydligt och klart. Allt från de i västafrikansk och senegalesisk musik mer eller mindre tydliga kulturella konnotationerna till Kuba till mer i musikaliskt hänseende nästan långsökta paralleller till Brasilien och annat. Jazz, reggae, rumba. I musikalisk mening subtielt kosmopolitisk utan att dra åt alla håll samtidigt. Snarare meditativt resande som aldrig tar slut, som aldrig får upphöra. Hela tiden också, bara det häpnadsväckande, sammanhållet. Ibland känns handlaget igen, lite mycket av samma källor som Youssou N'Dour och annan känd, men kanske lite väl västerlandsvänlig, afrikansk musik, på gott och ont.

Det är naturligtvis inte fel att ha en identifikationsfaktor som ingång, men med tanke på det musikaliska omfånget känns det snarare som en belastning. Och egentligen blir väl *Lamp Fall* ytterligare en provkarta över västafrikansk (i vid bemärkelse) musik än det mästerverk det kunnat vara. För trots det sammanhållna i den mångfacetterade helheten blir det bara ett par spår som verkligen höjer sig. Och som känns in i ryggmärgen.

Magnus Sjöberg

CLAWFINGER*Hate Yourself with Style*

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Åren har inte varit särskilt skonsamma mot Clawfinger. Eller snarare har de fortfarande kvar sitt egna stuk, men nu gör de ett riktigt hafsjobb med att styra upp skivan. *Hate Yourself with Style* innehåller en massa bra idéer men genomförandet är blekt och schablonartat. Sången ligger alldeles för högt i ljudbilden vilket får instrumenten att låta ännu mer klistriga och tråiga än vad de redan gör. Jag vill så gärna att det ska vara bättre, men det funkar inte. Tiden har hunnit ikapp.

Mikael Barani

DEAF CENTER*Pale Ravine*

TYPE/DOTSHOUSE

På deras hemsida, som de för övrigt döpt till cinematics, finns svartvita bilder på storslagna fjordlandskap invirade i ett vackert mönstrat tyg. Samma tyg som hänger högst upp som en ridå på en biograf. Normännen Erik Skodvin och Otto Totland deklarerar därmed ett antal saker:

de är just normmän och söker inspiration i den norska naturen. De gör musik som går i färgskalan svart-grått-vitt. De sveper in alltsammans med toner mjuka som silke. Deras musik är oerhört filmisk.

Man behöver givetvis inte gå till deras hemsida för att förstå allt det där. Musiken säger faktiskt allt. Svepande ambienta mattor som lånar känslor från det karga nordiska landskapet och stumfilmer på samma gång. Ytterligare en skiva som blandar ambient synt med klassiska element som stråkar och pianon. Det är vackert som en snöklädd alptopp i kvällsolen.

Förra gången var det Murcof som förtrollade med liknande musik. Men riktigt i Murcofs klass är det inte. Deaf Center må vara hur duktiga som helst på att bygga stämningar, men att få till de där stämningarna som är svärdefinierade och osäkert tvetydiga får de lära sig av Murcof. Det kommer de att göra till nästa album.

Mats Almegård

DESIDERII MARGINIS*That Which is Tragic and Timeless***BRIGHTER DEATH NOW***Kamikaze Kabaret*

COLD MEAT INDUSTRY

Cold Meat Industry är ett litet skivbolag med bas i järnvägsnuten Mjölby. Banden på labeln har skumma och storslagna namn som Sephiroth, Atrium Carceri och Horologium. Det kunde varit ett gäng band som spelade death metal om man bara kollar på skivomslagen men Cold Meat Industry ger ut stilar som dark ambient, orchestral industrial och apocalyptic folk. Det är, precis som det låter, pretentiös musik – men att musik är pretentiös innebär inte automatiskt att den är dålig. Dessa två skivor är lite av varandras motsatser och visar på bolagets bredd. Desiderii Marginis smeker lyssnaren med ambientmattor, stråkar och akustiska gitarrer. Brighter Death Now däremot är extremt brölig med en industriell kyla och aggressivitet som påminner om Foetus.

Det som plattorna har gemensamt är att en ensam och hängiven person ligger bakom projektet. I Desiderii Marginis fall arkeologstudenten Johan Levin med bakgrund i medeltidsband. Brighter Death Now är en pseudonym för skivbolagssnuben Roger Karmanik själv.

Cold Meat Industry är ett familjärt bolag med lång erfarenhet som släppte sina första skivor redan för tjugo år sedan. Man hör på musiken att den är gjord av hemmamusiker för en publik som kanske främst består av andra hemmamusiker. Men det är musik som genom sitt oberoende och mod är mycket sympatisk. En liten hemlighet att upptäcka och dela med andra.

Isac Nordgren

DIMMU Borgir*Stormblåst*

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

1998 släppte Dimmu Borgir debuten *For All Tid* från 1994 en andra gång. Nu gör de samma sak med platta nummer två. Med råge dessutom. Klassikern *Stormblåst* har spelats in på nytt, med Peter Tägtgren som producent, och drygats ut med två bonuspår.

Stormblåst från 1996 var Dimmu Borgirs sista album på norska. Den banade väg för det sound som på de senaste albumen har karakteriserat Dimmu Borgis melodiosa och symfoniska black metal.

Förhandssnacket inför den här plattan har varit hur Mayhems trummis Hellhammer skulle leverera. Svaret är att han gör det. Levererar.

Men den givna frågan både före och efter releasen är däremot varför bandet vill spela in *Stormblåst* på nytt. Jag är driftig nog att spekulera lite: 1) Ge fansen något i väntan på nästa studioalbum, 2) Ge låtarna mer atmosfär än vad som var möjligt för nio år sen, 3) Tjåna lite mynt på det de gör bäst = musik.

Hur som helst så är *Stormblåst* anno 2005 ett album du kan köpa utan att ångra dig. Sångaren Shagrath och kompani har alla blivit bättre musiker.

Torbjörn Hallgren

CELINE DION*On Ne Change Pas*

COLUMBIA/SONYBMG

Somliga artister släpper skivor alldeles för sällan, medan andra är betydligt mer produktiva än man skulle önska. Vilken kategori Celine Dion tillhör behöver jag väl knappast säga. *On Ne Change Pas* sammanfattar på två CD-skivor hennes franskspråkiga karriär som pågått ända sedan åttiotalet. Den har i huvudsak bestått av en ändlös rad svulstiga ballader som varken är mer eller mindre utgårdiga än sina engelskspråkiga motsvarigheter.

Thomas Nilson

DIRE STRAITS & MARK KNOPFLER*The Best of Dire Straits & Mark Knopfler, Private Investigations*

UNIVERSAL

MASTER P*The Best of Master P***TRU***The Best of TRU***SNOOP DOGG***The Best of Snoop Dogg*

NO LIMIT/CAPITOL

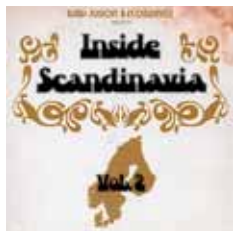
Om man växte upp på åttiotalet sitter Dire Straits musik i ryggraden. Man nynnar automatiskt med i klassiker som *Sultans of Swing*, *Romeo & Juliet* och *Money for Nothing*. Dessa megahits från MTV:s gryning. Mark Knopfler nådde ikonstatus via sitt plockande spel på den röda Stratan, men idag ter sig denna velour- och pastellpackade rockmusik mest som en harmlös artefakt. Även om *Brothers in Arms* smygande olustkänsla fortfarande sänder rysningar utmed nacken.

Percy Miller, sydstatsaffärsmannen med världens mest smaklösa fashion sense, har även åstadkommit en del egen musik – därför är det nu dags att samla ihop gamla låtar på platta tycker han. Mannens skrikiga löpande band-hiphop och artister/soldater attackerar lyssnaren tillsammans med härföraren P på barrikaderna – allt för att crewet ska kunna köpa mer bling. Men för att vara tom skrytmusik är *The Best of Master P* en svängig och skön platta. Jag har länge avskytt hans fantasilöshet men gillar honom mer för varje gång jag lyssnar.

Och mer blir det med TRU, The Real Untouchables. Bröderna Miller (Master P, C-Murder och Silk The Shocker) samsas här om micken och resultatet blir trist. Standardskränig rap över trötta beats imponerar inte på mig.

Tha Doggfathers samling är dock inte alls lika tung som Death Row-samlingen som kom för några år sedan, men *The Best of Snoop Dogg* inleds i alla fall med monsterhitten *Beautiful*. Låtarna är från senare delen av hans karriär när Master P köpte över honom till No Limit och mer slätstrukna än hans gamla klassiska west coast-dängor. Köpläget för denna platta är därför nära noll, köp några av Snoops riktiga plattor istället.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

Dream Brother – The Songs of Tim + Jeff Buckley

FULL TIME HOBBY/BORDER

Far och son Buckley tolkas av ett uppbåd av relativt kända artister, ett oväntat men i många fall intressant skivsläpp i melan-kolins tecken. The Magic Numbers är ett av årets mest hypade band, men här gör de inte skäl för all uppståndelse. I stället är det i huvudsak tre okända band som gör *Dream Brother* till något mer än bara en kul grej.

Bitmap har programmerat ihop en anallt drömmande version av Jeff Buckleys låt *Dream Brother*. På Engineers cover av farsans *Song to the Siren* är tempot ännu mer chillat och ljudet påminner starkt om Sigur Rós. Vi snackar naturfilmer i slowmotion. Sist i trissen har vi Tunng. De slänger ihop beats, gitarrer och en banjo, vispar medelhårt, kör in låten i ugnen i 5.03 och tar sedan ut en härligt fluffig bakelse.

Mikael Barani

DIVERSE ARTISTER

Elizabeth Town

RCA/SONYBMG

Jag har ingen aning om vad den handlar om, Cameron Crowes nya film *Elizabeth Town*. Men av soundtracket att döma så är det en smetig kärlekshistoria där huvudrollerna spelas av Orlando Bloom och Kirsten Dunst. Det här är en film som jag aldrig kommer att se. Såvida den inte a) visas på planet till Hawaii, b) visas på tv när jag ligger på pensionärshemmet.

Annars så är det fina artister med. Tom Petty, Ryan Adams, My Morning Jacket och Elton John. Tyvärr lyfter det aldrig. Man ska väl se filmen antar jag, vilket jag med största förmodan aldrig kommer att göra såvida inte a) eller b) inträffar. Enda stora behållningen är *Jesus Was a Crossmaker* med The Hollies. En riktig kanonlåt.

Per Lundberg GB

DIVERSE ARTISTER

Inside Scandinavia Vol. 2

RAW FUSION/BONNIER

Mad Mats har introducerat ny hiphop och soul i många år. Som DJ och som bolagsboss på Raw Fusion. Han har sagt att han gillar sin musik "ganska skitig" och inte mainstream. Hmm, nej mainstream är det inte på *Inside Scandinavia Vol. 2*. Det är bra alternativ hiphop med jazz-, soul- och funkislag. Bra som i trevligt bra. För det är inget man får en prärieeld i brallan av att höra. Det är som de där gamla vännerna du gillar, men glömmet ringa till. Av det skitiga hör jag tyvärr ingenting. Det hade varit upplyftande om någon grisade till det här lite grann. Kanske ett jobb för remixarna?

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Kitsuné Maison Compilation

KITSUNÉ/DOTSHOUSE

Exchoptrues *Lost and Found* är en ädel electrosten som gnistrar i klarrosa. De pådrivande trummorna, den halvfälskt viskade sången, de smiskande syntarna bygger en låt som skuttar och hoppar fram. Annat bra på den här samlingen från franska Kitsuné är svenska Lo-Fi-Fnk med deras radiohit *Change Channel* och Digitalisms *Zdarlight* (vilken härlig fransk stavning!). Så det finns guldskor, men helhetsintrycket av denna samling är att det är en väldigt ojämn historia som till stor del är överlastad av LCD Soundsystem-influenser och stompig new-wavedisco.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Les Paul & Friends – American Made World Played

CAPITOL

Vad är det för ondskefull sammansvärjning av individer som bestämmer att man ska släppa en hyllningsskiva för ett gitarmärke? Jag kollar i brottsbalken om det går att åtala. Stämpling, gravplundring eller rattfylla. Enda man kan göra är att tuga ihjäl eländet. För vem vill egentligen höra Sting och Joss Stone frusta *Love Sneakin Up on You*? Hittar faktiskt en åtalspunkt i låtlistan. Buddy Guy, Keith Richards och Rick Derringer väser fram *Good Morning Little Schoolgirl* på ett sätt som skulle få vilken jury i världen att sätta dem i fängelse för förargelseväckande beteende.

Per Lundberg GB

DIVERSE ARTISTER

U.S. Blues – Back On Track

U.S. Rock – Back On Track

DARROW/BONNIERAMIGO

Försöker hitta en anledning till att ge ut dessa skivor. Letar och letar. Lyssnar gång på gång. Är tvungen att stänga av. Börjar känna mig matt. Man borde inte få släppa vad som helst. Det borde finnas någon sorts jury. Kanske som den i *Idol* på TV4. Breitholtz & Co kunde agera etiskt råd. Som en censurbyrå hämtad från Kremls innersta. Då kunde Clabbe säga saker som: "Oh himmel, någon vill släppa skivor där man samlat Omar & the Howlers, NRBQ, Linda Gail Lewis och Charlie Musselwhite. Det här kan vi inte släppa igenom. Det är alldeles för mossigt och dessutom stinker det dansbandsknäböj".

Vilken vacker värld det skulle varit.

Per Lundberg GB

DIVINEFIRE

Hero

METAL HEAVEN/SOUND POLLUTION

Årets hederspris i kategorin mångsysslare tilldelas Christian Rivel. Progrock i Flagship, melodisk heavy metal i Audiovision, neoklassisk/episk hårdrock i Narnia och slutligen Divinefire som är aktuella med sin andra platta – i år.

Är du bekant med debuten *Glory Thy Name* känner du igen dig trots att soundet och låtmaterialet hettats upp i en hårdare tapping. Att blanda power metal med death/thrash och neoklassiska tongångar är inte så vanligt. Lägg därtill Rivels rena sång och resultatet blir rätt unikt. Har du tröttnat på att höra samma platta upprepas av ett otal plagiatörer är Divinefire en fräsch fläkt som lyckas med bedriften att både vara nytänkande och riktigt medryckande. *Secret Weapon, New Beginning* och *Hero* är strålände distad underhållning som fungerar lika utmärkt som Revaxör vid vaxpropp. Den avslutande Queen-covern *The Show Must Go on* hade jag å andra sidan klarat mig bra utan.

Roger Bengtsson

DK7

Disarmed

OUTPUT/BORDER

På 2003 års *Murder Was the Bass* under aliaset DK8 var Svek-legenden Jesper Dahlbäck i sitt ässe. Pumpande hård och extremt dansant techno som sålde mångdubbelt mer än den vanliga vinyltolvan. Med all rätt. Det var och är en låt som kan pumpa stora doser endorfiner i vilket dansgolv som helst.

Men när Jesper Dahlbäck liar sig med Mark O'Sullivan under namnet DK7 handlar det knappast om endorfiner längre. Kallt manglande industriella gothlåtar flödar istället över av krypande obehagskänslor och en stegring av adrenalinnivån i kroppen. När Oasis-Andy Bell ackompanjerar med ödsliga gitarrer spås dessa

gothiska känslor på ytterligare. Det här är musik som förvisso är gjord i Stockholm på 2000-talet. Men den låter som tjugo år gammal musik från en skitig industristad i norra England.

Jag hoppas att Dahlbäck snart skippar sjuan för den där manglande åttan i stället.

Mats Almegård

DUBADOWN

Killing Us

KULTIRATION

Grogrund

I-RATION/CDA

I-Ration Records fortsätter att gå i första ledet när svensk reggae alltmör breder ut sig över landet. Den här gången med två album, båda med band baserade i Göteborg.

Dubadowns debutplatta börjar riktigt bra. Inledande *Higher* är en otroligt driven låt med snygga detaljer, efterföljande titellåten är mer upptempo med en catchy refräng och det avslutande dubpartiet håller internationell klass. Låtmässigt hittar Dubadown inspiration hos Culture och sena Marley, soundet påminner om Style Scotts soloprojekt Dub Syndicate. Produktionen är utmärkt. Det är det tyngsta som I-Ration släppt hittills.

Men sedan lever resten av skivan inte upp till samma standard. Tyngden finns kvar men låtarna är blodfattiga, bas och trummor svänger på men det brister i uttanpåverket. Visst har resten av skivan kvaliteter men hur jag än lyssnar så griper den inte längre tag i mig på samma sätt. Trots de två inledande hitsen kan jag inte låta bli att känna mig besviken.

För ganska precis ett år sedan släppte Kultiration sitt debutalbum och nu blir gruppen de första att släppa en uppföljare på I-Ration. Plattan heter *Grogrund* och är ytterligare ett fall framåt för låtskrivaren Marcus Berg och hans band. Bandet är ännu mer samspelet och det är genomgående lite högre tempo och tryck i låtarna den här gången. Daniel Wejdin är fullkomligt lysande på sin ståbas och Livet Nord (fiol) och Camilla Åström (dragspel) smyckar kompositionerna tillsammans med blåssektionen. Över alltsammans finns Marcus Bergs röst som en sammanhållande kraft. Hans lite egna fraser och betoning av orden gör honom speciell. De flesta svenska reggaesångare litar helt till sin kraft och även om Bergs röst också är stark så är den framför allt innerlig. Den andlighet som genomsyrar hela hans uttryck får mig att tänka på sångare som I-Jah Man och Burning Spear.

Grogrund är liksom sin föregångare en organisk, jordnära och upplyftande skiva. Folkmusikinslagen är kanske inte lika framträdande men ger bland andra *Kupade händer* dess färg. Till de absoluta höjdpunkterna hör *En timme kvar att leva* och *Sadhu*. Inledande *Under snön* är en otroligt kraftfull sång, det bästa Kultiration gjort så här långt.

Isac Nordgren

DWELE

Some Kinda...

VIRGIN/CAPITOL

Detroit-snubben Dwele har tagit två år på sig med uppföljaren till underbara souldebuten *Subject* och även nu håller han själv i alla instrument. Och som han lovade när jag intervjuade honom våren 2003 utökade han till denna platta sitt register med blåsinstrument (A *Pimp's Dream* är verkligen en dröm!).

Utöver ytbehandlad produktion på *Some Kinda...* slås man av hans varma närvaro via sin välkomnande och finkalibrerade sång. Denna gång är dock låtarna

mer anonyma. Plattan flyter ihop till en slick soulgega utan urskiljbara toppar. Så borde det inte blivit.

Gary Andersson

ELLA ROUGE

Ella Rouge
MOBY DICK/BONNIERAMIGO

Själva säger de att de hittat det hypnotiska groovet som alla musiker letar efter. Jag hittar varken det magiska eller självklara i Ella Rouges musik. Ludvig Andersson och Johan Moraeus med sällskap kommer inte ifrån sina rötter. ABBA och Orsa Spelmän dyker upp i tankarna, liksom irländska lösljapp och en morgonrostig Robbie Williams.

Snäll folkvisepop som helt klart fungerar som bakgrundsskval istället för de kommersiella radiokanalerna men inget som får mig att höja på ögonbrynen eller dra på läpparna. Och Ella Rouge förändrar absolut inte min hjärtfrekvens.

Gabriella Faldt

EURYTHMICS

Ultimate Collection
SONY/BMG

Är detta den ultimata Eurythmics-samlingen? Knappast. Faktum är att den suger rätt kraftigt, som samling sett. Vad det är, är 17 av Eurythmics singlar plus två nya spår (så att Eurythmics-fanatikerna ska ha en anledning till att köpa tramset). Med tanke på att Eurythmics släppt ett 30-tal singlar känns 17 lite fjuttigt. Var är till exempel *Sexcrime* (1984) och *Beethoven (I Love to Listen to)*? Kanske är jag i minoritet som gillar dem, bandets mer syntetiska låtar, men en samling känns inte vidare komplett utan dem. Att helt hoppa över albumet *We Two Are One* är också lite skumt. Särskilt *Don't Ask Me Why* är betydligt bättre än någon av de tråkigare singlarna från *Revenge*. För att inte tala om sömnpillrena från *Peace*, "mogen" MOR-rock som slöar ner slutet på samlingen betydligt. Att plattan går i kronologisk ordning kanske är bra ur en kalenderbitarsynpunkt, men det blir lite av en berg-och-dal-bana mellan olika stilar. Den förra samlingen, *Greatest Hits* från 1991 (bandet har alltså bara släppt ett album sedan dess), hade ett bättre flow.

Bara för att en låt aldrig getts ut som singel betyder det inte att den inte skulle platsa på en "ultimat" samling. Men så roligt ska vi inte ha. Detta är egentligen bara en ny *Greatest Hits*, lite sämre än den gamla. Den bästa Eurythmics-samlingen är utan tvekan DVD-utgåvan av *Greatest Hits* (som innehåller 21 låtar och några riktigt bra videor), men den är inte helt lätt att hitta nuförtiden.

Henrik Strömberg

FREDRIK FAGERLUND

International
SMILODON/BONNIERAMIGO

Det mest spännande med *International* är allt name-droppande kring plattan. Att gästartister på plattan är folk från såväl Depeche Mode som The Perishers som Isolation Years. Dessutom har Fagerlund själv ett förflutet i insomnade The Facer. Fast dessa namn sätter inte sina avtryck på albumet.

För att vara så pass ung så låter musiken på hans debutplatta väldigt åldrad. På *Come On In* sitter han på ett New Orleans-hak och riffrackar med Rolling Stones – minst lika årrad som Keith Richards och gubbarna. Och genom hela plattan smyger en slidegitarr, lika troget som de raka fyrtakts-trummorna. Det tar liksom inte fart. Någonstans. Någon gång.

Tillsammans med polarna har det säkert infunnits mängden stund av trivsel under inspelningen i studio. Men väl på platta håller resultatet inte hög standard.

Kunnandet finns där säkert, synd bara att det tar sig ett så tråkigt uttryck.

Niklas Simonsson

FATTIGFOLKET

Le Chien et la Fille
NEW GREEN RECORDS

Det finns något säregt och nordiskt över Fattigfolkets musik. Den norsk-svenska gruppen har rönt stor uppmärksamhet utomlands med sitt jazzbaserade vemod. Kosmopolitiska bilder i svartvitt och färg målas upp med ett anslag som ibland minner om nordiska storheter i genren, men Fattigfolket går aldrig i några fallor, Fattigfolket rör sig lika ledigt i skogsbryn som på ruffiga källarlokalerna i storstäder. Men hela tiden med någon form av band till det nordiska ursprunget. Rätt häftigt, faktiskt. Och riktigt j-a bra!

Magnus Sjöberg

FIELDS OF THE NEPHILIM

Mourning Sun
SPV/PLAYGROUND

I 1 Mos 6:4 berättas att kombinationen manlig ängel och kvinnlig människa genererar hybriden jätte. Även den gammaltestamentliga apokryfen Henok berör fenomenet med dessa jättar. I våra dagar verkar Carl McCoy höra till dem som ägnar denna utrymmesmässigt skrala händelse lite väl mycket tid. Dessa jättar/watchers ska nu husera i människans mardrömmar och ställa till diverse hemskheter. Det är inte att undra på att *Mourning Sun* är en nattsvart spöklik historia av rytmiskt driven gothrock. Stämningsfullt och stundtals riktigt vackert där sista spåret sticker ut lite extra.

Roger Bengtsson

JOE FOURNIER

Three Chord MacGyver
DUSTY/BORDER

Kanadensaren fortsätter på sin utstakade väg. Och gör skitig och bluesig rootsrock med rockabilly-influenser i samma anda som John Fogerty, Tony Joe White och Bruce Springsteen. Gitarren har det rätta rivet och rösten är hes och årrad. På sitt tredje album satsar Fournier emellertid på ett mer avskalat sound, han valt bort att använda trummor och velat tona ned uttrycket en smula. Men bjuder ofta på samma jävlar anamma som vanligt. Han är fortfarande lika jordnära och vet hur man berättar en bra historia.

Robert Lagerström

FREDRIK KRONKVIST QUARTET

Maintain!
CONNECTIVE

I sina mest inspirerade och bästa ögonblick kan Fredrik Kronkvist hitta bortom de där referenspunkterna man så gärna återkommer till, de amerikanska, framför allt Coltrane. När han låter just Coltranes 26-2 svänga loss i en kontext som frigör de ramar man själv sätter för altsaxjazz. När det inte känns rökigt och disigt, utan när spelglädje och lekfullhet samsas med stringens och fokusering. Det finns många sådana stunder på *Maintain!*, sådana stunder när tillvaron landar.

Magnus Sjöberg

FROM AUTUMN TO ASHES

Abandon Your Friends
VAGRANT/BORDER

Lite politiska. Snyggt klädda. From Autumn To Ashes känns med den beskrivningen som The Jam. FATA är ett New York-band eller rättare sagt ett Long Island-band. *Abandon Your Friends* rör sig i utkanterna av hardcore, collegepunk och har en del intressanta akustiska inslag. Om Benjamin och hans kompisar halverat antalet låtar hade det varit en kanonplatta. Istället går den på tvåans växel utan att komma upp

i fart. Fast *Streamline* kan med sin snygga gitarrslinga vara en av årets låtar.

Per Lundberg GB

KRISTIAN HARBORG

4
MOSEROBIE

Det är inte utan att man känner att man hade velat vara där. På Glenn Miller Café i Stockholm i mars tidigare i år. För då hade man fått uppleva det här jäkla jazzsvanget live och jag kan bara föreställa mig hur svettigt det var. Från den pianoklinkande lunknen i inledande *Reverend Goose* till det mer direkta öset i *The Sole of Jonas Kullhammar*. Det är inte jazz som bänder och tänger på musikformens gränser, men varför skulle den det? Det räcker så långt att Kristian Harborgs låtar och hans tenorsax låter klassiska och närvarande på samma gång. Dessutom har han en pianist med myror i fingrarna i och med Ludvig Bergh. Att lyssna till hans solon är en vitamininjektion för själen.

Mats Almegård

HATESPHERE

The Sickness Within
STEAMHAMMER/PLAYGROUND

För alla som inte gillar hårdrocksläsk skulle Hatesphere kunna vara ett alternativt danskt dynamipaket. Denna thrashensamble med melodlösa dödsinslag som för tillfället kuskar vågorna med svenska Soilwork och Construcdead, är rätt kul i titellåten. Men jag är ledsen, detta har vi redan hört så många gånger och så mycket bättre att den utlovade explosionen uteblir.

Roger Bengtsson

HELLFUELED

Born II Rock
BLACK LODGE/SOUND POLLUTION

Det har gått ett och ett halvt år sedan Hellfueleds debut *Volume One*. Nu kommer tvåan, *Born II Rock*, från Huskvarnagänget. Utan att det har runnit särskilt mycket vatten under broarna.

Det är fortfarande amerikansk hårdrock med Ozzy Osbournes stämpel på allt bandet vråker ur sig. Likadant med många av texterna. Det är anthems till rock'n roll och hög hastighet. Och inget större fel med det.

På förra albumet fick bandet en väl-förtjänt hit i *Midnight Lady*, eftersom P3:s musikläggare gjorde tummen upp. Kul för Hellfueled om det flytet fortsätter. Men det beror i så fall inte på att plattan innehåller någon hit. *Born II Rock* är en medelmåttig historia.

Hellfueled är goda vänner med Mus-tasch, men göteborgarna ligger fortfarande mil före när det gäller att få hårstråna att resa sig på lyssnarens turerade armar.

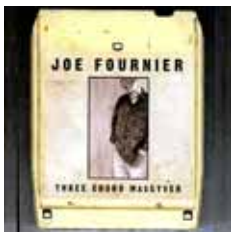
Torbjörn Hallgren

HELL IS FOR HEROES

Transmit Disrupt
BURNING HEART/BONNIERAMIGO

Så engelska Hell Is For Heroes har skrivit på för svenska Burning Heart, och detta är första plattan på nya etiketten. Men det slutar inte där, skivan är inspelad i Sverige och producerad av Pelle Henricksson och Eskil Lövsröm (Refused, med mera).

Så vad är då detta? Ja, som etiketten säger låter det verkligen Burning Heart om det – det är kompetent, stabilt och allt det där. Det är ditt vanliga Warp Tour-band. Och det är här problemet ligger. Det spelar ingen roll hur många gånger jag lyssnar på skivan, tankarna börjar vandra, inget fastnar och när den är över kan jag inte komma ihåg en rad eller ett enda riff. Detta betyder inte att är dåligt, men det sticker inte ut det minsta. Det är liksom för kompetent, organiserat – och jag vill helst

inte säga det, men – tråkigt är ordet jag söker.

Vilket är lite synd med tanke på ryktet som har följt Hell Is Heroes över kanalen. Ska jag vara helt ärlig hade jag förväntat mig mycket mer.

Mathias Skeppstedt

EVA HILLERED

Life Line

HILL SONGS/CDA

Farligt, nästan. För Eva, alltså. Ibland känns det i och för sig som att hennes låtar kommer att leda någonstans dit man inte självklart tror att de ska, men de inlemmar sig snabbt i den rådande singer/songwriter/country/mysrock-motorvägen som består av så många fler körfiler än vi någonsin kan ana – körfiler som inte skiljer det minsta från någon annan. Och det största aber någon artist kan råka ut för är allestädes närvarande: det är inte dåligt, det är till och med riktigt bra emellanåt. Men det känns också alldeles för vanligt, det är inget som sticker ut tillräckligt för att man ska haja till. Kompetent, moget. De där attributen som inte längre säger något. Mer än att Eva Hillered inte känns spännande. Och det kräver jag idag av en artist i genren, tyvärr.

Magnus Sjöberg

FLORIAN HORWATH

We Are All Gold

JUNK/PLAYGROUND

Florians musik har fått fina omdömen. Beck gillar honom. Regissören Doris Dörrie gör det också. Till med Brainpool-Christoffer har tagit honom till sitt hjärta. Tyska Florian Horwath släpar sig fram genom samma ljudlandskap som en lobotomerad Rocky Erikson och en kastrerad Neil Young. Helt slött och dött. Jag kan inte höra pulsen slå i *We Are All Gold*. Florian Horwath borde vara min melodi men lyckas inte övertyga mig. Jag blir nervös och förbannad.

Per Lundberg GB

I AM GHOST

We Are Always Searching

EPITAPH/BONNIERAMIGO

Gothhardcore? Hardgoth? Gothcore? Violinist i ett skrikband är mindre vanligt och uppmuntras följaktligen. Synd att fiolen inte tilläts få en tydligare exponering vid några få tillfällen än att hela tiden ligga som ett ettrigt eksem och irritera. I sammanhanget blir det en smäsk då projektet snarar redan innan startlinjen med alltför taskigt låtmateriel. Spooky texter och ovanliga grepp ger inte per automatik en fullgod musikupplevelse och sextetten från Kalifornien måste våga ta ut svängarna betydligt mer för att övertyga.

Roger Bengtsson

IQ APES

The Kixxville Commercial

CDA

Och första priset till årets fulaste skivomslag går till IQ Apes! Jag tror inte ens att jag tar i för mycket om jag säger att det är ett av de fulaste jag nånsin sett (Blind Faith inräknat).

IQ Apes är från Stockholm och spelar skitig amfetaminladdad rock'n'roll i stil med första Hellacopter-plattan, Hanoi Rocks och Wildhearts. Det är tajt, snabbt och stökigt och de gör det bra. Och detta är mitt största problem med skivan. Musiken är riktigt bra och det svänger och jag kan tänka mig att de är riktigt roliga att se live. Men – texterna är så pubertalt pinsamma och usla. Pressrelesen pratar om hur provocerande de är och undrar vilka skivaffärer som vågar sälja det här. Låt mig bara säga att det finns inget provocerande i texterna överhuvudtaget, bara samma gamla vanliga machosmörja som 2 Live

Crew skrev för 16 år sedan, bara lite sämre och med fantasilösare formuleringar. Bara så ni vet vad jag talar om, här kommer några låttitlar: *In it for the Pussy*, *Ramjob Juliette* och *Harry the Horse*.

Nej, undvik den här sörjan – det är säkert nån kanal som visar någon Seinfeld-repris istället.

Mathias Skeppstedt

RAY J

Raydiation

PLAYGROUND

I Sverige är Ray J känd för duetten *Another Day in Paradise* som han framförde med sin syster Brandy. Men nu har han släppt sitt tredje album. Annorlunda är det absolut inte, men ganska varierat. Vi bjuds på allt från slick, välproducerad och vacker r'n'b till mer street- och hiphop-influerade låtar. *Raydiation* står med en diger lista av gäster och producenter som Fat Joe, Mya, Timbaland och syrran Brandy. Att R. Kelly producerat många låtar är jåkligt tydligt då musiken skriker R. Kelly. På klubbiga *Quit Actin* medverkar han dessutom vid micken. Mycket må va sagt om denne man, men att få mig att dansa det kan han.

One Wish får mig att tänka på för länge sedan då jag var kär i artister. Ni vet när man inte visste bättre, köpte OKEJ och rev ut planscher. Jag vet fortfarande inte bättre för jag gillar Ray J fastän jag inte borde göra det. Jag säger ja, men resten av min skivsamling skriker fördomsfullt NEJ!

Therese Ahlberg

JAZZANOVA

The Remixes 2002-2005

SONAR KOLLEKTIV/BORDER

Inte mycket verkar ha skett nere i Sonarkollektivet i Berlin. Jazzanova bjuder på sina mixar för vilken gång i ordningen? Deras broken beats med jazztouch känns inte längre som något man måste ha koll på. I stort handlar det också om de gamla vanliga misstänkta artisterna; Masters At Work och Nuspirtit Helsinki. Enda utrops-tecknet på en trögflytande remixsamling är Jazzanovas remix på burritorockarna Caexico. *Black Heart* med sina mörka bubblande syntar i bakgrunden av mixen låter angelägen. Det kan man inte säga om resten av skivan.

Mats Almegård

JAZZATTACKS

All Fun n' Games

?????

Jazzattacks är ett sjumannaband från Skåne som blandar jazz och hiphop, på både svenska och engelska. Deras andra album, *All Fun n' Games*, gästas av inte mindre än tio musiker och det svänger rejält om den här plattan. Inte minst titelspåret som lätt skulle kunna passa som singel med sitt sköna handklapp och tunga bas som grund. Man får lite vibbar från unga Beastie Boys på vissa låtar, och Örebro-bandet Chillinggänget när Jazzattacks klickar på svenska.

De två rapparna har riktigt sköna röster och gör sin sak bra, på båda språken. Musiken är mycket omväxlande och det blir aldrig tråkigt. Melankoliska och tokröjiga låtar blandas hejvilt. De försöker tilltala både vinsmuttande jazzpublik och gungade basebollkepsar och visst är det ovanligt. Vi behöver fler fusioner mellan olika genrer. Tack Jazzattacks!

Henrik Lantz

JAN JELINEK

Kosmischer Pitch

~SCAPE/IMPORT

Sjuttitalets Tyskland; Baader-Meinhof-ligan, polisbrutalitet, terrorister som mördar oskyldiga och allmänt kaos. Krass uttryckt: en bra grogrund för något

nytt i musiken. Musiken som erbjuder en flykt bort från den blodiga samtiden. Krautrocken som gled iväg ut i ändlösa stycken på jakt efter det kosmiska, det överjordiska. Hippiemusik, fast ändå inte smetigt kladdig och kärlek, kärlek, kärlek. Nej, på sjuttitalet fungerade inte musiken längre som ett soundtrack till kärlekshöga hippies. Därför blev inte Cans och Amon Düüls flummiga musik blommig. Utan flummigt stenhård.

Det är dit han tar oss med den här gången, den ständigt kameleontiske Jan Jelinek. På *Kosmischer Pitch* styr han iväg på krautrocksäventyr med sin laptop. Han laborerar fortfarande med loopar och små beståndsdelar som han pusslar ihop till något större. Lager läggs på lager och fram växer en krautmatta som påminner väldigt mycket om nyss nämnda bands musik. Men i de mikroskopiska skarvarna finns glitchjuden som han utforskat på andra album fortfarande kvar. Nutidsteknik möter dåtid helt enkelt. Dessutom låter det överhuvudtaget inte retro, det vilar inte på influenserna. Det vilar på att det är satans bra musik. Den må vara kosmisk eller ej.

Mats Almegård

ANDREAS JOHNSON

Mr. Johnson Your Room is On Fire

WARNER

Det är enkelt att identifiera vad Andreas Johnson haft i stereon de senaste åren. Kent, Moneybrother, Melody Club, Coldplay och att döma av singeln *Show Me XXXX - Sommarens i City* med Angel. Det är däremot betydligt svårare att peka på vad som egentligen låter som Andreas Johnson på skivan. Precis som på sina tidigare två album gör han på ytan ganska snygg stadiumpop men lämnar inga som helst avtryck. JC-rock light ungefär.

Thomas Nilson

THE JULIANA THEORY

Deadbeat Sweetheartbeat

CENTURY MEDIA/BORDER

Rock för folk som inte gillar rock. Eller?

Punk för folk som inte gillar punk. Eller?

Bakgrundsmusik för ett MTV-party?

The Juliana Theory har gått tillbaka till rötterna och spelat in en skiva som inte är så överproducerad som de andra i genren. Eller?

I mina öron är det precis lika överproducerat och tillrättatagat som alla andra. Precis lika själlöst och trist som Good Charlotte och precis lika mycket punk som Offspring. Sa jag att jag var gammal och bitter? Nej, bara trött på den här massproducerade hissmusiksrocken som tvingar sig på från alla håll och kanter.

Nej, The Juliana Theory, vill ni inte låta överproducerade och bli tagna på allvar, se då till att spela in skivan live i ert garage själva. Eller varför inte dra till Steve Albini i Chicago och få era gitarrer uppskruvade till 11. För det här håller inte. I och för sig, om ert mål är att få med en låt i OC eller en härsprejsreklam så har ni lyckats, men det var väl inte det ni ville. Eller?

Mathias Skeppstedt

JUNE

If You Speak Any Faster

VICTORY/BORDER

Nordamerikanska fyrmannabandet lämnar mig i princip oberörd. Collegepunkpop med inställsamma körer. Försöker komma på vilken tv-serie de ska medverka i. Kan-ske i *O.C.*, *Boston Public* eller *Will & Grace*. June är rätt så poänglösa för att vara ett band på punketiketten Victory.

Per Lundberg GB

KÅ

TONETRIBUNALET/TARGET

Bakom namnet Kå döljer sig danskan Katrine Villandsen som tillsammans med ett tiotal musiker gjort ett album som vågar ta plats, vara dramatiskt och uppriktigt. Och allt detta på danska språket (visserligen inget minus om man som jag älskar danska).

Brandstifter drivs framåt mot en förestående katastrof, *Giv Tegn* är vacker med bara gitarr och stråkar, den intensiva gitarren i *Synder* påminner om Leonard Cohens *Avalanche*. De storslagna och genomarbetade arrangemangen dominerar av stråkar som får mig att tänka på band som Tindersticks, Tarnation och Dirty Three. Närmsta svenska referens är väl Weeping Willows men om Magnus Carlsson och farbröderna slår över i Elvishyllningar och överdrivna gester så tror jag fortfarande på det som Katrine Villandsen försöker säga. Det är dock bra att skivan inte är längre än elva spår för det kan bli lite mycket i längden. Villandsen är onekligen både en duktig sångerska och låtskriverska. Hon har gjort ett modigt och för mig överraskande bra album. Jag visste inte att det fanns sådan här musik i Danmark.

Isac Nordgren

ALICIA KEYS*Unplugged*

J/SONYBMG

Vad unplugged betyder här förstår jag inte eftersom ett helt band backar upp denna solstråle, men denna platta är i alla fall ett självlysande soulregn av klassiskt snitt. Alicias pianospel och besvärjelser rör definitivt vid livepublikens hjärtan, och mitt med. Nya låten *Unbreakable* funkade lika bra som hennes hits – och avslutningen där Common, Mos Def och Damian Marley dyker upp är underbar. Att Alicia Keys är en av vår tids stora musikaliska talanger är lika uppenbart som att solen går upp i öster, trots att hon bara levererat två album hittills. Vilket nöje det blir att följa med hela vägen ut!

Gary Andersson

KHANATE*Capture & Release*

HYDRA HEAD/SOUND POLLUTION

Två spår, 43 minuter. Khanate gör det inte direkt lätt för sig men hur långa låtar är spelar ju ingen roll så länge de är bra. Nu är tyvärr det här mest trist. Khanate låter som ett Einstürzende Neubauten med utgångspunkt i metal fast utan hemmabyggen och skrot. I *Capture* kommer det första trumslaget in efter fem minuter. Det är den mest dramatiska förändringen. Sedan händer ingenting i ytterligare trettio minuter. Tjugotreminutaren *Release* är precis lika händelsefattig. Rundgång, lite väsende "sång", rytmiska markeringar som man tror ska leda framåt men som bara står och stampar på samma fläck. Och minuterna bara går.

Där Neubauten skapade magi i stycken som *Keine Schönheit Ohne Gefahr* eller *Seele Brennt* så saknar Khanate alla viktiga beståndsdelar; här finns ingen dynamik, struktur eller några intressanta harmonier. I *Release* skriker mannen som kallar sig Dobin att "trying is not enough". Det är enda gången Khanate lyckas få någonting rätt.

Isac Nordgren

KHOLD*Krek*

TABU

Sången låter, passande nog, som någon som kräks, men musikaliskt är norska bandet Khold oväntat poppiga. Det är minst

lika mycket öppna ackord som tunga riff. Khold rubriceras som black metal men genrebeteckningen måste mest bygga på textinnehållet för en låt som *Innestengt i Eikekiste* är medryckande med durackord och snygga gitarrslingor. Det är faktiskt en riktig hit. Här finns också låtar med riktigt snygga riff som *Blod og Blek*, titellåten *Krek* och *Varde*.

Med en annan typ av sång hade detta varit en platta som massvis med popband varit avundsjuka på. Musikaliskt är det riktigt bra och efter ett tag lär man sig att bortse från den något malplacerade sångstilen. Att Khold dessutom vågar göra hård musik på sitt modersmål känns upplyftande. Svenska band som försökt göra något liknande (typ LOK) har ju misslyckats ganska friskt.

Isac Nordgren

KING KONG CREW*Reincarnation of Fools*

SOUNDHABITS STLHM

Det finns för lite funk i min skivsamling! Inte visste jag att funk var så kul och uppiggande att lyssna på. King Kong Crew har släppt sitt debutalbum på egna bolaget och det är en slags best of med Sly Stone-influenser, lite soul och mycket funk. Jag har inte hört någon svensk motsvarighet till deras blandning av sveltig funk och modern soul.

Efter fyra låtar, lagom till *Electric Asshole* dansar jag funkigt som fan och älskar människorna i det här musikkollektivet. Jag tänker Damn!, och jag tänker att dessa vill jag uppleva live. Tills jag tar upp skivomslaget och påminns om vad de heter. Säkert finns det en bra historia bakom namnet, men alla namn i världen måste väl vara bättre än något så dumt som King Kong Crew?!

Therese Ahlberg

KLOCKA*Det gäller att vara beredd*

UPPRIKTIG RECORDS

Ibland kommer man i kontakt med musik som inte verkar så mycket på ytan, men som gräver sig in och visar upp det som finns bakom ytan, visar sin själ för ens egen. På något sätt känns Klocka som ett sådant band. För på ytan känns det ofta som att det är ytterligare ett pretentiöst band med pretentiösa texter till rätt vanlig musik i landet som befolkas av både rock, pop och visa. Men bakom det finns musik och arrangemang som blir vacker, dramatiska och går bortom det vanliga, allt med vardagliga medel. I vissa partier känns kanske texterna lite väl krystat pretentiösa, men oftast kommer de bortom även det och vissa, som titellåten, blir nästan klaustrofobiska. Som så ofta, som litteratur för naivt men som musiktexter fullt funktionsdugliga.

Det har tagit tio år för Klocka att komma ut med den här plattan. Och chansen att se dem spela är minimal. Men med plattan i spelaren klarar jag mig ett bra tag i alla fall.

Magnus Sjöberg

DANIEL LEMMA*Dreamers & Fools*

WARNER

Sedan genombrottet har Daniel Lemma nästan gått från att vara ett stort soulhopp till stort soulnamn i Sverige, även om det kanske är lite oräddt att bara placera honom i soulfacket. Men det känns som att det är där allt tar avstamp. Sedan tillåts allt gå den väg den vill, det är musiken som styr, inte något annat. Som det även varit tidigare. Nästan tangerande den tidlösa existens som stor musik kan anta. Utan att egentligen bli stor, utan att egentligen bli exceptionell. Precis som man

alltid anat, även om det bara skymtat fram i små subtila nyanser, lite soul, lite klassisk r'n'b. Ibland som dramatisk sjuttioårsbalad, ibland lite Al Green, ibland doftande Paul Simon, ibland hela spektrat, inklusive ingredienser från T-Rex till Scissor Sisters. Exempelvis den underbara *Lovelight*. Där liksom i övrigt allt ovan. Men aldrig plagierande.

Daniel Lemma är Daniel Lemma. Det känns nu som att han också får en rejäl chans att faktiskt visa sig. För det börjar bli en storhet i sig.

Magnus Sjöberg

JACKIE LEVEN*Elegy for Johnny Cash*

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Jackie Leven är intressant. På något sätt lyckas han ofta med sina skivor både uppfylla den del av en som kräver att allt ska vara som det alltid varit och samtidigt förnya sig. Sång och arrangemang som på ytan kan verka banala, men smyckade med detaljer som snärjer en som lyssnare, tar en in djupare. Liksom med texterna, små lyriska storheter, ibland med vardaglig yta, men ofta döljande ett brädddjup om man vågar sig in under. Enkel dramatik, sådan som både väcker och vaggar, allt i samma form. Nu finns det ett par spår som inte övertygar, bland annat de små flirtarna med modern dansmusik. Det drar ner helhetsintrycket, men passar också på något sätt in. Topparna är ändå högre än svackorna.

Magnus Sjöberg

LIGHTNING BOLT*Hypermagic Mountain*

LOAD/DOTSHOP.SE

De lär vara stora i Japan dessa jänkare. Inte så svårt att förstå varför. Det låter som om Merzbow klonat sig till en duo, tagit upp basen respektive trumsetet och dragit igång. Merzbows syntetiska oljudsmattor är helt enkelt bara utbytta mot mer "traditionella" rockmattor. För att använda en sliten term handlar det om primalrock. Full gas, ingen hjärna bara rakt in i vägen. Gjorde det ont? Aha, då kör vi en gång till. Som en musikalisk variant av Jackass ungefär. Tyvärr är det bara kul i en låt. Sen känns det som att se Steve O slå sig för femhundra gången.

Mats Almgård

LOS*Bad Intentions Are Often Hidden Behind Beautiful Gestures*

SWEET REMEDY RECORDS

Det låter rätt lovande till en början, hård musik och snygga harmonier går hem hos mig. Men snart blir det klart att Los flirtar för mycket med Coca Cola-ängestrocken som är stor där borta – där på andra sidan Atlanten. Det finns en metal-sensibilitet här, men de snygga riffen hamnar i skuggan av de standardiserade emo-ackorden. Dessutom känns det som om sången inte riktigt släpps loss från sitt koppel. Att den hålls tillbaka och håller sig kring utbrotts-punkten.

Mitt favorittips är renodling. Jag till-lämpar det även här.

Mikael Barani

ULF LUNDELL*Lazarus*

CAPITOL

Försöker förstå Lundells storhet men misslyckas varje gång. Vår stora poet. Svearnas guldkalv. Gossen ruda. Som varje gång han öppnar sin cigaretttrynkiga mun skapar rubriker och debatt.

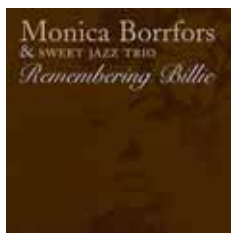
Nästan alla nu levande svenska män med separationsångest från sin svunna ungdom känner igen sig i Ulf Lundells texter. Vare sig det är musik eller i ro-manform. Man ser en man ärrad av livets

hårda skola. En kvinna i varje hamn. Man speglar sig i Ulf-spegeln och tittar efter rynkor. Rynkor från alkohol, sena nätter och uppbrott. Ulf är alltid på väg. Ulf har inget hem. Ulf är alltid på drift. Och den svenske mannen älskar bilden av den obundne och frie gestalten. Själv ser jag bara en kopia. En tillräga blek kopia. Musikaliskt en Bruce/Bob-kopia. Författarmässigt kanske en Salinger.

Originalitet är inte det första jag tänker på när jag tänker på Ulf Lundells musik. På senaste dubbelskivan *Lazarus* trampar Ulf vidare på redan väl ingångna stigar. Jag skulle önska någon gång att Lundell lämnade tryggheten och klev utanför ramarna. Musikalsikt är Lundell definitivt inte någon som är på drift. Snarare tvärtom. En som aldrig lämnar sin förortsvilla. Tråkigt så det gör ont. *Lazarus* är en 22-spårs färd genom en total meningslöshet. Lundell upprepar sina texter som ett mantra. Skriva låt om snygg kvinna. Skriva låt om dumma människor. Skriva låt om hur det är att dricka alkohol. Skriva låt om att det är rätt jobbigt att inte känna sig hemma någonstans. Ulf! Som författare är du mycket bättre. Det enda intressanta med *Lazarus* är titeln. *Lazarus* var en fattig man som till sist hamnar i himlen. Läs mer om honom i Lukasevangeliet. Garanterat spännande läsning.

Per Lundberg GB

MAGNÉTOPHONE

The Man Who Ate the Man

4AD/PLAYGROUND

Efter nästan fem års tystnad på skivmarknaden har den brittiska electronica-duon Magnétophone släppt sin andra fullängdare. *The Man Who Ate the Man* är en till stora delar instrumental skiva och musikalsikt är den varierad och behaglig. Magnétophone har samarbetat med en rad olika artister på den här plattan. *Kel's Vintage Thought* är en svängig instrumentalt inspelad tillsammans med systrarna Deal, tidigare i Breeders. Kvaliteten på sånginsatserna är dock helt beroende av vem som står, sitter eller ligger och slappar bakom micken. På två låtar står King Creosote för sången och det blir astrist. Matt Saunders, eller Matt Phone som han kallar sig, står själv för sången på några låtar och det är helt okej. I *The Only Witching You'll Be Doing* skapar duon snygga kontraster mellan sköra och bröliga gitarrer. *Rae and Suzette* bygger på vad som låter som ett samplat fyrverkeri från killarnas senaste nyårsfest. Det hade varit roligare att vara där än att lyssna på resterna.

Benny's Insobriety låter till en början väldigt mycket Suicide och har fin sång av Matt och SJ Phone, vem nu det är. Lite tönigt att ta efternamn efter sitt gruppnamn, man tycker att Ramones liksom redan gjort den grejen men ändå envisas folk att kalla sig Royale eller i det här fallet Phone. *Kodiak* låter gammal ambient och knaster, lite tidiga Aphex Twin, Black Dog eller Autechre. Svärtan känns uppriskande.

The Man Who Ate the Man är en splittrad samling elektroniska visor som är naiva på gott och ont. Men parenteser kan också sticka ut och även om plattan behövt lite redigering så får den ändå på det stora hela med beröm godkänt.

Isac Nordgren

THE MAHARAJAS

A Third Opinion

LOW IMPACT/SOUND POLLUTION

En sextiotalsdofande orgelslinga. En pojke ber en flicka att stanna. En klassisk garagepoprefräng: "I'm cracking up now/I'm cracking up". Tidslösa grepp, men att mina svenska garagerocksfavoriter i Maharajas inledningsvis mest låter som ett något,

något tuffare Caesars gör mig lite besviken. Efter förra skivan, den livliga *Unrelated Statements*, är mina förväntningar nämligen högt uppskruvade. Men, de första låtarna på nya *A Third Opinion* känns lite för tillrättalagda.

Framåt fjärde låten vänder det. *Ethanol Rocket II* är lite vildare och sångaren Mathias Lilja tar låten till rock'n'rollhimlen. Och det är just de mer oborstade inslagen på *A Third Opinion* som fungerar bäst. Femtiotalsinfluerade *A Girl Instead of Me* har en stentuff gästsångerska i Eva Voladora, medan *Good Life* känns nästan hårdrockig med sin skräliga bas och sina stompiga takter.

I övrigt är Maharajas så klart också värda att lyssna på. De har snygga körer och smäcch refräner. Är trovärdiga och stilsäkra. Kanske lite för säkra den här gången.

Daniel Axelsson

MAJESTIC VANGUARD

Beyond the Moon

METAL HEAVEN/SOUND POLLUTION

För lite drygt ett år sen kallade sig Eskilstunasönerna sig Divine Disciples, spelade melodisk heavy metal och bjussade på demon *Beyond the Moon*. Kvartetten har nu bytt namn, utökats med en andregitarrist och demolåtarna har fått finare studiohantering samt delar plats med nya kompositioner. På ett positivt sätt spretar materialet åt både power, heavy och doom men personligen hade jag välkomnat mindre power- och melodic-tendenser för att tända till ordentligt. Går du igång på de beteckningarna är *Beyond the Moon* en stark prestation.

Roger Bengtsson

RICKY MARTIN

Life

COLUMBIA/SONYBMG

När de inte längre kan hålla sig fast vid den beprövade hitformeln från *Living La Vida Loca* har latinopopens omslagspojkar blivit tvungna att söka sig någon annanstans. Medan Enrique Iglesias gjorde ett misslyckat försök med FM-rock häromåret, verkar Ricky Martin främst ha sneplat åt Justin Timberlake på *Life*. Vilket inte minst hörs på singeln *I Don't Care* som gästas av Fat Joe och Amerie och väl är tänkt att ge Ricky någon sorts r'n'b-cred. Jag ska inte säga att det är fel musik att ge sig på, men i r'n'b-världen är han ju knappast någon superstjärna. Bara en obetydlig amatör.

Thomas Nilson

MELNYK

Silence

GAYMONKEY RECORDS

Melnyk flyttade till London för åtta år sedan för att flyt det ödsliga livet i Alberta, Kanada. Med flitig läsning av The Face och hårdpluggning av Pet Shop Boys och Depeche Mode ringande i öronen bestämde han sig för att det var i England allt hände. Det gjorde det också för honom. Han upptäckte gayscenen, skilde sig från frun och började komponera elektronisk musik.

Det är element som hörs i musiken. Det låter brittiskt och det finns en rejäl dos pop som förmodligen kommer rakt ifrån ovan nämnda storheter. Men Melnyk gör inte syntpop rakt av. Istället fokuserar han på electro och dess ljudbild. Men med en poppig touch. Att det är ett debutalbum kan man höra på att det inte låter helt eget hela tiden. Men det är tillräckligt bra för att man ska hoppas på att uppföljaren kommer att bli riktigt bra. Dessutom sjunger svenska Sara Berg bättre än någon sin här.

Mats Almgård

MELOTRON

Cliche

FUNKER VOGT

Navigator

SPV/PLAYGROUND

Att Depeche Mode just släppt *Playing the Angel* borde vara den stora mardrömmen för Melotron eftersom deras musik skulle kunna tänkas fungera som abstinensbedövande medel för de tyska fans som gått och väntat på att DM ska göra något nytt. För det är faktiskt bara dit det räcker. Deras DM-kopior är så bleka och tråkiga att det inte finns någon som helst anledning att lyssna på det. Om man nu inte förfäktar teorin att David Gahan borde sjunga sämre, till kassa låtar och på tyska förstås. Då är det här ett givet köp. För oss andra säger titeln allt.

Funker Vogt är nog obekymrade om att *Playing the Angel* finns ute. De riktar sina ubåtsperiskop (omslaget hade passat fint på en ny skiva med U96) mot kargare och hårdare trakter. De navigerar rakt in i Front Line Assembly-hamnen. Dansant, samplingsmockat och väldigt mycket rimmande rader staplade på varandra. En kliché till alltså.

Mats Almgård

MONICA BORRFORS & SWEET JAZZ TRIO

Remembering Billie

ARIETTA/SONYBMG

Det är ju i och för sig svårt att misslyckas med Billie Holidays låtmateriale om man inte går in för att försöka, och varför skulle man? Monica Borrfors behandlar ibland materialet ömt och skirt tillsammans med Sweet Jazz Trio, och det känns kärleksfullt och varmt. Handlaget svalt och lyfter fram låtarna som de är, avskalade och vackra. Det är det som känns som den största förtjänsten, att låtarna får leva sitt eget liv, att låtarna får dominera. För Monica är ju ingen Bille, men det har hon heller ingen anledning att försöka vara, lika lite som någon annan. *Remembering Billie* är just vad det låter som, en hyllning, ett minne. Ibland drivande, ibland kontemplativt, ibland skärande naket. Men framför allt en varm och ödmjuk palett med alla färger Billie Holiday kunde måla sånger med, målade med en svensk och nordiskt jazzinfluerad pensel.

Magnus Sjöberg

ALANIS MORISSETTE

The Collection

WARNER

The Collection är precis vad det låter som. En samling, utvald av Alanis själv, från genombrottet med *Jagged Little Pill* från 1995 till nutid. Jag brukar inte vara så där vanvettigt förtjust i samlingar, eftersom det också blir låtar som rycks ur sin ursprungliga kontext. Nu funkar det ändå, kanske framförallt därför att låtar från respektive album blir representativa för just den eran. Och det är kul att höra en del låtar man glömt eller aldrig skaffat sig en relation till, man återupptäcker att Alanis gjort ett antal riktigt bra låtar. Och man påminns att hon gick i bräsch för och banade väg för många unga tjejers musikkarriärer.

En del av de tidiga låtarna hjälper också upp en del av de nyare till högre höjder. Men jag tycker att covern av Seals *Crazy* känns lite väl sval och grå i sammanhanget. Jag har aldrig begripit varför man ska ha med nya inspelningar på samlingar.

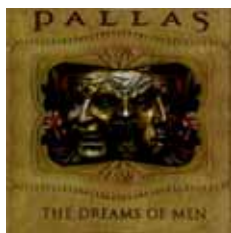
Magnus Sjöberg

NEAL MORSE

?

INSIDEOUT MUSIC/BORDER

Sedan avhoppen från Spock's Beard och Transatlantic för några år sen har Morse hunnit med två soloalbum. Trots att jag i

princip bara hört gott om dem är de ännu oöhrda. Vilken oerhörd blunder jag gått på blir ack så uppenbar när ? spelas. Hela registret från stråkar till blåssektion, via ett helt knippe skickliga musiker, finns med och det är så varierat, genomtänkt och komplext att jag inte hittar orden. Progressiv rock i sin allra mest lyckade form. Årets bästa skiva inom genren.

Roger Bengtsson

MUSTARD PLUG

Masterpieces: 1991-2002

SOUND POLLUTION

Jag tror inte att det inspelade formatet riktigt funkade tillsammans med ska. Hela grejen med tempo, blåssektion och baktakter går om intet när de pyser ut ur stereon. Ska bör upplevas live och med gott om benutrymme att hoppa och sparka ut med benen.

Mustard Plugs antologi känns därför inte heller särskilt angelägen. Okej, de har haft en lång karriär och var tidigt ute. Detta känns trots allt som en smält trombon.

Mikael Barani

NEW ORDER

Singles

LONDON/WARNER

De har hängt med ett bra tag nu. I princip sedan maj 1980, då Joy Division-sångaren Ian Curtis hängde sig och de tre kvarvarande medlemmarna till slut blev New Order. Bandets förstasingel *Ceremony*, var även en Joy Division-cover.

Anden vakade över bandet i början, vilket märks i deras färskaste singelsamling. Hur de långsamt växte vidare och blev något helt eget. Redan på *Blue Monday* var de ju betydligt mer elektroniska. Plus att denna dubbel visar prov på hur de gång på gång skapat riktigt starka låtar. Personliga favoriten *World (Price of Love)* håller fortfarande. Men jag hade gärna sett att Billy Corgan-duetten *Turn My Way* från 2001 års *Get Ready* släpptes som singel när den kom. Den hade varit som klippt och skuren.

Inte den första New Order-samlingen, men definitivt en av de bästa.

Niklas Simonsson

OCEANSIZE

Everyone Into Position

BEGGARS BANQUET/PLAYGROUND

Jag såg Oceansize live för ungefär ett år sedan i New York. Eller jag gick ju inte för att se dem utan för att se McLusky. Men jag kom tidigt för att se Oceansize också och de förbryllade mig mycket. Det var en bra konsert och bandet såg ut att ha skoj och gav verkligen allt. Men de hade stora problem med sin identitet. Ena stunden ville de vara shoegazing-gudar och virade in sig i riktigt bra Ride- och Swervedriver-mattor. Men andra stunder lekte de britpop, vilket var mindre lyckat, för att sedan testa amerikansk indiepop med varierande resultat för att till slut totalt gå in i väggen med nån slags muskelrock som inte passade dem alls.

Men man märkte direkt att talangen fanns där och att de verkligen hade nåt, men att de bara behövde fokusera. Kanske behövde de bara hitta nån som kunde styra dem på rätt spår. Efter spelningen köpte jag deras skiva och den gav precis samma intryck som spelningen fast mindre intensiv och jag har tyvärr inte lyssnat på den sen dess.

Men här ligger då alltså deras nya alster framför mig och jag måste säga att jag är mycket positivt överraskad. De har knutit ihop påsen, koncentrerat sig på den tyngre, mer utsvävande delen av sin musik och det passar dem ypperligt. Produktionen är mycket mer metal än vad jag hade

väntat mig men det funkade förvånansvärt bra med deras slöa My Bloody Valentine-dimor. Låtarna är överlag långa och saknar till stor del "normal" sångstruktur och lutar sig mer mot stämningar, noiseut-flykter och vackra melodier. Det är mycket, mycket bra och väldigt intressant. Speciellt *No Tomorrow* sticker ut som en blivande klassiker.

Mathias Skeppstedt

SINÉAD O'CONNOR

Throw Down Your Arms

THAT'S WHY THERE'S CHOCOLATE AND VANILLA/PLAYGROUND

Sinéad O'Connor gillar reggae. Det är kul för henne. Rastafari-filosofin fick henne att hitta tillbaka till Gud. Det är också, antar jag, kul för henne. Att dessutom få åka till Jamaica och spela in en platta fylld av reggaeklassiker måste vara rena drömmen.

Till sin hjälp har den snaggade irländskan reggaemusikens mest erkända rytmsektion, trummisen Sly Dunbar och basisten Robbie Shakespeare. Sinéad själv besitter som bekant en stark, egen och klar stämma, och här sjunger hon en rad ypperliga låtar. Bland annat *Marcus Garvey* av Burning Spear, Lee Perrys *Curly Locks* och kanske framförallt *Untold Stories* av Buju Banton.

Sinéad O'Connor hanterar låtarna varsamt och håller sig ganska nära originalet som hon älskar så. Jag gillar i och för sig hennes versioner, men rätt snart känns den här coverskivan just precis som coverskivor brukar göra – lite kul att lyssna på ett par gånger, men inget som håller i längden. Och att lägga till en bonus-CD med dubversioner av alla tolv låtarna känns mest överdrivet.

Tio procent av intäkterna från skivan går förresten till rastafari-gamlingar på Jamaica. Lite gulligt.

Daniel Axelsson

MIKE OLDFIELD

Light + Shade

MERCURY/UNIVERSAL

Han hade ju en storhetstid, gamle Mike. Och på den tiden kunde han ju också spotta ur sig riktigt bra låtar. Och tänker man tillbaka så känns det nästan bara sorgligt. För *Light + Shade* låter mest som att han suttit vid sin instrumentpark och sin dator och lekt. Här finns förvisso ett par intressanta idéer, men när han insisterar på att kavla ut dem till tiominuters sömnpiller tappas allt. Som en korsning av Jean Michel Jarre och Enigma, och ibland så själlöst och långtråkigt att man bara därför imponeras. Visserligen lovvärt med en dubbel till enkel-CD-pris, men när den är fylld med det här undrar jag varför. Som ett soundtrack till en meditationsstund ingen vill vara med på.

Magnus Sjöberg

PALLAS

The Dreams of Men

INSIDEOUT MUSIC/BORDER

Känner du ett sug efter keyboardstinn pampighet i höstrusket är Pallas det oundvikliga alternativet. På sin sjätte studioigiv sen starten 1981 rör de sig i brytpunkten mellan Magnums pomp-rock och Pink Floyds utsvävningar i mörkare ljudlandskap. Min ogrundade fördom att fem män från Aberdeen inte kan hålla sig borta från en säckpipa visar sig glädjande nog inte stämma. Likafullt slokar tålmodet efter hand. Det blir för mycket med pampigheten och speltiden är i överkant. En av skivans långkörare, *Invincible*, är å andra sidan riktigt bra så det är lite delade meningar om kontentan av det hela.

Roger Bengtsson

MIKE PARK

North Hangook Falling

SUB CITY/SOUND POLLUTION

Mike Park sjunger för fred. Den meningen har en viss innerliggande oro för att resultatet är mindre bra. En massa propagerande för hur orättvist allt är och så vidare. Men Park gör en riktigt bra insats för empati och förståelse. Han lirar en form av upp-tempo singer/songwritermusik som präglas av att en vemodig cellos klagan. En snygg kombination som faktiskt inte känns tjugig. När han helt bryter av mot detta med *I Can Hear the Whisperings* livsbejakande studsande är det nästan så att mina fingrar gör ett peace-tecken.

Mikael Barani

PART CHIMP

I Am Come

ROCK ACTION/BORDER

AMPLIFIER

Amplifier

SPV/PLAYGROUND

Även om hårdrockens vagga ligger i Storbritannien så var det länge sedan man hörde så mycket riffbaserad musik komma från de brittiska öarna som nu. Det måste vara över tio år sedan Fudge Tunnel nästan gav mig tinnitus på Smålands Nation.

Part Chimp bygger mycket av sina låtar på tunga riff men har även låtit sig inspireras av andra typer av musik. På flera låtar har man lånat harmonier från Sonic Youth, i synnerhet till *Do You Believe in Waiting to Die*. Här finns också klara spår av grunge. *Punishment Ride* låter mycket Mudhoney medan *Fasto* påminner en hel del om Nirvanas *Negative Creep*. Skivan inleds och avslutas med en massiv instrumental mangellåt som visar på Part Chimps starkt experimentella sida. Emellanåt påminner sångaren Tim Cedar lite om Frank Black men alltför ofta blir sången till en belastning i stället för att tillföra någonting värdefullt. Hade Part Chimp varit instrumentala eller haft lite vettigare sång så hade de varit festens medelpunkt. Nu stannar det vid att de är ett gäng skumma snubbar i hörnet. Som visserligen växer ju mer man lär känna dem.

Då är Amplifiers självbetitlade album mer direkt. Manchesterton har massvis med effektpedaler och vet hur man ska använda dem. Sången är väl inte heller Amplifiers främsta tillgång men Sel Balamir har en skolad röst som påminner om Chris Cornell och Bob Mould. Musikaliskt låter Amplifier mycket som tidiga Smashing Pumpkins men man kan också höra spår av gitarrbaserad pop som nämnde Moulds band Sugar and Seam. Ja, till och med av lite tillbakablickande rock som The Cult.

Inledande *Motorhead* (!) följs av episet *Airborne*, en åtta och en halv minut riff-fest. Tredje låten, *Panzer*, inleds med ett av de coolaste riff jag hört på bra länge men förstörs sedan av en lam refräng. Och ungefär här börjar tyvärr problemen, för under återstoden av skivan mesar Amplifier ur allt mer. De drar ner på tempo och intensitet, blir uppblåsta och lillgamlas. Helt enkelt tråkiga.

Till skivan får man som bonus en fyralåters-EP. Generöst men tyvärr tillför inte heller de låtarna mycket mer spring i benen. Att Amplifiers bolag kallar dem "the biggest three piece in the world" är mildt sagt överdrivet. Trots några schyssta låtar så känns Amplifier i längden spännande som en slät bulle.

Isac Nordgren

PETER NORDAHL TRIO
A Brand New Silver Dollar
ARIETTA/SONYBMG

Peter Nordahls pianojazz håller sig inom strikta ramar som när som helst kan crack- elera och brista ut i flytande eskapader, som så mycket annan pianojazz. Men det som känns mest habituell med Peter Nordahl Trio är just att ramarna är så strama utan att verka vara det. Det byggs stabila fundament för varje låt, och de utspel och annorstädes vandringar som förekommer är aldrig långt borta från fundamentet, fast så ibland kan tyckas. Man kan när som helst komma tillbaka till huvudtemat utan att behöva anstränga sig som lyssnare. Aldrig heller komplexitet som kräver ens själ för att komma in i. Hela tiden flöde, ett flöde som berikar och bejakar. Både storstad och småstad, rökighet och sterilt, allt i en helhet som vattendroppar kan vara både regn och flod. Och jag trodde egentligen aldrig att en sån storhet som *Send in the Clowns* skulle funka i en sån här kontext. Men, jo.

Magnus Sjöberg

PIMP SQUAD CLICK
25 to Life
GRAND HUSTLE/WARNER

Ta en titt på gruppens, skivans och skivbolagets namn. Anar ni något tema? Här snackar vi vapen, brudar och attityd till tändarna. Allt förpackat i den party-elektroniskt inriktade genren kallad crunk. Från hjärtat av Atlanta härstammar Pimp Squad Clicks fem i sig ganska anonyma rappare. Frontfiguren T.I. däremot är undantaget som Pharell Williams en gång valde kalla "söderns Jay-Z". Efter *25 to Life* känns dock likheterna väldigt få. Där Jay-Z troligtvis skulle svängt av för att prova ett nytt grepp fortsätter Pimp Squad Click en raksträcka där alla låtar är i ungefär samma anda. Med undantag för de lugnare *Walk this Way* och *Like a Movie* är detta debutalbum, främst textmässigt sett, en aningen svart-vit och enförmig historia. Visst, jag gillar att höra gatornas profeter rapportera om sin verklighet, men i detta fall saknar jag gräskolorna.

Produktionsmässigt befinner sig *25 to Life* å andra sidan i ett helt annat läge. Med hjälp av en rad olika producenter, däribland crunk-virtuosen Lil' Jon, bjuder den på såväl högljudda klubbvältare som mera bakåtlutade G-funk-toner. Det rapparena missat lyckas därför skivans producenter snyggt rädda upp, och en mer enhetlig uppföljare skulle mycket väl kunna bli något att räkna med.

Erik Hjortek

PLUSGRADER
Äntligen här
SAFE & SOUND/BTM

En gång på det glada åttio-talet var det en reporter på Aftonbladet som fyllde en hel recension över en konsert ned Toto med z: an. Jag har alltid tyckt att det varit en av de bästa och mest träffande recensioner jag läst. Helst skulle jag vilja använda samma koncept här, men det skulle kännas helt fel.

Plusgrader spelar i något slags åttiotial, där stora ljud, Simple Minds, Toto, filmen G och perfekt sång regerar. Det är mycket luft i ljudbilden och alla instrument är glasklara och stora. Texterna är på svenska och syntar plippar lite i bakgrunden medan gitarristen staplar powerackord och alla körar jättefint. Det är riktigt tråkigt och fantasilöst och jag hade verkligen hoppats att den här musiken dog när Nirvana sparkade ut den. Men det verkar som jag hade fel och Plusgrader är bevisat.

Nu gäller det bara att hoppas att Sverige inte producerar en ny *Top Gun*

också för i så fall kommer Plusgrader med största sannolikhet göra soundtracket.

Mathias Skeppstedt

PONEY
People Don't Know What
TALKING TO TEAPOTS

12-21 Seconds Left Right Left to Live
INES BUKOV RECORDS

Två svenska band släpper varsitt album på en och samma CD-skiva, annorlunda och kostnadseffektivt.

Poney låter Velvet Underground-drömande. De har samma återhållsamma flummighet som bara väntar på att explodera ut i något större. Detta händer dock inte. En behaglig variant av den klassiska lavemang-tävlingen där deltagarna ska hålla emot preparatets effekt så länge som möjligt. Tyvärr sticker Poney ibland i väg i någon sorts garagerock-utflykter, och då brister det.

Talking To Teapots är Sveriges svar på The Meat Puppets. Smart, fartfylld och energisk träskrock med plötsliga kast varvas med gitarrdrivna sextakts-tryckare. Ibland ballar bandet ur på bästa Primus-manér och de spexar med konstiga cirkus-syntar, knäppa sångröster och drivande basspel. *12-21 Seconds Left Right Left to Live* blir snabbt den intressantare halvan av denna split.

Mikael Barani

PRIMAL FEAR
Seven Seals

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Tyskarna fortsätter harva sitt hopkok av Judas Priest, Helloween och Accept. Fjölår-ets *Devil's Ground* utmärkte sig genom sin tråkighet och sina uppenbara plankningar. Då det alltid är roligare att fria än falla är det så klart glädjande att *Seven Seals* bitvis är riktigt bra. Speed metal-ryan i *Evil Spell* är kalas, riffet i *The Immortal Ones* strålande och den apokalyptiska texten till titellåten faller mig också i smaken. D yngiga powerballaden *In Memory* där Ralf Scheepers sånginsats haltar betänkligt och stråkarna blir smetigt insmickrande hör å andra sidan till skivans, och årets, sämre stunder.

Roger Bengtsson

PRIVATE LINE
21st Century Pirates
BAD HABITS/PLAYGROUND

Inledningen till öppningsspåret *1-800-Out-of-Nowhere* är så likt Mötley Crües gamla *Kickstart My Heart* att Nikki Sixx borde kontaktas och tilldelas delar av eventuella STIM-slantar. Något som ändå kan blir aktuellt, eftersom Private Line tolkar Mötleys *Live Wire* senare på plattan. Det ger ett klart hum om hur det låter.

Finsk rock är verkligen på frammarsch. På en mängd olika fronter, för Nightwish har ju inte jättemånga gemensamma nämnare med vare sig HIM eller The Rasmus. Och Private Line låter mer som ett pojkgare Hardcore Superstar, med liknande referenser och samtidigt ett någorlunda eget sound. Hungern är ett plus, men *21st Century Pirates* lämnar – sin entusiasm till trots – en hel del att önska.

Niklas Simonsson

THE PRODIGY

Their Law. The Singles 1990-2005
XL RECORDINGS/PLAYGROUND

När band som just levererat en ruskigt dålig och urvattnad comeback bestämmer sig för att släppa en best of är det dags att se upp. I The Prodigys fall innebär en samling med alla singlar givetvis en jätke massa sköna låtar. Som var nyskapande och dansgolvsvänliga då det begav sig. Men som inte är det idag. Visst är *Poison*, *No Good* och *Voodoo People* från mästerverket *Music for the Jilted Generation* fortfarande

svartglänsande svettpärlor i Liam Howletts panna, men de har spelats sönder och samman på TV, radio, fester och av nit-tiotal-DJ:s. Något som i ännu högre grad gäller *Fat of the Land*-hittar som *Smack My Bitch Up*.

Har man av någon totalt outgrundlig anledning missat Prodigy totalt. Ja, då är det ett givet köp. Men har man inte det (och vem har det, till och med rockfansen fick väl sitt serverat på de största festival-scenerna?), då är enkel-CD:n inte mycket att skaffa. Bättre då att lägga slantarna på dubbel-CD:n med remixar. Där giuter bland annat Audio Bullys nytt liv i oemotståndliga *Out of Space*. Men bismaken av ett dåligt album som följs upp av en greatestsamling lämnar en fadd bismak i munnen ändå.

Mats Almgård

PROPAGANDHI
Potemkin City Limits

FAT WRECK CHORDS/BONNIERAMIGO

Det här är svårt. Propagandhi är ett band som jag älskat ungefär så mycket man överhuvudtaget kan älska ett band. Deras två första album, *How to Clean Everything* från 1993 och *Less Talk, More Rock* från 1996, är bland de bästa skivor som någonsin släppts. Deras fantastiska skatepunk och ytterst välformulerade och humoristiska anarkisttexter fick mig att både skratta och gråta. Fick mig att bli vegan. Fick mig att klottra ner en Shell-mack med anti-kapitalistiska slagord.

Sedan hände något. Kanadensarnas tredje album, *Today's Empires, Tomorrow's Ashes* från 2001, var en besvikelse. Trots ett par glimrande låtar var skivan på det stora hela för komplicerad och gapig. Tyvärr verkar det som att Propagandhi själva gillade den stilen, för nya *Potemkin City Limits* rör sig i samma banor som föregångaren. Det är tekniskt avancerad punk med en hel del hardcore- och metalinslag. Mina förväntningar på bandet har förstärksänkts, så egentligen tycker jag väl att det låter ganska bra. Men det smärtar mig att Propagandhi inte är hälften så catchy och roliga som de brukade vara. De gör numera musik som kräver både tid och energi av lyssnaren. Något som i alla fall jag inte alltid har.

Textmässigt snärjer de ibland in sig i komplicerade ordsvaldar. Men, ibland är de fortfarande briljanta. Som i avslutande framtidsvisionen *Iteration* där Donald Rumsfeldt och andra krigsherrar ställs inför rätta och döms till att för hand avlägsna landminor. Straffarbetet övervakas av offer från deras krig: "A legless foreman pulls the trigger on a red megaphone/ Squelching feedback/Drunken laughter/ Broken English/His dead daughter's picture/Time and tide, no one can anticipate/ the inevitable waves of change".

För det är väl så. Allt förändras. Även banden man en gång älskat.

Daniel Axelsson

EROS RAMAZZOTTI
Calma Apparente
SONYBMG

Gamle Eros håller ställningarna. Och vem hade trott annorlunda? Varför överge ett vinnande koncept? Jag vet inte om det kan kallas att stärka eller försvara ställningar för ett produktnamn, men nog känns det så. Inte minsta avvikelse från det koncept som givit framgång och succé. Och givetvis kommer alla som gillar Eros italoballader köpa den, det ska ni göra. För det är precis som det ska vara, precis som det alltid varit. Personligen kan jag tycka att det hade varit lite roligare med omväxling, lite dynamik i de dramatiska stearinljusserena-derna och tågresentimentaliteten. Men

han är ju stabil i det han gör, det får man säga. Men visst börjar det bli lite väl tröst?
Magnus Sjöberg

ANGIE REED

XYZ Frequency
CHICKS ON SPEED/BORDER

Snacka om mångsysslare. Amerikanska Angie Reed spelar inte bara massor av olika instrument utan sjunger och tecknar, sysslar med animationer och medverkar i filmer och teaterföreställningar. Bland annat. Liksom tidigare försätter hon att arbeta som performanceartist – i grund och botten är *XYZ Frequency* nämligen en animerad show som innehåller musiken från den här skivan. Men bli inte avskräckt. Den klarar sig fint på egen hand och är en härlig opretentiös röra av allt ifrån rock, punk, synt och analoga taktmaskiner kombinerat med en dos Stereo Total och lite Nina Hagen. Som vanligt har Angie Reed skrivit och producerat de flesta spåren.

Robert Lagerström

REZONANCE

Black Filters
MEGAHYPE/BORDER

Det är så lätt att avfärda något som omoget eller till och med pubertalt när man blir äldre. Det där zäta i Rezonance. Det fyller mig inte med förtroende. Men det vore synd att döma bandet efter namnet. Trion Rezonance spelar elektronisk pop som för tankarna till Kosheen och Terranova. En härlig ljudbild nästan emellan synt, rock och triphop gör musiken spännande. Sångerskan/låtskrivaren Josephine Danes sjunger bra, men låtmaterialet lider tyvärr en brist på sångmelodier, vilket hon avhjälper det genom att betona och dra ut på vart och vartannat ord i texterna. Det är ett grepp som funkar på någon enstaka låt, men på ett helt album blir det lite enahanda. Å andra sidan händer tillräckligt med roliga saker i instrumenteringen att jag lyssnar med bibehållet intresse – det är aldrig fel med lite acid.

Henrik Strömberg

SOPHIE RIMHEDEN

Sophie Rimheden
SRP/BORDER

Jag vill gilla Sophie Rimhedens nya skiva. Det är bra att hon slutat förvränga rösten med autotuner. Det är coolt att hon har med gäster som Marit Bergman och Kajsa Grytt. Men tyvärr kan jag inte uppbringa någon entusiasm alls. Musiken bara flyter förbi, utan att göra intryck. Det låter som någon slags pop-techno-glitch, taktfast men utan det egentligen händer något. Man kunde hoppas att sången skulle göra låtarna spännande, men de många lagren av sång och körer gör mest att jag påminns om Enya. Och det hoppas jag inte var meningen.

Henrik Strömberg

CAMILLA RINGQUIST

Love and Poetry
TINY TIGER PRODUCTION/CDA

Love and Poetry är den fullkomliga titeln på ett album som verkligen sjuder av kärlek och poesi. Av varma jazztoner och godhjärtad rockromantik. Musiken är föränderlig, ena sekunden dramatisk, nästa sirlig och intim.

Camilla Ringquist tränger nära in på med sina raka och frimodiga texter. Utan att skämmas inkräktar hon på lyssnarens personliga integritet och passerar magiska gränser. Det ligger ett smäreriskt rödgljus över musiken men det blir aldrig vulgärt. Snarare passionerat.

Referenserna är många. Som om Joni Mitchell, Nancy Sinatra, Eva Cassidy och Norah Jones skulle träffas på en inrökt jazzklubb i Paris, göra ett snabbt gig och sedan försvinna ut i den förförande nat-

ten. Plattan kräver en viss sentimentalitet för att komma till sin rätt. Men man ska å andra sidan vara riktigt känslolokal för att inte beröras.

Gabriella Fäldt

ROUGH WAVE

Descended like Vultures
SUB POP/BORDER

Det verkar vara ett trevligt gäng de där Rough Wave. Jag har inga belägg varför egentligen men *Descended like Vultures* låter liksom trevlig rakt igenom. Väl uttänkt smått överarrangerad halvfartspop-musik med lite folktouch och lite ilska gitarer och stora gester om små saker. Lite som Okkervil River kanske, fast lite mer ordinär poprock. Väldigt amerikansk, lite Granddaddy och så där. Faktiskt ganska ointressant men inte dåligt. Välgiort men helt utan något som i alla fall intresserar mig mer än att jag inte tycker att det behövs stängas av. Men de har säkert bra skivor i hyllan hemma, full koll på både teknik och rockhistoria, läser böcker och Mojo, säger att de gillar Beatles utan att skämmas, trevliga flickvänner, bil och en ordentlig examen från något hyggligt universitet (blandad humaniora kanske). Så visst, dåligt är det inte.

Fredrik Eriksson

SAIAN SUPA CREW

Hold Up
VIRGIN/CAPITOL

Vad som först slår mig är att detta är en hiphopplatta utan ett jobbigt, helt onödigt intro. Istället börjar det med en bra låt med en gång. Pluspoäng!

Det har gått fyra år sedan Sainas senaste alster och mycket har hänt i rap-världen och det märks på nya plattan. Detta franska hiphop-kollektiv gör sitt yttersta för att bryta lite ny mark och för att inte upprepa sig själva eller andra artister. Och det lyckas ypperligt. Först och främst är ljudbilden väldigt intressant, det är influenser från hela världen i den och det låter väldigt nutid om den. Något som är mer än välkommet i en hiphopvärld som jag tycker har stagnerat totalt. Jag har dessutom alltid varit väldigt svag för rap på franska, jag tycker att det språket är ypperligt att rapa på, och rapa gör Saina väldigt bra. Det formigena spottar och fräser om dem samtidigt som rimmen rullar helt obehindrat mitt i all frenesi. Underbart.

Sedan finns det givetvis en del svackor, men klämmer man 18 låtar så vore det ju konstigt annars. Det enda jag inte gillar är de få gånger de beslutar sig för att rapa på engelska, det varken funkar eller passar. Och det behövs definitivt inte, den här musiken ska kunna sälja sig själv oavsett vilket språk den framförs på. Så bra är det.

Mathias Skeppstedt

SANTANA

All That I Am
SONYBMG

Tyckte ändå det var lite kul att gamle Carlos fick en hit med *The Game of Love* för ett par år sedan. Hygglig låt med gammal gitarmästare, typ. Men som med alla storheter på gitarr finns det ju ett problem, och det är när saker och ting ska göras tillgängliga för alla. När det inte räcker med de syd- och mellanamerikanska tongångarna, utan låtar ska produceras till en misch-masch av plattityder och allt bara blir banal bluesrock utan själ.

Vet att inte Santana med självklarhet ska placeras där, men risken finns ju alltid. Och närmare hälften av spåren på *All That I Am* ligger farligt nära ovanstående. Inte så att det leder till sötodden för ens CD-spelare, men det är tärande tröst. När Santana däremot ligger närmare det etniska

än det sterila är det bra, och då känns inte heller gitarrexcenserna irrelevanta. Och med tanke på att de dessutom är de bästa låtarna hoppas jag att någon av dem får samma uppmärksamhet i etern.

Magnus Sjöberg

SAPPORO72

Business and Pleasure
6:49 RECORDS

När Mobile Homes-medlemmarna grävde i sina arkiv snubblade de över demotejper som de spelat in tillsammans med ex-Kraftwerkaren Karl Bartos en gång i tiden. Efter att ha lyssnat och gillat vad de hörde, bestämde de sig för att sätta materialet i händerna på ett gäng producenter. Markus Enochson, Sami Siriviö från Kent och Andreas Tilliander fick putsa lite på materialet. Resultatet är *Business and Pleasure*.

Det låter väldigt mycket Kraftwerk så det skulle kunna avfärdas som klonmusik. Men om man ser bortom ljudbilden, de datagenererade rösterna och annat kraftwerkskt så hittar man faktiskt fina popmelodier och de nya producenterna har också ordnat hårdare beats och snyggare ljud än vad Mobile Homes någonsin presterat. De har helt enkelt gjort sitt bästa album hittills. Hoppas de fortsätter som Sapporo72 och lämnar de mobila hemmen bakom sig.

Mats Almgård

SAVAGE GARDEN

Truly Madly Complete – The Best of
SONYBMG

Detta är en av de klenaste samlingssskivorna jag hört. Fast det kanske inte är så underligt med tanke på omständigheterna. Fyra år efter debuten hade sångaren Darren Hayes redan släppt sin solodebut, och duon var historia. Med smått osannolika 23 miljoner sålda album bakom sig.

Den korta karriären sätter sina spår och är upphovet till klenheten. För endast tio låtar på plattan är spår från albumen. Dessutom får man de bonusspår som återfanns som singelbaksidor. Plus två nyskrivna låtar av Darren Hayes. Men varför släppa en samling nu, istället för när bandet bröt med varandra? Hittar bara en giltig anledning – att Herr Hayes är på gång med sitt tredje soloalbum under vintern. Prisnedsatt promotion för en karriär som är i stort behov av lite frisk vind i seglen männe...?

Niklas Simonsson

SEKTEN

Annars är det tyst
ILK/VME

Jag förstår inte alls varför man väljer att ge ut den här skivan. Det finns massor av artister som inte får sin musik utgiven som faktiskt folk vill lyssna på. Ingen förutom Sektens kompisar, klasskamrater och familjer vill höra ett patetiskt konstljudexperiment. Och förresten Sekten. Bra namn i alla fall.

Per Lundberg GB

SEPTEMBER

In Orbit
BONNIERAMIGO

"Jag tycker att vi har gjort en av de bästa dansplattorna – någonsin" säger Petra Marklund, alias September, om sitt andra album. Men, eh... det kanske är att ta i en smula.

September saknar dock inte anledning att känna sig stolt över *In Orbit*. När hon på debutalbumet hade one hit wonder skrivit över hela ansiktet, börjar hon här framstå som något av en svensk europrinsessa. Men att albumet sedan genomgående skulle hålla samma klass som singlarerna *Satellites* och *Looking for Love* vore kanske för mycket att begära.

Thomas Nilson

CARLY SIMON*Moonlight Serenade*

SONYBMG

Med tanke på vad Carly tidigare gjort känns det lite sorgligt att höra henne gå in och försöka sig på att göra gamla standards, som en gammal crooner. Visserligen är hennes röst alltid en balsam för de flesta själar, men den tenderar bli en bakgrundsillustration till de här överallt förekommande och konsumerande bläs- och stråkkarrangemangen. De där arrangemangen som numera äger rättigheterna till sånger som *Moonlight Serenade*, *I've Got You Under My Skin* och *Let it Snow*. Som inte låter låtarna andas eller leva sitt eget liv utan måste förekomma och skapa den där svulstiga julstämning bara en Las Vegas-show kan skapa. Ett par låtar känns ändå lite intressanta och kul, bland annat gamla *I Only Have Eyes for You*, som The Platters gjorde känd, men de är i kraftig minoritet.

Trodde inte jag skulle behöva bli besviken på en Carly Simon-platta...

Magnus Sjöberg

SKALPEL*Konfusion*

NINJA TUNE

Vad gör ninjorna nu för tiden? De har gått och blivit out of tune. För ett par år sedan framstod fortfarande Ninja Tune som ett intressant skivbolag. Idag måste man inse att de gått ner sig helt i broken beatsdimorna och att de kanske aldrig kommer att hitta ut igen. Skalpel är en i raden av astrista jazzt breakiga skivor som Ninja Tune på senare tid försett världen med. Kan vi få till en liten utveckling någonstans?

Mats Almegård

SLIPKNOT*9.0: Live*

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

På Hultsfredsfestivalen i somras blev bristerna påtagliga för Slipknot. Live är de ett spektakel på randen till galenskap. Ett Cirkus Mangel – men det är förvånande få låtar som håller. På skiva tycker jag aldrig att det räckt hela vägen. Plus att det inte alltid låter speciellt bra.

På skiva sviktar sången exempelvis betänkligt. Och minus det visuella vansinnet av att se de nio på scenen faller mycket av hela upplevelsen. Speciellt på denna dubbel. Visst, *Wait and Bleed*, *People = Shit* och (*Sic*) håller lika bra som färska *Duality* och *Vermillion*. Men däremellan är det väl mycket berg- och dalbana. Något inga publikfriande svordomar i världen kan ersätta...

Niklas Simonsson

THE SONNETS*Sea Storm Blows*

DEAD FROG RECORDS

Anledningen till att The Sonnets flyttade till Malmö var att de ville komma närmare havet. Om havet inspirerade *Sea Storm Blows* kan inte jag svara på. Vad jag kan säga är att fem killar från Växjö har gjort en svensk version av The Thrills *So Much for the City*. Maken till konceptstöld har jag sällan hört. Allt från körer till trumkomp, från steel-gitarplonk till minsta orgelanslag. En vän och jag stämde upp till bästa falsett och testade refrängen från *Big Sur* till refrängen i titellåten. Det var som att hitta en borttappad pusselbit.

Ett lånat sound behöver dock i sig inte vara något negativt, men The Sonnets gör det svårt för sig. Kan inte tänka mig att jag är den enda recensent som hajar till på den punkten.

Kopian är absolut inte bättre än originalet, men det finns anledningar att applådera The Sonnets. *Louden Up, Pretty!*

är en stråkbeklädd personlig favorit från första stund och singeln *Shout at the Top* sticker tillsammans med *Dissatisfied* ut lite smygfunkigt. Puttrande och småtrevligt.

En flytt till fjällen eller skogen kanske kan väcka deras kontroversiella sida.

Christian Thunarf

ROD STEWART*American Songbook IV*

SONYBMG

Ja, vad ska man säga? Han har ju framgångsrikt lekt crooner några år nu. I mitt tycke har han ju dock aldrig egentligen lyckats blåsa liv i de låtar han framfört, vilket nästan blir en synd när det handlar om den amerikanska låtskatten. För det liv som ständigt blåses i de här låtarna är ju det liv som uppehållits av Frank Sinatra och de andra. Och i jämförelse håller ju Rod en lite annan klass rent röstmässigt.

Tyckte väl någon gång initialt att det fanns en viss charm i det han gjorde, men när det nu blivit ett antal skivor med dylikt låtmateriel blir det lite för mycket. Det blev det redan för länge sedan. Men det kanske är så att Roddan faktiskt blåser nytt liv i låtarna. Det kanske bara är jag som inte hör det. Men då undrar jag vem som faktiskt kommer att göra det.

Magnus Sjöberg

STORY OF THE YEAR*In the Wake of Determination*

MAVERICK/WARNER

Personerna på Madonnas bolag Maverick brukar ha bra koll, med flera gedigna artister i sitt stall. Som även har god bredd och blandning – från Alanis Morissette till Deftones finns det tyngd både vad gäller kommersiell gångbarhet och goda portioner egensinne inom respektive genre. Story of The Year kan möjligtvis kvala in i den första kategorin.

Även om det är St Louis-kvintettens tredje platta osar det nykomlingar om dem. De låter lite som ett svagare Papa Roach, efter att de lade rappandet på hyllan. Dessutom har de parkerat väl nära avfarten till den stora hit-motorvägen. De vill vara hårda, utan att fjärma potentiella lyssnare och köpare. Lite mer vågad körning (till och med utan bälte vissa sträckor kanske?) hade fått plattan mer livlig. Singeln *We Don't Care Anymore* är till exempel långt ifrån usel, men redan några sekunder in vet man när refrängen kommer och på ett ungefär hur det kommer att låta.

En sådan reaktion kan knappast ha funnits med i planeringen...

Niklas Simonsson

STRASSE*Transylvanian Flower*

LUMINOL GRAMMOFON

Billy Idols comeback är inte det mest spännande som hänt den senaste tiden. Att Strasse låter ungefär som Idol gör inte heller dem till något som får mig att hoppa runt i sångarna på Ikea. Gubbgoth står helt enkelt inte högt i kurs hos mig.

Det finns lite fräscha melodier här, i bästa fall påminner de en aning om New Order, men oftast är det bara trött. Men så kommer *The Stranger in Your Eyes*. Den har ett gigantiskt nattklubbssound, ungefär som tidiga Goldfrapp, och det låter riktigt bra. Men en låt på åtta gör inte en bra skiva.

Mikael Barani

SUGABABES*Taller in More Ways*

ISLAND/UNIVERSAL

Sugababes är kanske en aning bättre i teorin än i praktiken, men i brist på en coolare girl group gillar jag dem förbehållslöst. Och de har ju onekligen visat sig vara pålitliga leverantör av utmärkta

popsinglar. Från debuten *Overload*, via Bobby Gillespie-favoriten *Freak Like Me* och Brian Higgins-producerade *Round Round* till den här höstens magnifika hitlåt *Push the Button*.

Att de sedan inte gör lika bra album spelar inte så stor roll, det har bra singelgrupper alltid kommit undan med.

Thomas Nilson

SUICIDE MACHINES*War Profiteering is Killing Us All*

SIDEONEDUMMY/SOUND POLLUTION

Detta Detroit-band har nu varit tillsammans i tio år och det märks knappt. De är precis lika desperata, hungriga och högljudda som de alltid varit. Jag tror att de kanske till och med är hungrigare. Med den här skivan är de också snäppet mer politiska. Plattan är till bredden fylld med kritik mot det egna landet, dess regering och dess invånare.

Suicide Machines är lite mer punk och lite mindre ska den här gången och det passar dem mycket bättre. Tempot är högt från början och det finns bara en låt över tre minuter, de flesta ligger runt 1.30, en perfekt längd för en punklåt. Någon gång ibland snubblar en reggae-basgång eller ett dub-eko in, men annars är det distade gitarrer och gasen i botten mest hela tiden. I *Capsule* är det på gränsen till hardcore, medan en låt som *Junk* mer stökar runt i nåt slags Rancid-universum.

Men det som sticker ut mest är texterna. En låt som *17% 18 to 25* känns väldigt viktig då titeln syftar på valdeltagandet i förra valet, medan en låt som *Nuclear Generators* mer handlar om hur vi förstör vår planet.

Skönt att se ett band som förvaltar sitt arv så väl.

Mathias Skeppstedt

SUNAGLARE*Good Intentions?*

WRECK IT! RECORDS

Att syssla med rockmusik influerad av stoner och grunge är vanskligt då många redan provat med högst varierande resultat. Sundsvalls Sunaglare har sedan starten 1999 övat in grunden väl med en coverrepertoar bestående av bland annat Alice In Chains och Pearl Jam.

På denna egenordnade debut som pressats i 1 000 ex lyckas de väl få till en fräsch rockhybrid där det tyvärr lyser igenom att sångare Hagman är färskast i gänget. I vissa lågen låter det ansträngt och han skulle tjäna mycket på att ta i mer. Likväl är *Good Intentions?* mer än enbart goda intentioner så se till att komma till skott innan den är utgången.

Roger Bengtsson

T.A.T.U.*Dangerous and Moving*

UNIVERSAL

Tatu är en i grund och botten ganska suspekt historia. De sattes samman av Rysslands svar på Malcolm McLaren, Ivan Shapovalov, som dragit slutsatsen att det som krävdes för att en rysk grupp skulle slå internationellt var lesbiska tonårsflickor som hänglade i blöta skoluniformer. Själva påstod sig Lena och Julia vara mer eller mindre slavar under sina kontrakt.

Nu har de brutit med Shapalov men vad de ska göra med sin nyvunna frihet verkar de inte riktigt ha bestämt sig för. Förutom att de inte vill vara lesbiska längre. Men det är ju inte förvirringen kring deras sexuella identitet som är Tatus problem utan bristen på en musikalisk sådan. Så intetsägande som de låter på *Dangerous and Moving* – det är bara singeln *All About Us* som någorlunda kan mäta sig med singlarna från förra albumet

— är de i desperat behov av alla pr-trick i världen.

Thomas Nilson

ZARA TELLANDER

Himmels hätt

CAPRICE/CDA

I stort gillar jag mycket av Caprices utgivning, med den magnifika *Låtar* med Johan Hedin och Gunnar Idenstam från ifjol som stor och stark fyrbåk. Men det finns ibland ett stort problem, ett som också finns närvarande här. Det blir lite väl sterilt ibland. För kombinerar man folk och jazz, som Zara Tellander gör här, så krävs lite mer levandegörande av visorna. Visst kan man tycka att kontexten följer visans mönster och ramar, och det är helt sant, men med den inramningen tycker också jag att mycket skulle kunna släppas loss på ett annat sätt än vad som görs. Så att allt blir levande igen, inte så akademiskt. Inte för att man gör våld på något av det traditionella, tvärtom.

Men det är just det. Det känns som att det finns lite för stor respekt för låtarna för att det ska komma loss. Lite för stelt. Och när det gäller folkmusik bör den göras levande i mitt tycke. Så att inte noter och instrument hamnar i de etnologiska arkiven igen, bland mörker och damm.

Magnus Sjöberg

TESTAMENT

Live in London

SPITFIRE/PLAYGROUND

Strax efter att Testament släppt *Souls of Black* tog jag min hand från gruppen. Utvecklingen gick i stiltje och produktionerna hade blivit sämre. Alla mina förväntningar inför kommande skivor hade hoppat ner för återstupan.

Idag är det hösten 2005 och liket Testament släpper ett livstecken genom ett symboliskt livealbum. Efter att ha lyssnat på det lägger jag återigen min hand på gruppen. Inte för att det här är ett bra album. Lika dåligt ljud som *Live at Eindhoven* från 1987. Snarare för att Testament, när de var bra, var så himmelskt bra. *The New Order. Disciples of the Watch. Over the Wall. The Haunting. Sins of Omission. Trial by Fire*. Vilka låtar! Vilka djävulska låtar!

Live at London spelades in 8 maj i år. Under halva spelningen skötte John Tempesta (Exodus, White Zombie, Helmet) trummorna. Resten av halvan, med betydligt äldre låtar, är Testaments klassiska uppställning komplett med Louie Clemente som skinndomptör.

Torbjörn Hallgren

TEST ICICLES

For Screening Purposes Only

DOMINO/PLAYGROUND

Medlemmarna i Test Icicles är alla tre födda på åttiotalet. Kanske är det någon slags prägling eller barndomstrauma som fått dem att musikaliskt till varje pris hålla sig kvar i det årtiondet. Det är å andra sidan något som de har gemensamt med tusentals band världen över för tillfället, inte minst i Sverige. Jag har svårt att förstå varför man tvunget vill låta som band från det förgångna istället för att försöka vara nyskapande. Men sen är jag sjuttioalist också. Jag lovar, det sög att vara ung på åttiotalet.

Test Icicles debutalbum har alla nödvändiga ingredienser. Skeva gitarrer, spattiga rytmer, böljande basgångar och knasiga syntar. Samt givetvis jobbig sång som mest är pubertala stiff upper lip-skrik. De ser dryga ut, har ett löjligt namn (fan, vad kul att göra en ordlek på pungkuler) och de bor i London. Kan inte bli mer "rätt".

Catch it! är kängpunk korsat med gabber och det överstyrda beatet som

kommer in efter en och halv minut är skivans höjdpunkt. Å andra sidan är det efterföljande gitarrsolot dess botten-notering. Så där håller det på, lyssnaren kastas mellan crap och fina grejer och det är ibland svårt att veta vad man ska tycka. Hade man sluppit sången hade det kanske blivit intressant men det är svårt att skaka av sig den där känslan av att allt Test Icicles gör är på låtsas, framkalkylerat av trendkänsliga som satt fingret i luften. Åttiotalet är som sagt väldigt 2005 och engelsmännen har alltid gillat cocky unga män som tror de är nåt, de älskar att hata sina musiker. Det ger mycket bilder i NME och det säljer plattor. Frågan är vem som skapar soundet. Bandet eller bolaget?

Isac Nordgren

TEXAS

Red Book

MERCURY/UNIVERSAL

Det är lätt att förstå varför det här konceptet är så framgångsrikt. Omedelbara åttiotalspoppelodier och en produktion så harmlös att den inte diskvalificerar dem från en enda reklamradiostation världen över. Samt en onekligen skitsnygg sångerska med en sexig röst — förutsatt att man inte ställer särskilt höga krav på vad sexighet i en röst innebär.

Samtidigt är Texas och Sharleen Spiteri bland det mest djävulskt tråkiga som existerar i popvärlden. Det går att ha överseende med när man hör dem på radion eller VH1, men i albumform är de helt outhärdliga.

Thomas Nilson

RICHARD THOMPSON

Grizzly Man Soundtrack

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Werner Herzogs film om äventyraren Timothy Treadwell som levde bland grizzlybjörnar uppe i Alaska. Just det, levde! Han blev dödad av en grizzly för drygt två sedan. Låter det som ett spännande tema för ett soundtrack? Richard Thompson tar inga omvägar. Med avskalad värme och instrumentalt akustiskt; cello, gitarr och Jim O'Rourke på piano. En skiva att slappa av till. En skiva att meditera till. Jag vill se filmen.

Per Lundberg GB

THYRFING

Farsotstider

REGAIN RECORDS

Jag har väldigt svårt för band som har en alltför tydlig image, som är någonting annat än sig själva. Givetvis finns det undantag, men det är ändå något som jag inte riktigt klarar av. Tyvärr hamnar Thyrfing i den kategorin. Och jag säger tyvärr för det finns så mycket att gilla här. Detta är hård och tung metall, med allt vad man kan önska sig sjungen helt och hållet på SVENSKA.

Bara det borde ju räcka, men icke så nicke. Givetvis måste de blanda in nån slags rollspelsversion av medeltid och vikingar och Tors jävla hammare och svärd och skit. När man dessutom uppträder täckta i blod så känner jag bara att jag vill gå hem.

Men med det sagt så är det här en riktigt schysst platta. Bra drag, härliga skiftningar och en del riktigt överraskande vändningar som i *Höst* eller den åtta minuter långa *Tiden läker intet*. Sen tycker jag ju att *Själavrak* är en av årets bästa låttitlar.

Låt er inte luras av att producenten Henrik Edenhed rattat både Kent och The Sounds, det här är hård och brutal musik på svenska så som den ska låta. Om det bara inte vore för de där förbannade fotona.

Mathias Skeppstedt

TIAC

There is a Crowd

HYBRISM

Humöret är det inget fel på. Det struttar och studsar i Tiacs hemsnickrade korsning mellan electro-, synt- och indiepop. Bara det att det blir så hysteriskt glatt och upptemporeligöst hela tiden så att man krok-nar redan i första låten. Det beror också på att skivan är späckad med textrader som "aaahh ahhaahh ah" och "barabarara-rapapapa" kombinerat med falsksång. Är det gång glada Jehovas Vittnen som fått för sig att frälsa världen med elektronisk pop? Fast då hade de väl kunnat fylla ut i texterna med lite Jesus?

Mats Almegård

TRENDKILL

No Longer Buried

REGAIN RECORDS

Svenska Trendkill, som tidigare lystrade till mellanstadienamnet Aggressive Serpent, visar på denna debut vart aggro/metal-core-skåpet ska stå. Influerade av bland andra Meshuggah, Sepultura och Machine Head leveras nio starka låtar ur den hårdare skolan. I *Timeless Quality* präntas programförklaringen "This is who we are" in med bergfast övertygelse och med en dylik presentation kan man inte annat än tacka och ta emot.

Roger Bengtsson

TWIGGS

Twiggs

WILD KINGDOM/SOUND POLLUTION

Personlighet och karaktär i all ära, men ibland blir det bara för mycket. Och jag visste inte att jag hade så här mycket emot Caroline af Ugglas röst...

Skillnaden mot hennes två album *Ida Blue* och *Mrs Boring* är att hon nu ingår i ett band. Tillsammans med rutinerade herrar som medverkat i Lustans Lakejer och Ratata eller fortfarande återfinns i sitt originalband (Nomads). Så hennes röst svävar inte iväg på lika vansinnesaktiga resor längre. Men den bär hennes signum fortfarande, med allt vad det innebär. Och det är illa nog. Speciellt eftersom musiken inte är den mest spännande som gjorts.

Ett par refränger är lite småcatchy, men större reaktioner än så blir det aldrig. Trist rock som inte ens verkar vilja gripa tag eller entusiasmera lyssnaren.

Niklas Simonsson

TWISTA

The Day After

ATLANTIC/WARNER

Med ett sånt välsmort munläder som Twistas behövs egentligen bara en mikrofon och ett enkelt beat för att göra en platta. Om inte annat sitter man ju och förundras över hur många stavelser snubben får ur sig på ett andetag.

Men när en tung producent kommer in i bilden fattar man att allt kan nå en ny nivå för Twista. Det märks i fjärdespåret *Get it How You Live* där Scott Storch blir en jämbördig medspelare och Twista drar ner på tempot. Då låter det bra. De Toxicproddade spåren innan känns plötsligt väldigt rutinartade. Sen besöker Pharrell och Rodney Jerkins producentstolen och Lil' Kim, Pitbull, Snoop Dogg och (överjordiskt sköna) Mariah Carey micken — och vips är *The Day After* en riktigt schysst platta. Men hastigheten i rappen är oftast överdriven, bara för att han kan köra kulspruterap så behöver det inte göra låtarna bättre. Less is more.

Gary Andersson

ULTRASPORT

Nothing Can Go Wrong

GASHOPPER/PLAYGROUND

Tänk er Cardigans för tio år sen, men utan gitarrerna och talangen. Tänk er ett Belle

and Sebastian utan svärtan. Ett riktigt glatt och mesigt Kings Of Convenience.

Där nästans har ni Ultrasport, ett band lika färligt och vasst som en slö smörkniv gjord av plast. Det här är så tråkigt och intetsägande att jag vill ställa mig och hoppa på skivan. Men vänta, vad är det som stoppar mig?

Mathias Skeppstedt

USER'S GUIDE

The Sweetest Thing Kills

UG PRODUCTIONS

User's Guide är ett gäng svenskar som släppt en egen skiva med klassik riffrock, typ Stones och D.A.D. Plattans bästa spår är dock den mer countrylångtande *Stomped*. Det är schysst att killarna vågar satsa på sin musik och finansiera en egen platta men de borde även ta ut svängarna lite mer när de komponerar. User's Guide har, trots att de bara funnits drygt ett år, redan hunnit skaffa sig en hel del scenerfarenhet vilket säkerligen underlättat arbetet med plattan men jag tycker inte de ska vara helt tillfreds med sitt resultat i studion. Flera av låtarna är snyggt arrangerade men sången är ofta väldigt osäker. I exempelvis *It's Like That* håller den inte alls måttet och man hade tjänat mycket på att höja upp låten så att den bättre passat sångaren Jesper Kilanders röst. När han tar i mer, som i inledningsspåret *Times*, funkar det bra.

The Sweetest Thing Kills är bara 35 minuter lång och känns mest som ett steg på väg mot någonting mer helgjutet. För tyvärr så återstår det en hel del innan User's Guide blir att räkna med.

Isac Nordgren

VACACIONES

Emmaboda

DISCOS IMPRESCINDIBLES/AUTOPOP

Det må jag säga. Spansk indiepop. Så spännande att stifta bekantskap med en ny kultur! Men vad kan man förvänta sig?

Historien förtäljer att låten *Emmaboda* skrevs sommaren 2004 då Vacaciones upplevde sin första riktiga spelning utanför hemlandet. En spelning som ägde rum på en inte helt okänd svensk festival. Tydligt väckte vistelsen deras hängivna inspiration.

Smickrande så klart, men smickret slutar där. Vi har att göra med naivistisk (i den negativa bemärkelsen), taffligt framförd solskenspop med ett flitigt utnötande av "la la la, sha la la" och "uh uh uh". Tråkigt att det mest intressanta med *Emmaboda* visade sig vara det spanska språket. Något mer konstruktivt kan jag inte uttrycka.

Christian Thunarf

PAUL WALL

The Peoples Champ

ATLANTIC/WARNER

Houston-honkeyn Paul Wall levererar anonym rap över normalsnurrande beats utan karaktär – ja, roligare än så blir det inte på denna skrytiga platta.

Gary Andersson

WARRIOR KING

Hold the Faith

VP/PLAYGROUND

Warrior King slog genom för fyra år sedan med singlar *na Virtuous Woman* och *Never Go Where Pagans Go*. Så när han sedan släppte sin debut, i slutet av 2002, hade jag högt ställda förväntningar. Trots ytterligare några fantastiska låtar som *Rough Road* och *Education is Key* så var det ett alltför ojämnt album och jag blev ganska besviken. När nu uppföljaren *Hold the Faith* äntligen släpps verkar Warrior King både säkrare och mognare. Efter det inledande introet följer åtta, nio riktigt bra låtar som visar att Warrior King aspirerar på en plats i den moderna reggaens topp-

skikt. Bland höjdpunkterna hör *Freedom* (på samma rytm som Sizzlas *Fight Against the Youth*), *Cant Get Me Down* och *My Life* på Nine Eleven-rytmen. Warrior King använder sig på plattan även av ett gäng gamla klassiska rytmer som *Pass the Kutchie (Meditation)*, Marleys *Forever Loving Jah (Everyday)* och Burning Spears *Marcus Garvey (Judah)*. Han gör samtliga rättvisa. I slutet av plattan, som känns ganska lång, tappar Warrior King tempot något. Barnkören i *Education* får mig att rysa och tänka på Turistens Klagan men han lyckas knyta ihop säcken och *Hold the Faith* är sammantaget ett mycket bra album.

Isac Nordgren

WET ANIMAL

Wet Animal

ESCAPÉ MUSIC/SOUND POLLUTION

Någon gång då och då stöter man på en skiva som fullständigt överrumplar en. Man vill skriva spaltmeter efter spaltmeter och högljutt hävda dess storhet vitt och brett för att omvärlden skall fatta.

Tyvärr dyker även det motsatta upp. Man lyssnar och lyssnar utan att beröras ett dyft och varje bokstav som ska pressas fram blir en stor påfrestning. Detta är, för mig, ett sådant alster. Allt jag förmår krysta fram är Zzzz.

Roger Bengtsson

MIKAEL WIEHE

Främmande land

BONNIERAMIGO

Mikael Wiehe kom förra året med albumet *Kärlek och politik*, som enligt ursprungstanken tydligen skulle varit en dubbel. Wiehe säger själv att en del av det tänkta materialet inte höll tillräcklig klass, så på något sätt kommer *Främmande land* att fungera som del två av förra albumet. Men mycket av andan finns kvar på *Främmande land*. Givetvis. För *Kärlek och politik* var mycket av det goda som vi kommit att förknippa Wiehe med. Han kan fortfarande vara varierad och angelägen. Han kan fortfarande vara arg ung man (trots att det var ett tag sedan han, om någonsin, såg ut som en) i *Det vackra*, om än givetvis på sitt sätt.

Fingertoppskänslan för känslofyllda ballader i *Var inte rädd mitt barn*. Och så går det på. Hela tiden varierat, hela tiden med den ibland kanske lite väl mogna attityden, men fortfarande alltid med minst ett ben kvar i de ideal som allt som oftast präglat både text och musik. Och oftast känner man igen Mikael Wiehe, men det är mer på gott numera än vad det är på ont. För han har de senaste tioåren lyckats visa att han, trots den närmast avgränsade genre han rör sig inom och sällan lämnar, håller så hög kvalitet så att man aldrig behöver tvivla.

Magnus Sjöberg

STEVIE WONDER

A Time to Love

MOTOWN/UNIVERSAL

Ja ja, vad ska jag säga. Stevie Wonder kommer alltid vara soulens enda stjärna. Som många andra diggade jag *I Just Called...* och *Isn't She Lovely*. Därför är det svårt att lyssna på Stevie utan att tycka om honom för det han gjort tidigare. Men 2005 är Stevie lika het som för en massa år sedan när han var som störst. *A Time to Love* är välproducerad, säkert av de bästa, men till min stora förtjusning känns musiken inte 2005 för det. Kvar är Stevies fina budskap om kärlek och livet. Kvar är rytmen, närvaron i musiken och framförallt rösten som får mig att rysa.

På *How Will I Know* sjunger Stevies dotter Aisha Morris en fin ballad om den rätte med sin pappa. Jag är ett stort India Arie-fan och gillar därför titellåten där hon

gästar. Den handlar även den om kärlek, men om hur vi ska hinna med.

Ja ja, albumet är kanske en blek kopia av de stora verk Stevie gjort, men han ska ha en stor eloge för att han behållit sitt sound och för att han fortfarande, efter tio års uppehåll, kan få mig att stanna upp och lyssna på hans budskap. Håller med dig Stevie – kärlek är viktigt!

Therese Ahlberg

EDWIN YEARWOOD

Next to You

VP/BORDER

Det handlar om soca music. Om karibiska rytmer. Glada körer. Taffiga syntljöd. Och i bästa fall om vild feststämning. Edwin Yearwood från Barbados lyckas på *Next to You* stundtals placera lyssnaren mitt i ett svettigt karnevalståg.

"I don't wanna work no more/I don't wanna sleep no more". Och "Ship ahoy/Strictly party time". Sprudlande *All Aboard 2K5* innehåller idel passande texter. Detsamma gäller singeln *Weekend* där Yearwood sjunger "Weekend/It's time for fun/Weekend/I'm heading to town". Lycklig musik för lyckliga dagar.

Därför är det lite synd att han flera gånger bestämmer sig för att byta ut leendet mot betydligt surare miner i form av dussindancehall och r'n'b-pop. Ren utfyllnad, och sådan blir inga festbesökare gladare av.

Daniel Axelsson

